

รายงานการประชุม
สภาผู้แทนราษฎร

ครั้งที่ ๗

(สมัยสามัญ สมัยที่สอง)

วันที่ ๘ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๖๓

ฉบับสำนักงานพิมพ์

ครั้งที่ ๑ ถึง ครั้งที่ ๕ (สมัยสามัญ สมัยที่สอง) พ.ศ. ๒๕๖๓

(๖)

๕๕
ครั้งที่ ๗/๒๕๕๓ (สามัญ)

๑. รัฐบาลคอบกษัตริย์ตามของสมาชิก

ก. เรื่องการชำระค่าธรรมเนียมค่าขายปลัสต์

และสัตว์พาหนะ ของนายผล

๒๕๖ - ๒๕๕

ข. เรื่องโรงเรียนประชาบาลไม่ถูกสุขลักษณะ

ของนายผล

๒๕๕ - ๒๕๑

- ก. เรื่อง การ ส่งเสริม การ สอน พระธรรมวินัย
ของนายโสภณ ๒๔๙๑-๒๔๙๓
- ง. เรื่อง การรับ นักเรียน ทาง จังหวัด ของ
นายพน ๒๔๙๓-๒๔๙๔
- จ. เรื่อง คลองสองพี่น้องคนเขิน ของนายสว่าง ๒๔๙๔-๒๔๙๕
- ฉ. เรื่อง ระเบียบโควค่าง ของนายเฉลา ๒๔๙๕-๒๔๙๖
๒. เรื่อง ร่างพระราชบัญญัติกรรมกร ของนายเลื่อน
พงษ์โสภณ (ก่อ) ๒๔๙๖-๓๒๔๘
๓. เรื่อง ร่างพระราชบัญญัติยกฐานะ ศาลแขวงเขต
เขินศาลจังหวัด พ.ศ. ๒๔๙๓ (วาระที่ ๒-๓) ๓๒๔๘-๓๒๔๙
๔. เรื่อง ร่างพระราชบัญญัติการทะเบียนคนต่างต่าง
(ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๔๙๓ (วาระที่ ๒-๓) ๓๓๐-๓๓๖
๕. เรื่อง ร่างพระราชบัญญัติ เวนคืน อสังหาริมทรัพย์
เพื่อย้ายทางหลวงสายกรุงเทพ-ขอนแก่นใน
ท้องที่ตำบลหลักสี่ อำเภอบางเขน จังหวัดพระ-
นคร พ.ศ. ๒๔๙๓ (วาระที่ ๒-๓) ๓๓๖
๖. เรื่อง ร่างพระราชบัญญัติ เวนคืน อสังหาริมทรัพย์
เพื่อสร้าง สุขศาลา และ ที่ว่าการ อำเภอ บางเขน
ตำบลกษัตริย์ อำเภอ บางเขน จังหวัด พระนคร
พ.ศ. ๒๔๙๓ ๓๓๗-๓๓๙

(๘)

๓๗. เรื่องร่างพระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำไทย
(ฉบับที่ ๗) พ.ศ. ๒๔๘๓ ๓๓๘-๓๔๒
๓๘. เรื่องร่างพระราชบัญญัติโอนที่ดินซึ่งเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดิน ค้ายลในเมือง อำเภอเมืองนคร จังหวัดนครศรีธรรมราช ให้แก่นางหวัณหนี
ชาศหาญ พ.ศ. ๒๔๘๓ (วาระที่ ๒-๓) ๓๔๒-๓๔๓
๓๙. เรื่องร่างพระราชบัญญัติวิทยุสื่อสาร (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๔๘๓ ๓๔๓-๓๔๕
๔๐. เรื่องร่างพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายลักษณะอาญา พ.ศ. ๒๔๘๓ ของนายเขียว
วิบูลสาร ๓๔๕-๓๔๗
๔๑. เรื่องร่างพระราชบัญญัติอาวุณยน เครื่องกระสุนยน
วัตถุระเบิด และดอกไม้เพลิง พ.ศ. ๒๔๘๓ ของ
นายพพฉมน ภูงคานนท์ ๓๔๘-๓๕๖

รายงานการประชุมสภาผู้แทนราษฎร

ครั้งที่ ๗/๒๕๕๓ (สามัญ) สมัยที่ ๒ ชุดที่ ๓

วันที่ ๙ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๕๓

ณ พระที่นั่งอนันตสมาคม

เริ่มประชุมเวลา ๑๕.๕๐ นาฬิกา

ประธานสภาฯ: วันนี้มีสมาชิกมาประชุม ๑๕๓ คน เป็น
องค์ประชุมแล้ว ข้าพเจ้าขอเชิญประชุมต่อไป

ในวาระที่ ๑ ข้าพเจ้าขอให้สภาฯ รับรองรายงานการประชุมครั้งที่ ๑๔, ๑๕ และ ๑๖/๒๕๕๓ (สามัญ) สมัยที่ ๒ ชุดที่ ๓
เมื่อไม่มีผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่น ข้าพเจ้าถือว่าที่ประชุมนี้อนุมัติ

ในวาระต่อไปที่ กระทั่ง ๑ ของนายผล แสนสระดี เรื่อง
การชำระค่าธรรมเนียมค่าขายปลีสัตว์และสัตว์พาหนะ

นายผล แสนสระดี (ขออนุญาต): ข้าพเจ้าขอตั้งกระทู้ถาม
ท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ ดังต่อไปนี้ เนื่องด้วยราษฎร
ผู้มีประสงค์จะทำการค้าปลีสัตว์และสัตว์พาหนะจะต้องเสียเงินค่าธรรมเนียม
นิยมบางเจ้าพนักงานสัตว์แพทยที่ทำการสัตว์แพทยจังหวัด บางจังหวัด
ก็มีสัตว์แพทยเพียงคนเดียว ทำให้ยังเกิดความล่าช้าเสียเวลานาน

ราษฎร เพราะออกใบเสร็จรับเงินค่าธรรมเนียมให้ไม่ทัน ของที่
เจ้าพนักงานสัตว์แพทย์ ออกตรวจท้องที่เสีย ราษฎร ก็ต้องเสียเวลา
หลายวัน หรือไป ๆ มา ๆ ทำให้สิ้นเปลืองมิใช่น้อย เพราะราษฎร
ในบางอำเภอก็อยู่ไกลที่จังหวัดมาก รัฐบาลจะวางระเบียบให้อำเภอ
ที่มีหน้าที่รับชำระค่าธรรมเนียมที่วัน และออกใบเสร็จให้แก่
ราษฎร ใช้ได้ตลอดก็เสียมิได้หรือ เพราะเหตุใด

น.อ. พระเวษยันตรังสฤษดิ์ รัฐมนตรีว่าการกระทรวง
เกษตรธิการ: รัฐบาลขอตอบว่า การจดทะเบียนเป็นผู้ค้าสัตว์พาหนะ
และปลูสัตว์ ทางกรมได้ขออนุญาตให้เสียค่าธรรมเนียมต่อคณะกรรมการ
อำเภอไค้เรียบร้อยแล้ว ใบเสร็จรับเงินของอำเภอใช้แทนใบสำคัญแสดง
การจดทะเบียนเป็นผู้ค้าสัตว์ ได้ถึง ๖๐ วัน ตามกฎหมายกำหนดให้
เจ้าหน้าที่แพทย์ สัตว์ จะออกใบสำคัญดังกล่าว จึงจะวางระเบียบตาม
ที่ถามไม่ได้

นายผล แสนสระดี (ขอนแก่น): ตามที่ไค้วางระเบียบไว้
ให้อำเภอมีหน้าที่ออกใบเสร็จให้แก่ราษฎร ที่ไปขอจดทะเบียนมีกำหนด
๖๐ วันเท่านั้น ราษฎรผู้ที่จะนำสัตว์มาขายยังจังหวัดภาคกลาง เช่น
จังหวัดอยุธยาเป็นต้น ก็ต้องเสียเวลาอรอนแรมมาครึ่งร่วมเดือน ครั้น
พอถึงเวลาจะขายสัตว์เขาก็พอกหมดอายุใบอนุญาตนั้นเสียแล้ว ทาง
อำเภอก็ไม่จดทะเบียนโอนกรรมสิทธิ์ในการซื้อขายสัตว์นั้น ๆ ให้ เช่น

ผู้ ซึ่งอาจเป็นกรณีอย่างอื่น : ถ้าใบของรัฐบาลจะให้ทางอำเภอ
ทำให้เสีย บัญชีเลขไม่ไต่หรือ

น.อ. พระเวชยันตรังสฤษดิ์ รัฐมนตรีว่าการกระทรวง
เกษตรและสหกรณ์ : ตามที่ได้กล่าวแล้วว่า ตามกฎเกณฑ์กำหนดให้เป็น
หน้าที่ของแพทย์สัตว์จังหวัด นี้ก็เพื่อต้องการควบคุมโรคระบาดเป็น
ต้น เพราะฉะนั้น ผู้ที่จะออกใบสำคัญ ก็เป็นเจ้าหน้าที่ที่มีความรู้ ใน
ถ่วงน้ำหนัก กว้างเขตนั่งจึงไม่สามารถจะให้ผู้อื่นออกใบสำคัญแทน
ได้ แต่ก็ได้ผ่อนผันให้แล้ว คือให้กรมการอำเภอออกใบเสร็จซึ่งใช้
แทน เพราะเห็นว่า ข้าราชการก็ ผู้ที่สัตว์ ในเวลานั้นราชการจะสะดวก
กว่าที่กรมการจังหวัดอยู่แล้ว

นายผล แสนสวระดี (ขอนแก่น) : มั่นที่หน้ารัฐมนตรีจะได้
ชี้แจงแล้วเช่นนั้นก็ดี ก็ยังไม่เป็นการสะดวกแก่ราษฎร แต่อย่างไร
ก็ดี ข้าพเจ้าใคร่จะขอเรียนถามต่อไปว่า วิธีการจดทะเบียนที่เรียกว่า
เป็นการป้องกันโรคระบาดสัตว์ดังกล่าวและสัตว์พาหนะนั้น มีองค์ใดซึ่ง
ใคร่จะขอได้ รับคำชี้แจง

น.อ. พระเวชยันตรังสฤษดิ์ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรและ
สหกรณ์ : การควบคุมแพทย์สัตว์ ก็กำหนดเขียนรายชื่อผู้ค้าสัตว์อย่าง
แล้ว ก็อาจจะมีแหล่งสัตว์ขายที่ไหน ก็คงจะไปตรวจตราเมื่อไร
ก็ได้ก็สะดวก เพราะว่าเป็นหน้าที่ที่จะต้องกระทำอยู่แล้วโดยใกล้ชิด

นายผล แสนสระดี (ชอนแก่น) : ในเวลาจดทะเบียนการค้า สัตว์นั้นไม่ได้นำสัตว์ ไปที่อำเภอด้วย จะทราบได้อย่างไรว่าสัตว์ตัวนั้น เป็นโรคหรือไม่เป็นโรค

น.อ. พระเวชยันตรังสฤษฎ์ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตร- อธิการ : ทราบแล้ว แต่หากทำให้ ผู้อื่นทำแทนแล้วละก็ การที่ติดต่อ เหล่านั้นจะไปตรวจตราควบคุม ย่อมไม่รัดกุมและไม่ถี่ ใกล้เคียงที่ สัตว์แพทย์จะได้ออกไปกระทำโดยตนเอง จริงอยู่ เท่าที่เวลานี้เรายังมี สัตว์แพทย์น้อยนั้น ข้าพเจ้ารับ ทั้งนี้ก็เนื่องด้วยว่าเรายังไม่สามารถ เนืองด้วยงบประมาณ เนืองด้วยคนและเนืองด้วยอะไรเนั้น แต่ว่า ต่อไปเราก็จะพยายามทวงจำนวนสัตว์แพทย์ให้มากขึ้น เมื่อเป็นเช่นนั้น แล้วทางอำเภอในท้องที่ซึ่งมีการค้ามาก มีสัตว์มากเช่นนั้น อาจจะมี สัตว์แพทย์หรือผู้ช่วยสัตว์แพทย์ประจำมากขึ้น ด้วยวัตถุประสงค์เช่นนั้น เราจึงให้สัตวแพทย์ เป็นผู้รับจดทะเบียน มิใช่ให้ผู้อื่นทำแทน

ประธานสภาฯ : กระทู้ที่ ๒ ของนายผล แสนสระดี เรื่องโรง- เวียนประชาบาลไม่ถูกสุขลักษณะ

นายผล แสนสระดี (ชอนแก่น) : ข้าพเจ้าขอตั้งกระทู้ถาม ท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงธรรมการดังต่อไปนี้

๑. ในขณะนี้ปรากฏว่าโรงเรียนประชาบาลตามหมู่บ้านและตำบล ต่าง ๆ ที่ว่าสะอาดน่าใจว ส่วนมากอาศัยศาลาวัด ซึ่งข้างนี้ชำรุดทรุด

โทรรม บ้างหลังการวินิจฉัยแยกกันไม่ได้ หรือบ้างก็มุ่งด้วยสิ่งละลี้
 ปราศจากคามพิทักษ์ให้เกิดความรื้อนอวยด้วยรสที่ระทันทานได้ สภาพ
 สถานศึกษาทั้งกล่าวนี้ ทำให้เสื่อมทรามแก่มีนธรรม สุขภาพ และ
 อนามัยของบุคคลผู้จะเป็นกำลังอนาคตของชาติเป็นอันมาก รัฐบาลได้
 คำนึงในเรื่อง เช่น นี้บ้างหรือหาไม่ รัฐบาลได้จัดการแก้ไขอะไรแล้ว
 อย่างไร เพียงใด

๓. รัฐบาลได้เคยสำรวจดูบ้างหรือไม่ว่า สถานศึกษาประชาชน
 ที่มีสภาพไม่ถูกต้องด้วยสุขภาพและอนามัยเช่นกล่าวข้างคั่นนั้น ขณะนี้
 มีอยู่จำนวนเท่าไรทั่วราชอาณาจักร

พ.อ. ประยูร ภมรมนตรี รัฐมนตรี : กระทรวงธรรมการขอ
 ทอบว่า ในข้อ ๑. รัฐบาลได้คำนึงถึงอยู่แล้ว และก็ได้โอนมรดกเงิน
 งบประมาณการประถมศึกษาไปให้จังหวัดต่างๆ ก่อสร้างทั่วโรงเรียนชั้น
 ใหม่บ้าง ให้เงินสมทบทุนกฤษฎีกาจัดสร้างให้ทางการบ้าง
 ตลอดจนในการก่อสร้างใหม่ กระทรวงธรรมการก็ได้มีการควบคุม
 ให้ถูกต้องสุขลักษณะโดยมีแบบโรงเรียนให้

ส่วนในข้อ ๒ นั้นไม่เคยได้ มีการสำรวจ เป็นแต่ทราบว่าสถานที
 โรงเรียนซึ่งยังคงอาศัยศาลาวัดในขณะนี้มีประมาณ ๘,๐๐๐ แห่ง แต่
 ในจำนวนนั้นก็มากแห่งที่ถูกสุขลักษณะ

นายผล แสนสระดี (ขอนแก่น) : ทางรัฐบาลทำวิระสำรวจ
 บ้างหรือไม่

พ.อ. ประยูร ภมรมนตรี รัฐมนตรี : การรัฐบาลเห็นว่าไม่
จำเป็น เพราะกำลังจะพยายามสร้างโรงเรียนขึ้นโดยเฉพาะในจังหวัด
ขอนแก่น ในที่นี้รัฐบาลได้ช่วยทุนสมทบสร้างถึง ๕๑ โรงเรียน เป็น
เงินถึง ๕๗,๐๐๐ บาทเศษแล้ว

ประธานสภาฯ : กระทู้ที่ ๓ ของนายวิญญู อินทรวัดณ์-ไม่
มา กระทู้ที่ ๔ ของนายแก้ว สิงห์คเชนทร์-ไม่มา กระทู้ที่ ๖
ของนายศิริ บำเพ็ญอยู่ เรื่องรถอากรค่าน้ำ

นายศิริ บำเพ็ญอยู่ (ชยันต) : กระทู้เจ้าพเจ้าไม่คิดใจที่
ระถามท้อไป ขอถอน

ประธานสภาฯ : กระทู้ที่ ๗ ของนายโสภณ สุภธีระ เรื่อง การ
ส่งเสริมการสอนพระธรรมวินัย

นายโสภณ สุภธีระ (ชยันต) : ข้าพเจ้าขอตั้งกระทู้ถาม
ท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงธรรมการดังต่อไปนี้ การงานทุกอย่าง
รัฐบาลนี้ได้จัดการให้เจริญไปอย่างรวดเร็ว ส่วนการ สอนพระธรรม
วินัยไม่มีใครได้ รัยความเจริญอย่างรวดเร็วเหมือนกิจการอื่น ๆ เงินค่า
สอนก็น้อย ความนิยมในเรื่องนี้ก็งน้อย ข้าพเจ้าขอเรียนถามว่ารัฐ-
บาลมีนโยบายที่จะส่งเสริมให้มีความนิยมในการ สอนและ การ ฟังคำ
วินัยเจริญรุ่งเรืองขึ้นอย่างไรบ้าง

พ.อ. ประยูร ภมรมนตรี รัฐมนตรี : กระทรวงธรรมการขอ
ตอบว่า ในขณะนี้สำหรับ การสอนพระธรรมวินัยกำลังเจริญก้าวหน้ายิ่ง

จนอยู่แล้วทุกปี ก็จะเห็นได้จากสถิติจำนวนนักเรียนมัธยมศึกษาและอาชีพที่
เข้าสอบความรู้ ในสนามหลวง ๓ ปีหลังนี้ คือในปี ๒๔๕๐ มี ๗๓,๐๖๑
ปี ๒๔๕๑ มี ๗๓,๗๕๐ และในปี ๒๔๕๒ ที่แล้วมีถึง ๙๓,๖๒๕

ในการส่งเสริมให้การสอนพระธรรมวินัยเจริญรุ่งเรืองยิ่งขึ้น
กระทรวงธรรมการก็ได้ร่วมมือกับคณะสงฆ์ปรับปรุงวิธีการสอนให้ดีขึ้น
โดยเลือกสรรส่งครูสอนปริยัติธรรมจากสำนักเรียนในกรุงเทพฯ
ออกไปประจำทำการสอนในหัวเมืองมากขึ้นโดยลำดับ ด้วยการอำนวยความสะดวก
ความสะดวกแก่ครู เช่นจ่ายค่าพาหนะและนิตยภัตที่บำรุงเป็นต้น ส่วน
ทางส่งเสริมในการฟัง คณะสงฆ์ก็ได้ให้ความร่วมมือกับรัฐบาลใน
อันจะให้โยบายการสร้างชาติสัมฤทธิผลเป็นอันดี โดยได้สั่งเจ้าคณะ
ตามลำดับชั้นดำเนินการเทศนาสอนประชาชนตามแนวทางแห่งนโยบาย
การสร้างชาติของรัฐบาล และทั้งได้เลือกสรรระดมเทศนา อันคำนึง
ตามนโยบายที่กล่าว จักพิมพ์จำหน่ายด้วยราคาอย่างสมเยาว่า เพื่อผู้ศรัทธา
จะได้สร้างถวายวัดต่าง ๆ ชึ่ง ในขณะกระทรวงธรรมการกำลัง
พิจารณาร่วมมือกับคณะสงฆ์ เพื่อวางแนวการส่งพระภิกษุออกจาริกสั่งสอน
อบรม ประชาชนและทำการสอนปริยัติธรรม ในจังหวัดต่าง ๆ ให้ดียิ่ง
ขึ้นอีก

นายโสภณ สุภธีระ (ขณะนั้น) : สำหรับในเรื่องค่านิตย
ภัตนั้นปรากฏว่า ทางกระทรวงธรรมการ ปล่อยให้ เป็นค่านิตยภัต
สำหรับผู้ทำการสอนเพียงอำเภอหนึ่งปีละ ๕๐ บาท เมื่อคิดเฉลี่ยแล้ว ใน

สำนักงานหนึ่ง ๆ เราจ่ายให้ ๗-๘ บาทต่อปี เห็นว่าทางกระทรวงรวมการ
มีศาสนสมบัติเป็นจำนวนมาก จะดูเวลาเพิ่มขึ้นให้ อีกสักเท่าตัวจะได้หรือไม่

พ.อ. ประยูร ภมรมนตรี รัฐมนตรี : กระทรวงรวมการจะ
ได้เรไรกับคณะสงฆ์ต่อไป

ประธานสภา: กระทู้ต่อไปของนายพัน สุพรรณสาร เรื่องการ
รับนักเรียนทางจังหวัด

นายพัน สุพรรณสาร (พระนครศรีอยุธยา) : ข้าพเจ้าขอตั้ง
กระทู้ถามท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงรวมการดังต่อไปนี้ โรงเรียน
สามัญคีตยานต์ชั้น ม. ๑ ขึ้นไปของรัฐบาลในจังหวัดต่าง ๆ ปรากฏว่า
นักเรียนเมื่อค้นย่เกือบทุกยมีจำนวนน้อยมาก ไม่พอกับจำนวนนักเรียน
ที่สำเร็จ เช่นประถมหรือมัธยมเข้าเรียนต่อไป เป็นการเกิดครันแก่เด็ก
และผู้ปกครองอีกทั้งหาที่เรียนและที่หาที่เรียนไม่ต่อยใได้ เป็นส่วน
มาก จึงขอทราบว่าการกระทรวงรวมการมีนโยบายที่จะช่วยเหลืออย่างไร
บ้างหรือไม่

พ.อ. ประยูร ภมรมนตรี รัฐมนตรี : กระทรวงรวมการขอ
ตอบดังนี้ กระทรวงรวมการเอาใจใส่ในเรื่องนี้อยู่แล้ว ในจังหวัดที่
ไม่มีโรงเรียนราษฎรเลย หรือมีไม่เพียงพอกับจำนวนนักเรียนที่สำเร็จ
ชั้นประถมศึกษา ซึ่งประสงค์จะเรียนชั้นมัธยมต่อไป ก็ได้พิจารณา
อนุมัติให้ ยกชั้น ม. ๑ เพิ่มเติมจนตามกำลังเงินและครุภัณฑ์ ส่วนจังหวัด
ใดที่มีโรงเรียนราษฎรตอนชั้นมัธยมเพียงพอแก่เด็กนักเรียนที่ขึ้นมาจากชั้น

ประถม ก็สนับสนุนให้ โรงเรียนราษฎรที่เหล่านั้นแบ่งเวลาของโรงเรียน
รัฐบาลไป แต่อย่างไรก็ดี กระทรวงธรรมการก็พร้อมอยู่เสมอที่จะ
วิจัยพิจารณาเรื่องสถานที่เรียนไม่พอเพียงในเมืองมีเอกชนหรือจังหวัดใด
เสนอมาน

นายพัน สุพรรณसार (พระนครศรีอยุธยา) : ข้าพเจ้าขอซัก
ว่า ในที่ที่นั้นมีจังหวัดใดเสนอขึ้นมาบ้างหรือไม่

พ.อ. ประยูร ภมรมนตรี รัฐมนตรี : ในขณะนี้ยังไม่มี

นายพัน สุพรรณसार (พระนครศรีอยุธยา) : ข้าพเจ้าขอซัก
ว่า รัฐบาลทราบหรือไม่ว่า เวลานั้นได้มีจำนวนเกิน คือเกินชั้นประถม
มีจำนวนเกินกว่าชั้นมัธยมปีที่ ๑ บ้างหนึ่งๆ ที่ไม่มีที่เล่าเรียนมีจำนวนเท่าไร

พ.อ. ประยูร ภมรมนตรี รัฐมนตรี : ซักเช่นปัญหาข้อเท็จ
จริง ยังตอบไม่ได้

นายพัน สุพรรณसार (พระนครศรีอยุธยา) : ข้าพเจ้าขอซัก
ว่า ปัญหาข้อเท็จจริงที่ท่านตอบนั้น ท่อไปท่านจะทำการที่จะสอบสวนเพื่อ
แก้ไขจะได้หรือไม่

พ.อ. ประยูร ภมรมนตรี รัฐมนตรี : ทางรัฐบาลกำลังทำ
อยู่แล้วเหมือนกัน

ประธานสภาฯ : กระทู้ต่อไปของนายสว่าง สนิทพันธุ์ เรื่อง
ทดลองสอนหนังสือคนจีน

นายสว่าง สนิทพันธุ์ (สุพรรณบุรี) : ข้าพเจ้าขอตั้งกระทู้ถาม

ท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์การกึ่งต่อไปนี้ ภัยของสอง-
พี่น้องซึ่งเป็นคลองสายสำคัญ ในทางเศรษฐกิจของจังหวัดสุพรรณบุรี
เวลานี้ปรากฏว่าขึ้นเขิน การคมนาคมและขนส่งไม่ไ้ ได้รับความสะดวก
เป็นอย่างมาก จึงขอทราบว่ารัฐบาลจะจัดตั้งเรือขุดลอกไปทำการขุด
ลอกคลองสายนี้ได้หรือไม่

น.อ. พระเวชยันตรังสฤษดิ์ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรและ
สหกรณ์: รัฐบาลขอตอบว่า การขุดลอกคลองสองพี่น้องนั้นอยู่ในความ
ดำริของทางกรมแล้ว ถ้าไม่มีอุปสรรคอย่างไรก็จะไ้ทำการขุดใน
พ.ศ. ๒๕๕๔

ประธานสภาฯ: กระตุ๋ข้อไขของนายเฉลา เตาลานนท์ เรื่อง
ระยะโคเวคายาง

นายเฉลา เตาลานนท์ (ตรวจ): ข้าพเจ้าขอตั้งกระตุ๋ถามท่าน
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์การกึ่งต่อไปนี้ เดิมระยะโคเวคายาง
ระยะหนึ่งคิกกึ่งยี่ ยี่คั้นแย้งเป็นสองงวคไม่อำนวยความสะดวกให้แก่
ภาคตะวันออก เพราะระยะแรกขางผลัดใบ ก็ขยงไม่ใครไ้ผล ใน
งวคนี้โคเวคามีเหลือจึงถูกกัก ส่วนโคเวคางวคที่ ๒ ไ้ไม่พอใช้ เป็น
การกักขร้น จึงขยเรียนถามว่า จะคิกระยะโคเวคายางระยะหนึ่งคิก
กึ่งยี่คักมเติมเพื่อให้มีโถงคักหมุนเวียนกันไ้จะไ้หรือไม่

น.อ. พระเวชยันตรังสฤษดิ์ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรและ
สหกรณ์: รัฐบาลขอตอบว่า การที่ทางกรมจ่ายโคเวคายางในระยะโคเวค

หนึ่งเช่นสองวง และคู่มือที่จ่ายมีลักษณะต่างกันนั้น ก็เพื่อขึงกัน
 การปลอมคู่มือ ถ้าเจ้าของสวนรายโคใช้คู่มือในวงแรกไม่หมด ก็
 ขานำคู่มือที่เหลือไปขอเปลี่ยนเป็นคู่มือสำหรับวงที่ ๒ ได้ ทางกรม
 ไม่ได้คิดโทษค่าที่เหลือจากวงแรกตามที่ตั้งกระทู้ถามเข้าใจ ระเบียบ
 การเรื่องนี้ได้กำหนดไว้ในกฎกระทรวงเกษตรธิการ ออกความความ
 ในพระราชบัญญัติควบคุมยาง พุทธศักราช ๒๔๘๑ (ฉบับที่ ๒) ลง
 วันที่ ๒๔ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๔๘๒ จึงไม่น่าจะเป็นการเดือดร้อนแก่
 เจ้าของสวนยางแต่อย่างใด

นายเลา เตาตานนท์ (ครุฑ) : เท่าที่ทางจังหวัดครุฑได้
 ปฏิบัติอยู่ในขณะนี้ คือโควตาที่หนึ่งถูกตัดแล้ว ในกรณีที่นำโคว-
 ตาที่ ๒ นั้นราษฎรก็ได้ รับจำนวนโควตานั้นลดลงไป เพราะฉะนั้นถ้าหากว่า
 มีเหตุผลเช่นนั้นจริงแล้ว รัฐบาลจะสอยสวนโคหรือไม่

น.อ. พระเวชยันตรังสฤษฎ์ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตร-
 ธิการ : เท่าที่เรียนให้ทราบเมื่อต้นแล้ว รัฐบาลไม่ได้ตัดโควตา ถ้า
 ผู้โคใช้คู่มืออย่างไม่หมดในวงแรก ก็นำคู่มือที่เหลือนั้นมาแลก
 เปลี่ยนเอาคู่มือของวงที่ ๒ ไปได้ เรื่องเป็นเช่นนั้น

ประธานสภาฯ : หมกวรรกะที่ ๓ ไป ขอให้พิจารณาร่าง
 พระราชบัญญัติการรวมกร ของ นายเลอณ พงษ์ โสภณ ต่อภาคการ
 พิจารณารับก่อน

พ.ศ. ๒๔๘๖

นายฟอง สิทธิธรรม (ชวลิตราชธานี) : ว่าพระราชาธิบดี
ทรงมกรที่เราได้ ได้เคียงกันมาแล้ววันหนึ่งนั้น ท่านรัฐมนตรีได้กล่าว
ไปในทางคำทูลว่าพระราชาธิบดีที่มูเสนาอได้เสนาเข้ามา ข้าพเจ้าเห็น
ว่าเราควรพิจารณาแต่หลักการโดยละเอียด เพราะ มีปัญหาว่าเราจะมี
ครองกรรมกรเพียงใด

คำว่าที่ว่า "เมืองไทยยังไม่มียุทธกรรมกร พระราชาธิบดี
ทรงมกรจึงยังไม่ควรมี" นั้น ข้าพเจ้าเข้าใจว่าเป็นคำทูลที่รัฐบาล
ได้คอยไปยังสันนิบาตชาติเมื่อประมาณสิบกว่าปีมาแล้ว แต่บัดนี้ภาวะ
ในทางเศรษฐกิจ จำนวนพลเมือง และภาวะในการสังคมได้เปลี่ยนแปลง
เปลี่ยนแปลงไปเช่นนั้น จำนวนกรรมกรมีมากขึ้น ปัญหากรรมกรก็มีเป็นเงา
ตามตัว ถึงที่ข้าพเจ้าจะได้กราบเรียนต่อไป

เราจะทราบจากจำนวนพลเมืองของประเทศไทยว่า เวลานี้มีมาก
กว่าเมื่อ ๑๐ ปีที่แล้วมา เมื่อจำนวนพลเมืองมากขึ้นกรรมกรก็มากขึ้น
เพราะธรรมชาติไม่ได้สร้างบุคคลมาให้ มีมันสมองเหมือนกันกับท่านผู้
มีเกียรติทั้งหลายก็ทำไม่ นั่นประการหนึ่ง

อีกประการหนึ่ง รัฐบาลนี้ โดยละเอียดอย่างยิ่งระบอบการปก-
ครองนี้ทำให้ประเทศไทยและคนไทยได้กลายเป็นคนที่มีอาชีพในทาง
อุตสาหกรรมเป็นอันมาก เราจะเห็นได้ว่าในหัวเมืองและในพระนคร

บริษัทอุตสาหกรรมของรวมไทยมากขึ้นผลดีกว่าแต่ก่อน เนื่องจากอุท-
 สสาหกรรมของประเทศไทยเวลานั้น เราไม่ได้ใช้เครื่องจักร เราใช้แรง
 งาน เราใช้มือ เมื่ออุตสาหกรรมเกิดขึ้นก็ให้เห็นว่ากรรมกรมาอ-
 ชิน प्रकारหนึ่ง แล้วต่อไปการอาชีพของคนไทย โดยเฉพาะส่วน
 รวมส่วนมากแล้ว คือการทำนอ การทำนาเราได้ทราบกันแล้วว่าไม่
 ใช้ว่าจะทำได้ก็ทุกข์ไป นอกจากการทำนาอาชีพการค้าขายอย่างอื่นไม่
 ใช้จะดำรงคงอยู่ได้ตลอดไป เมื่อการอาชีพประเภทต่างๆ ผู้เคื่องลง
 ผู้ประกอบอาชีพนั้นๆ ก็หันมาประกอบกิจการในทางเป็นกรรมกร
 นักเขียนสาเหตุอันหนึ่งที่ทำให้กรรมกรในเมืองไทยมากขึ้น โดยเฉพาะ
 ชาวนานั่น ข้าพเจ้าได้ยินข่าวมาว่า ถ้าหากว่าเขาคช้าว เขาก็จะเข้า
 มาในเมือง คือหมายความว่าเข้ามาเป็นลูกจ้าง อันนี้จะเห็นความจริง
 เพียงใด ข้าพเจ้าขอยกตัวอย่าง กรรมกรภาคอีสาน ข้าพเจ้าขึ้นรถ
 ไปเที่ยวในเวลาที่ผ่านมาแล้ว หรือหน้าที่เขาไม่ได้ทำนา ท่านจะเห็นว่า
 กรรมกรภาคอีสานเป็นจำนวนมากได้ไหลมาเทมาทำงานทำกินในพระ
 นครเป็นอันมาก ที่กล่าวเช่นนั้นมีความจริงอยู่ หากใช้กล่าวเกินความจริง
 ก็หาไม่ได้ ข้าพเจ้าสามารถจะหากรรมกรให้ท่านใช้ มีจำนวนหลายสิบ
 หลายนับคน กรรมกรเหล่านั้นก็เคยอยู่ข้างบ้านท่านผู้เสนอนั้นเอง หาก
 ใช้ผู้อื่นไม่จริงอยู่ในบางจังหวัดมีคำกล่าวอีกเหมือนกันว่ากรรมกร
 ไทยไม่มีใครทำงาน จะหากรรมกรไทยทำงานไม่ได้เต็มที่ นั่นจะโทษ
 กรรมกรนั้นข้าพเจ้าเห็นว่ามันผิด เพราะนายทุนทำสัญญาเอาเปรียบ

เป็นต้นว่า ยกตัวอย่าง ข้าพเจ้าได้พบได้ทราบจากกรรมกรของข้าพเจ้า
 มาแล้ว เช่นกรรมกรของข้าพเจ้าซึ่งข้าพเจ้าเอามาสมัครงาน๓๐-๔๐
 คนกับนายจ้างคนหนึ่ง ซึ่งข้าพเจ้าชอบคนนาม เขาให้รับประทานครึ่ง
 และให้ค่าจ้างวันละ ๕๐ สตางค์ เขาให้เริ่มทำงานอย่างรุ่งถึงเที่ยง จาก
 ย้ายหนึ่งโมงจนถึงห้าค่ำ การรับประทานครึ่งนั้น ขอกรวยเรียนด้วยว่า
 เขาให้รับประทานครึ่ง คือแถมอีกหม้อโตๆ ๒-๓ ชั้นก็
 ข้างมาก แล้วการทำงานนั้นจะพักผ่อนสบายหรือก็แทบจะไม่ได้
 แล้วจะให้กรรมกรนั้นทนอย่างไร ท่านผู้เสนอดีกได้กล่าวมาว่าวันก่อนแล้ว
 ว่าคนไม่ใช่เครื่องจักร ก็เมื่อภาวะเช่นอยู่อย่างนั้น กรรมกรจึงไม่ชอบ
 ะทำงาน หันมาทำงานอิสระ เช่นขับรถสามล้อเป็นต้น โดยเหตุผล
 ทยกตัวอย่างเช่นนี้ ที่ว่ากรรมกรในเมืองไทยไม่ชอบทำงาน หรือหา
 ว่ากรรมกรในเมืองไทยไม่มีนั้น นั้นไม่ใช่ความจริง กรรมกรมีอยู่
 ดังที่ข้าพเจ้ากรวยเรียน ปัญหาของกรรมกรก็เป็นเงาคามตัว เป็นของ
 ที่หลีกเลี่ยงไม่พ้น ในเมืองไทยมีคนกล่าวถึงปากในสมัยก่อนนั้นว่า
 พงเมืองชาวไทยคือนายทุนและกรรมกรนั้นเขากระทำคอกันฉันท์ พงของ
 กล่าวคือว่าภาวะระหว่างนายจ้างกับลูกจ้างของกรรมกรนั้นไม่ได้ เป็นไป
 รุนแรงอย่างในต่างประเทศ คำกล่าวนั้นจะเป็นความจริงเพียงไร ขอ
 ได้ ไปรกระลึกถึงตัวท่านเอง ข้าพเจ้าขอกล่าวอ้างอาจารย์ดอกเตอร์
 เค็ม บุนนาค ที่ว่า เมื่อใดประโยชน์ของบุคคลขัดกันขึ้น ภาวะสภาพ
 ก็สลายลง ก็เมื่อกรรมกรก็ นายจ้างก็ ไม่ได้สัมบูรณ์ไปด้วย

คือธรรมเสมอไป วันหนึ่งประโยชน์ของเขาดีมระชัถกันขึ้น เมื่อประ-
 โยชน์ของเขาเกิดชัถกันขึ้น ความเขินอายจนท พนอ้งระอัยไค้อย่างไร
 ข้าพเจ้าชอยกตัวอย่างที่เป็นความจริง เช่นสัญญาฮาเปวียเขินน เป็น
 คันว่าเราจ้างลูกจ้างมาทำงาน สัญญาอันหนึ่งเกิดขึ้นแล้วก็ทำงานกันค้อ
 ไป ครั้นวันระครบหนึ่งเกิดขึ้น นายจ้างจับลูกจ้างด้วยประการต่าง ๆ
 เป็นคันให้ กินอาหารน้อยลง ให้ทำงานหนักขึ้น มสคงกิริยาฉาวฉาว
 การฉวน ลูกจ้างอยู่ไม่ไคก็หยคไป แต่ตามสัญญาเมื่อทำงานไม่ครบ
 หนึ่งเดือนก็ไม่ได้รับค่าจ้าง ซึ่งข้าพเจ้าไม่สามารถจะนำตัวอย่างข้อเท็จ
 จริงมาเสนอในทันไค ตัวอย่างอีกอย่างหนึ่งก็คือ ในเวลาทำงาน
 ข้าพเจ้ามีตัวอย่างชี้ให้เห็นว่า ในเมืองของข้าพเจ้าชาวค่างประเทศมี
 วิชาชีพในทางลากอวน ผู้มีอาชีพในทางลากอวนนั้นพอเขาขึ้นถึงมือ
 ทำงาน หยคพักเที่ยงรับประทานอาหารถึงย้าย พอรับประทานอาหาร
 เย็นแล้วก็ถึงมือทำงานค้อไปจนถึงย่ำค่ำ ตอนกลางคันพักฉอนแล้วถึง
 มือทำกันค้อไป เคะระที่คักไค่นายคักมีคณสยเปลี่ยน และถ้าไค่นาย
 ไม่คักในกลางคันก็ค้องทำงานไปตลอดคักทั้งคัน ท่านผู้มมนุชยธรรมทง
 หลากกัคงจะทราบแล้วว่าเขินภาวะที่สมควระเขินไปเขินนหรือ หรือ
 ควระคักมครองเพียงไร นี้ไม่ใช่แต่เฉพาะกรรมกรวรรวเท่านั้น ข้าพ-
 เจ้าไม่สันทักในกรรมกรวรรว แต่ข้าพเจ้าเคยเขินกรรมกรของคอง
 ทวง เขินถรรกระทำซึ่งข้าพเจ้าไม่คักหนเจ้าหน้าทคองทวง แต่คักหนผู้

รียบเหมาว่าถึงการทำงาน การรับประทานอาหาร การอะไรก็อะไรต่างๆ
ซึ่งกฎหมายสมควรจะคุ้มครอง

ปัญหาในเรื่องเพศหรือวัย ท่านผู้ไม่เกียติทั้งหลายย่อมได้ประหลาด
ด้วยตนเองแล้วว่า คนที่คลอคลิดใหม่ๆ เป็นกรรมกรมีหรือไม่ คน
ที่ออกไปทำงาน และเด็กที่อยู่ในวัยศึกษาต้องถูกบังคับให้ไปมี
อาชีพเช่นนี้หรือไม่ ซึ่งข้าพเจ้าไม่จำเป็นจะต้องกล่าว แต่ข้าพเจ้ายิน
ยันท้องมีเป็นแน่ในเมืองไทย และปัญหาอื่นๆ ที่ยังไม่เกิดขึ้นเช่น
ทำนองที่เกิดขึ้นในต่างประเทศ เป็นต้นว่าสัญญาผลิตภัณฑ์ หรือสมา
คมกรรมกรอะไรเหล่านี้ ท่านผู้ใดจะกล้ากล่าวออกมาได้ว่าภาวะเช่น
นี้จะไม่เกิดขึ้นในเมืองไทย เราประกาศตัวเป็นนักปฏิวัติ ก็เพราะเรา
ถือเอาแบบอย่างต่างประเทศมาแก้ไขให้เหมาะสมกับภาวะของเรา
ภาวะกรรมกรเกิดขึ้นแล้วในต่างประเทศ ข้าพเจ้ากล้ากล่าวได้ว่าจิตใจ
ใจและภาวะในทางเศรษฐกิจหรืออารยธรรมต่างๆ จะไม่แผ่เข้ามาใน
เมืองไทย ย่อมเป็นไปได้ เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้ว ปัญหาว่าเราจะอนุวัติ
แล้วหรือยังจะอนุโลมตามที่เขาทำในต่างประเทศแล้วหรือยัง เพราะ
ฉะนั้นข้าพเจ้าเห็นว่าสมควรอย่างยิ่งที่จะรีบหลักการ ปัญหากรรมกร
เป็นปัญหาอันสำคัญ ซึ่งข้าพเจ้าได้ยกตัวอย่างมาแล้วหลายประการ
ปัญหากรรมกรถ้าหากว่าเราไม่มีกฎหมายคุ้มครอง เราปล่อยให้
เองตามภาวะของโลก ผลจะเป็นอย่างไร ขอท่านได้โปรดพิจารณา
กันนายทุนกับคน กรรมกรกับคน ประโยชน์ที่ซีกกันจะต้องเกิดขึ้นแน่นอน

ในวันหนึ่งวันใด กิ่งข้าพเจ้าได้กราบเรียนมาแล้วนั้น ปัญหาเป็น
 ปัญหาสังคมหรือไม่ ปัญหาที่รัฐบาลและสภาจะต้องลุกขึ้นมาวินิจฉัย
 ้กักระเบียบสังคมและเศรษฐกิจนี้หรือไม่ หรือจะปล่อยให้มันเป็นไปเอง
 ถ้าหากว่าปล่อยให้ เป็นไปเอง กฎหมายกรรมกรก็ออกไปคอคหัวใจของ
 กรรมกร กรรมกรจะสร้างกฎหมายกรรมกรเอง กรรมกรจะคัดค้าน
 เอง การสะไตรค์อะไร ๆ ต่าง ๆ จะเกิดขึ้น ชนชั้นของแม่เหล็กเดิน
 ถ้าหากว่าเราจะปล่อยให้กรรมกรคัดค้านเอง โดยฉันทักว่าไม่ควรจะ
 เกี่ยวข้องเช่นนั้นแล้ว ข้าพเจ้าก็เห็นว่าไม่มีทางใดที่พระราชบัญญัติ
 ณะขียนจะรับหลักการไว้พิจารณา แต่เดี๋ยวนี้เราถือว่าประเทศไทยเป็น
 อารยประเทศ เรามีอารยธรรม เราควรที่จะสนับสุนน เราควรที่จะอนุ
 ภาครภาพแล้วหรือยัง ถ้าหากว่าท่านทั้งหลายจะมองคุณภาพข้างบนพระ
 ๓๖๒ นั้นจะเห็นได้ว่าเป็นภาพสมัยใหม่ ซึ่งสมเด็จพระวชิรญาณ
 ๓๕ เปลี่ยนแปลง กล่าวคือ เขายังค้ำค้ำทำงาน แต่เราไม่ใช่สมัย
 ๓๖๓ ๓๖๔ ๓๖๕ ๓๖๖ ๓๖๗ ๓๖๘ ๓๖๙ ๓๗๐ ๓๗๑ ๓๗๒ ๓๗๓ ๓๗๔ ๓๗๕ ๓๗๖ ๓๗๗ ๓๗๘ ๓๗๙ ๓๘๐ ๓๘๑ ๓๘๒ ๓๘๓ ๓๘๔ ๓๘๕ ๓๘๖ ๓๘๗ ๓๘๘ ๓๘๙ ๓๙๐ ๓๙๑ ๓๙๒ ๓๙๓ ๓๙๔ ๓๙๕ ๓๙๖ ๓๙๗ ๓๙๘ ๓๙๙ ๔๐๐ ๔๐๑ ๔๐๒ ๔๐๓ ๔๐๔ ๔๐๕ ๔๐๖ ๔๐๗ ๔๐๘ ๔๐๙ ๔๑๐ ๔๑๑ ๔๑๒ ๔๑๓ ๔๑๔ ๔๑๕ ๔๑๖ ๔๑๗ ๔๑๘ ๔๑๙ ๔๒๐ ๔๒๑ ๔๒๒ ๔๒๓ ๔๒๔ ๔๒๕ ๔๒๖ ๔๒๗ ๔๒๘ ๔๒๙ ๔๓๐ ๔๓๑ ๔๓๒ ๔๓๓ ๔๓๔ ๔๓๕ ๔๓๖ ๔๓๗ ๔๓๘ ๔๓๙ ๔๔๐ ๔๔๑ ๔๔๒ ๔๔๓ ๔๔๔ ๔๔๕ ๔๔๖ ๔๔๗ ๔๔๘ ๔๔๙ ๔๕๐ ๔๕๑ ๔๕๒ ๔๕๓ ๔๕๔ ๔๕๕ ๔๕๖ ๔๕๗ ๔๕๘ ๔๕๙ ๔๖๐ ๔๖๑ ๔๖๒ ๔๖๓ ๔๖๔ ๔๖๕ ๔๖๖ ๔๖๗ ๔๖๘ ๔๖๙ ๔๗๐ ๔๗๑ ๔๗๒ ๔๗๓ ๔๗๔ ๔๗๕ ๔๗๖ ๔๗๗ ๔๗๘ ๔๗๙ ๔๘๐ ๔๘๑ ๔๘๒ ๔๘๓ ๔๘๔ ๔๘๕ ๔๘๖ ๔๘๗ ๔๘๘ ๔๘๙ ๔๙๐ ๔๙๑ ๔๙๒ ๔๙๓ ๔๙๔ ๔๙๕ ๔๙๖ ๔๙๗ ๔๙๘ ๔๙๙ ๕๐๐ ๕๐๑ ๕๐๒ ๕๐๓ ๕๐๔ ๕๐๕ ๕๐๖ ๕๐๗ ๕๐๘ ๕๐๙ ๕๑๐ ๕๑๑ ๕๑๒ ๕๑๓ ๕๑๔ ๕๑๕ ๕๑๖ ๕๑๗ ๕๑๘ ๕๑๙ ๕๒๐ ๕๒๑ ๕๒๒ ๕๒๓ ๕๒๔ ๕๒๕ ๕๒๖ ๕๒๗ ๕๒๘ ๕๒๙ ๕๓๐ ๕๓๑ ๕๓๒ ๕๓๓ ๕๓๔ ๕๓๕ ๕๓๖ ๕๓๗ ๕๓๘ ๕๓๙ ๕๔๐ ๕๔๑ ๕๔๒ ๕๔๓ ๕๔๔ ๕๔๕ ๕๔๖ ๕๔๗ ๕๔๘ ๕๔๙ ๕๕๐ ๕๕๑ ๕๕๒ ๕๕๓ ๕๕๔ ๕๕๕ ๕๕๖ ๕๕๗ ๕๕๘ ๕๕๙ ๕๖๐ ๕๖๑ ๕๖๒ ๕๖๓ ๕๖๔ ๕๖๕ ๕๖๖ ๕๖๗ ๕๖๘ ๕๖๙ ๕๗๐ ๕๗๑ ๕๗๒ ๕๗๓ ๕๗๔ ๕๗๕ ๕๗๖ ๕๗๗ ๕๗๘ ๕๗๙ ๕๘๐ ๕๘๑ ๕๘๒ ๕๘๓ ๕๘๔ ๕๘๕ ๕๘๖ ๕๘๗ ๕๘๘ ๕๘๙ ๕๙๐ ๕๙๑ ๕๙๒ ๕๙๓ ๕๙๔ ๕๙๕ ๕๙๖ ๕๙๗ ๕๙๘ ๕๙๙ ๖๐๐ ๖๐๑ ๖๐๒ ๖๐๓ ๖๐๔ ๖๐๕ ๖๐๖ ๖๐๗ ๖๐๘ ๖๐๙ ๖๑๐ ๖๑๑ ๖๑๒ ๖๑๓ ๖๑๔ ๖๑๕ ๖๑๖ ๖๑๗ ๖๑๘ ๖๑๙ ๖๒๐ ๖๒๑ ๖๒๒ ๖๒๓ ๖๒๔ ๖๒๕ ๖๒๖ ๖๒๗ ๖๒๘ ๖๒๙ ๖๓๐ ๖๓๑ ๖๓๒ ๖๓๓ ๖๓๔ ๖๓๕ ๖๓๖ ๖๓๗ ๖๓๘ ๖๓๙ ๖๔๐ ๖๔๑ ๖๔๒ ๖๔๓ ๖๔๔ ๖๔๕ ๖๔๖ ๖๔๗ ๖๔๘ ๖๔๙ ๖๕๐ ๖๕๑ ๖๕๒ ๖๕๓ ๖๕๔ ๖๕๕ ๖๕๖ ๖๕๗ ๖๕๘ ๖๕๙ ๖๖๐ ๖๖๑ ๖๖๒ ๖๖๓ ๖๖๔ ๖๖๕ ๖๖๖ ๖๖๗ ๖๖๘ ๖๖๙ ๖๗๐ ๖๗๑ ๖๗๒ ๖๗๓ ๖๗๔ ๖๗๕ ๖๗๖ ๖๗๗ ๖๗๘ ๖๗๙ ๖๘๐ ๖๘๑ ๖๘๒ ๖๘๓ ๖๘๔ ๖๘๕ ๖๘๖ ๖๘๗ ๖๘๘ ๖๘๙ ๖๙๐ ๖๙๑ ๖๙๒ ๖๙๓ ๖๙๔ ๖๙๕ ๖๙๖ ๖๙๗ ๖๙๘ ๖๙๙ ๗๐๐ ๗๐๑ ๗๐๒ ๗๐๓ ๗๐๔ ๗๐๕ ๗๐๖ ๗๐๗ ๗๐๘ ๗๐๙ ๗๑๐ ๗๑๑ ๗๑๒ ๗๑๓ ๗๑๔ ๗๑๕ ๗๑๖ ๗๑๗ ๗๑๘ ๗๑๙ ๗๒๐ ๗๒๑ ๗๒๒ ๗๒๓ ๗๒๔ ๗๒๕ ๗๒๖ ๗๒๗ ๗๒๘ ๗๒๙ ๗๓๐ ๗๓๑ ๗๓๒ ๗๓๓ ๗๓๔ ๗๓๕ ๗๓๖ ๗๓๗ ๗๓๘ ๗๓๙ ๗๔๐ ๗๔๑ ๗๔๒ ๗๔๓ ๗๔๔ ๗๔๕ ๗๔๖ ๗๔๗ ๗๔๘ ๗๔๙ ๗๕๐ ๗๕๑ ๗๕๒ ๗๕๓ ๗๕๔ ๗๕๕ ๗๕๖ ๗๕๗ ๗๕๘ ๗๕๙ ๗๖๐ ๗๖๑ ๗๖๒ ๗๖๓ ๗๖๔ ๗๖๕ ๗๖๖ ๗๖๗ ๗๖๘ ๗๖๙ ๗๗๐ ๗๗๑ ๗๗๒ ๗๗๓ ๗๗๔ ๗๗๕ ๗๗๖ ๗๗๗ ๗๗๘ ๗๗๙ ๗๘๐ ๗๘๑ ๗๘๒ ๗๘๓ ๗๘๔ ๗๘๕ ๗๘๖ ๗๘๗ ๗๘๘ ๗๘๙ ๗๙๐ ๗๙๑ ๗๙๒ ๗๙๓ ๗๙๔ ๗๙๕ ๗๙๖ ๗๙๗ ๗๙๘ ๗๙๙ ๘๐๐ ๘๐๑ ๘๐๒ ๘๐๓ ๘๐๔ ๘๐๕ ๘๐๖ ๘๐๗ ๘๐๘ ๘๐๙ ๘๑๐ ๘๑๑ ๘๑๒ ๘๑๓ ๘๑๔ ๘๑๕ ๘๑๖ ๘๑๗ ๘๑๘ ๘๑๙ ๘๒๐ ๘๒๑ ๘๒๒ ๘๒๓ ๘๒๔ ๘๒๕ ๘๒๖ ๘๒๗ ๘๒๘ ๘๒๙ ๘๓๐ ๘๓๑ ๘๓๒ ๘๓๓ ๘๓๔ ๘๓๕ ๘๓๖ ๘๓๗ ๘๓๘ ๘๓๙ ๘๔๐ ๘๔๑ ๘๔๒ ๘๔๓ ๘๔๔ ๘๔๕ ๘๔๖ ๘๔๗ ๘๔๘ ๘๔๙ ๘๕๐ ๘๕๑ ๘๕๒ ๘๕๓ ๘๕๔ ๘๕๕ ๘๕๖ ๘๕๗ ๘๕๘ ๘๕๙ ๘๖๐ ๘๖๑ ๘๖๒ ๘๖๓ ๘๖๔ ๘๖๕ ๘๖๖ ๘๖๗ ๘๖๘ ๘๖๙ ๘๗๐ ๘๗๑ ๘๗๒ ๘๗๓ ๘๗๔ ๘๗๕ ๘๗๖ ๘๗๗ ๘๗๘ ๘๗๙ ๘๘๐ ๘๘๑ ๘๘๒ ๘๘๓ ๘๘๔ ๘๘๕ ๘๘๖ ๘๘๗ ๘๘๘ ๘๘๙ ๘๙๐ ๘๙๑ ๘๙๒ ๘๙๓ ๘๙๔ ๘๙๕ ๘๙๖ ๘๙๗ ๘๙๘ ๘๙๙ ๙๐๐ ๙๐๑ ๙๐๒ ๙๐๓ ๙๐๔ ๙๐๕ ๙๐๖ ๙๐๗ ๙๐๘ ๙๐๙ ๙๑๐ ๙๑๑ ๙๑๒ ๙๑๓ ๙๑๔ ๙๑๕ ๙๑๖ ๙๑๗ ๙๑๘ ๙๑๙ ๙๒๐ ๙๒๑ ๙๒๒ ๙๒๓ ๙๒๔ ๙๒๕ ๙๒๖ ๙๒๗ ๙๒๘ ๙๒๙ ๙๓๐ ๙๓๑ ๙๓๒ ๙๓๓ ๙๓๔ ๙๓๕ ๙๓๖ ๙๓๗ ๙๓๘ ๙๓๙ ๙๔๐ ๙๔๑ ๙๔๒ ๙๔๓ ๙๔๔ ๙๔๕ ๙๔๖ ๙๔๗ ๙๔๘ ๙๔๙ ๙๕๐ ๙๕๑ ๙๕๒ ๙๕๓ ๙๕๔ ๙๕๕ ๙๕๖ ๙๕๗ ๙๕๘ ๙๕๙ ๙๖๐ ๙๖๑ ๙๖๒ ๙๖๓ ๙๖๔ ๙๖๕ ๙๖๖ ๙๖๗ ๙๖๘ ๙๖๙ ๙๗๐ ๙๗๑ ๙๗๒ ๙๗๓ ๙๗๔ ๙๗๕ ๙๗๖ ๙๗๗ ๙๗๘ ๙๗๙ ๙๘๐ ๙๘๑ ๙๘๒ ๙๘๓ ๙๘๔ ๙๘๕ ๙๘๖ ๙๘๗ ๙๘๘ ๙๘๙ ๙๙๐ ๙๙๑ ๙๙๒ ๙๙๓ ๙๙๔ ๙๙๕ ๙๙๖ ๙๙๗ ๙๙๘ ๙๙๙ ๑๐๐๐

เขาขี้ฉ้อหากรรมกรเป็นขี้ฉ้อตามนุษยธรรม เช่นเดียวกับขี้ฉ้อหาวิชาชีพ
อักษร เพราะฉะนั้นคนที่ทำนวิฐมนตร์ได้กล่าวว่าคนไทยเราเป็น
กรรมกรขี้ฉ้อขี้ฉ้อ เราไม่จำเป็นจะต้องออกกฎหมายควบคุม นั่น
ข้าพเจ้าเห็นว่าคล้ายกับขี้ฉ้อขี้ฉ้อ ถ้าหากว่ามีชาวต่างประเทศเข้ามาทำ
งานในเมืองไทยเรา เขาเป็นคนขี้ไร้อ่อนแอ เขาเกิดขี้ขร ซึ่งเขามี
สามหรือสี่ภาษาอยู่ในนี้ และเขาไม่กล้าออกไปนอกประเทศไทย ลูกค้า
เหล่านั้นก็เป็นของเขา เพราะเหตุว่าขี้ฉ้อหากรรมกรไม่ใช่ขี้ฉ้อหาวิชาชีพ

ข้าพเจ้าจะยกตัวอย่างให้เห็นว่า รัฐบาลความจริงท่านก็ทำได้
เพ็ดเฉยมีได้ ได้เอาใจใส่ในเรื่องกรรมกร ขี้ฉ้อเหล่านี้ได้ผ่านพระราช
บัญญัติโรงงานออกไป นั่นอะไร เราคุ้มครองกรรมกรในทางอนามัย
เมื่อปี พ.ศ. ๒๔๓๕ หรือ ๒๔๓๖ ข้าพเจ้าจำไม่ได้ เราผ่านพระราช
บัญญัติจากทางท้องถิ่น นั่นหมายความว่าอะไร เมื่อขี้ฉ้อหากรรมกร
ไม่ทำงานทำ พระราชบัญญัติกรรมกรร่างขึ้นมาจนกลายเป็นส่วนหนึ่ง และ
นัยจากนั้นพระราชบัญญัติสอยส่วนภาวะกรรมกรที่ทำนวิฐมนตร์ข้างดัง
และอันนั้นนั่นคืออะไร นั่นก็เป็นเครื่องตรวจและสถิติของภาวะของ
กรรมกร นั่นคือสิ่งที่แสดงให้เห็นว่ารัฐบาลเอาใจใส่เรื่องกรรมกรน้อย
แล้ว เมื่อท่านผู้เสนอมันเข้ามาเพื่อรับหลักการเพื่อคุ้มครองกรรมกรให้
ละเอียดยิ่งขึ้น ให้เหมาะสมควรกับประเทศเช่นนั้น ข้าพเจ้าเห็นว่าไม่มีเหตุ
อะไรที่จะไม่รับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้

จริงอยู่ กฎหมายใดที่ออกไปก่อนภาวะของราษฎร ก็ส่งออก

ก่อนเหตุการณ์ ซึ่งยังไม่ปรากฏ ในประเทศนั้น ไม่ใช่กฎหมายที่
 แค่ว่าเรื่องนั้นหาเป็นเช่นนั้นไม่ อันนี้เป็นเรื่องของคน ข้าพเจ้าขอยกคำ
 กล่าวของนักปราชญ์ผู้หนึ่งกล่าวไว้ในเรื่องสังคมาว่า "สิ่งใดที่เกี่ยว
 กับสังคมา สิ่งนั้นต้องการเวลา สิ่งนั้นต้องการทดลองด้วยเวลาอันนาน"
 ปัญหากรรมกรของเราแม้จะมีจำนวนน้อย และเราออกกฎหมายไป
 คร้ายก็ภัยรักษาโรค แต่โรคนี้เป็นเรื่องกรรมกร และยานสำหรับ
 กรรมกร และต่อไปก็ค่อยตรวจโรคไปที่ละน้อย ๆ ด้วยพระราชบัญญัติ
 สอยสวนภาวะกรรมกร และเมื่อเห็นว่ายานานใดไม่ถูกภัยโรคแล้ว
 เราก็ก็นำไปที่ละน้อย ๆ และต่อไปกรรมกรของเรามากขึ้น กฎหมาย
 กรรมกรของเราจะได้วิวัฒนาการ ข้าพเจ้าเห็นว่า อันนี้เป็นหลักยกเว้น
 จากหลักที่ข้าพเจ้าได้กล่าวมาแล้วนั้น เช่นเป็นต้นกรรมกรชาวนามาก
 กว่ากรรมกรอุตสาหกรรม แต่ใครจะปฏิเสธได้ว่าชาวนามาไม่ใช่กรรม
 กร และใครจะปฏิเสธว่ารัฐบาลนี้ไม่ได้สนับสนุนให้คนตั้งตนเป็นนัก
 กติกร เช่นการทำนาใหญ่ ๆ เลี้ยงไก่จำนวนมาก เช่นนี้เมื่อกรรมกร
 ของเราเป็นกรรมกรกติกร ซึ่งมีกิจการกรรมกรฝรั่งซึ่งเป็นกรรมกรอุ
 สสาหกรรม กฎหมายของเราจะแปรปรวนไป และพระราชบัญญัติสอยสวน
 ภาวะ กรรมกรนั้นจะเป็นกลองจุดที่คนที่จะตรวจโรค เมื่อเป็นเช่นนั้น
 ข้าพเจ้าเห็นว่าเราควรจะแก้กฎหมายตามหลังไป ข้าพเจ้าเห็นว่าสมคว
 ระบุหลักการณ์ไว้พิจารณา และเห็นสมควรอย่างยิ่งที่จะออกกฎหมาย
 นี้ไป และมีบางท่านคิดเห็นว่าถ้าหากว่าออกกฎหมายนี้ไป ก็เท่ากับโยน

ภาพให้กรรมกร ความจริงหาเป็นเช่นนั้นไม่ เราต้องการช่วยกันสร้าง
 โลกสมัยใหม่ของประเทศ เราไม่ต้องการให้กรรมกรถือภาพถมอำนาจไว้
 และเราไม่ต้องการให้นายทุนทำหน้าตาขบถเพื่อให้กรรมกรทำงานเพื่อ
 โลกสมัยดีของคน แต่กรรมกรนั้นมีความเคียดแค้นเป็นอย่างยิ่ง เรา
 ต้องการทิ้งมันและศรีสขด้วย ข้าพเจ้าคิดว่าเป็นเช่นนั้น แต่ว่าเมื่อ
 ท่านคิดเช่นนั้นแล้ว ถ้าท่านคิดว่าเมื่อให้ภาพเขาไปเช่นนั้น ผลของ
 งานระนัยเต็มที และกรรมกรจะขบถ ข้าพเจ้าว่าไม่ใช่เช่นนั้น

ประธานสภา: ถึงเวลาแล้ว

นายฟอง สิทธิธรรม (อุบลราชธานี): ขอออกสัก ๑๐ นาที

ประธานสภา: ท่านพูดพอแล้ว ให้ท่านออกนาทีหนึ่ง

นายฟอง สิทธิธรรม (อุบลราชธานี): ในเรื่องหลักใหญ่
 ข้าพเจ้าขอกล่าวแต่เท่านั้น แต่ข้าพเจ้าจะขอกล่าวในเรื่องเวลา วิทย
 โยแล้วจะตัดอะไรออกแล้วก็ไม่ว่า ขอแค่เรื่องเวลาเท่านั้น นี้เป็นร
 ขบถร้ายของผู้นำ ท่านผู้สร้างได้เสนอภาษาชาวและไม่มีขบถที่
 ท่านจะทำอย่างไรก็ได้ ไม่มีผู้ใดปฏิเสธว่าเขาคนานาก็ หรือสวน
 ัมพรรคก็ ไม่ได้สร้างมาสำหรับไม่ให้กรรมกรมาพักผ่อนหย่อนสมของ
 เหตุฉะนั้นแล้วก็ควรจะให้เขาได้พักผ่อนหย่อนใจบ้าง

๑๖.๑๖ น.

นายทองม้วน อัครถกร (มหาสารคาม): ข้าพเจ้าขอค้าน

ร่างพระราชบัญญัติกรรมการ สมาชิกลงนามมานั้น ข้าพเจ้าจะถือว่า
 คำนี้มิใช่ว่าข้าพเจ้าจะถอดถอนนายคุณก็ได้ ข้าพเจ้ามีความ
 ประวิตติญาณอย่างยิ่งที่จะช่วยเหลือและส่งเสริม กรรมการเช่นเคยกว่าท่าน
 สมาชิกทั้งหลาย ส่วนตัวร่างนี้ ข้าพเจ้าไม่เห็นด้วยที่จะรับหลักการ อีก
 เนื่องจากเหตุผลหลายประการ ปัญหาเกี่ยวกับกรรมการ ก็เช่นปัญหา
 อย่างสำคัญ คือปัญหาเกี่ยวกับทางสังคมและเศรษฐกิจด้วยเหมือนกัน
 ตามร่างที่สมาชิกเสนอมานี้ พดลเรื่อง คือประการแรกสมาชิก
 ได้กล่าวถึงว่า จะคุ้มครอง กรรมการให้ ได้รับความเป็นธรรม นั้นเป็น
 ประการสำคัญ ที่จะทำให้กรรมการได้รับความเป็นธรรมนั้น จะเป็น
 ธรรมได้อย่างไร เมื่อสมาชิกเสนอร่างพระราชบัญญัติมาในลักษณะ
 อย่างนี้ คือว่าพระราชบัญญัตินี้ให้เขียน ขกเว้นให้แก่บุคคล คือ
 ให้แก่กรรมการบางจำพวก ตัวอย่างเช่นกรรมการ ซึ่งเป็นลูกจ้างของ
 รัฐบาลหรือบุคคลนอกจากนี้ คือบุคคลซึ่งมิได้อยู่ในโรงงานซึ่งมี คน
 งานน้อยที่ ไม่มีคนงานถึง ๑๕ คน นี้ก็ได้รับการยกเว้น เมื่อไม่ได้รับ
 ราชการคุ้มครองถึงบุคคลจำพวกนี้ และบุคคลจำพวกนี้ก็ไม่ได้รับความ
 ยุติธรรม และเมื่อเขาไม่ได้รับความยุติธรรมอย่างนี้ เขาก็จะรู้สึก
 น้อยใจเหมือนกัน ด้วยเหตุนี้ การที่สมาชิกเสนอร่างพระราชบัญญัติเช่น
 นชนมา เห็นว่ายังไม่เป็นการชดเชยด้วยความเป็นธรรม นี้ประการ
 ๑

ส่วนในประการที่ ๑ สมาชิกได้พูดถึงสุขภาพ ซึ่งจะทำให้กรรมการ

ได้ รับผิดชอบ และถูกต้องตามนามยี่ห้อประการ นั้น เป็นความ
 ปรารถนาของผู้เสนอ แต่การที่จะให้ ได้ รับผิดชอบ และนามยี่ห้อ
 จะ เป็นไปตามความปรารถนาของสมาชิกผู้เสนอแล้วหรือ นั้น เป็นปัญหา
 ที่น่าสงสัยอยู่ กล่าวคือ ตัวอย่างเช่น จะกำหนดเวลาให้ทำงานวันหนึ่ง
 ไม่เกิน ๘ ชั่วโมง แต่ว่ามีข้อยกเว้นให้นายจ้างบังคับให้ลูกจ้างทำ
 งานเพิ่มขึ้นอีกหกชั่วโมงอย่างนั้น เป็นต้น อย่างนี้เพิ่มเป็น ๑๔ ชั่วโมง
 และผลที่จะได้ รับผิดชอบ นั้นจะ ใ้รับอย่างไร นั้น ข้าพเจ้าก็สงสัยเหลือ
 เกินว่าคงจะไม่เป็นไปตามความปรารถนาของท่านสมาชิกผู้เสนอ นั้น
 ประการที่สอง

ส่วนประการที่ ๓ พักตั้งเรื่องการส่งเสริมเศรษฐกิจ เพื่อตั้ง
 สหภาพให้กรรมกรมีภาวะดีขึ้น ในเรื่องนั้นข้าพเจ้ารู้สึกสงสัยเหมือน
 กันว่า ถ้าหากว่าเรากำหนดเวลาให้กรรมกรทำงานน้อยลง ก็เป็น
 เหตุหนึ่งที่จะทำให้นายทุนหรือนายจ้างลดค่าจ้างลง และผลร้ายจะตก
 ชุมแก่ใคร ก็ตกอยู่กับกรรมกรนั่นเอง และเมื่อกรรมกรมีรายได้
 น้อย ความเดือดร้อนในเรื่องเงินทองและในทางอื่นนั้น ข้าพเจ้าเข้าใจ
 ใจอย่างนั้นเหลือเกินว่าจะไม่มีรายได้ พอเลี้ยงครอบครัวเป็นแน่ และ
 เป็นเช่นนั้น ข้าพเจ้าเห็นว่า จะ เป็นการกระทบกระเทือนและ จะ เป็นผลร้ายแก่
 กรรมกรนั่นเอง และยิ่งกว่านั้น จะ เป็นผลร้ายแก่กรรมกรอีก เช่น
 เวลานี้ถ้าหากว่าเวลาของกรรมกรทำงานน้อย ก็เป็นเหตุหนึ่งที่จะประ-
 ทุยประสิทธิภาพสูงสุดของเครื่องใช้ หรือของบริโภคของคนน้อยลง และ

เมื่อกลับมาถึงแล้วก็เขียนจดหมายให้พี่ สิ้นคำสนทนาแล้วก็นั่ง
ไม่พอรักความต้องการการชดเชยเมือง แล้วของระตองแม่เขม และระตอง
ของแพ่งขึ้นปลิวกรรมดลระตองช่อของแพ่ง เมื่อกรรมดลระตองขึ้น
น้อยด้วยแล้ว อย่างนี้ ก็ระตองทำให้กรรมดลได้ รัยความเดือดร้อนเขม
อันมาก

มรดกจากนั้น เมื่อพูดถึงบุญคุณเศรษฐีก็แล้ว ข้าพเจ้าเข้าใจ
ว่าระตองจะระตองระตองถึงเศรษฐีก็ของประเทศไทยอันมาก ก็อาจ
คือ ว่าเมื่อสิ่งประเทียฐภักในประทศไม่เพียงพอ รากก็ย่อมจะ
ขึ้น ก็เขมเทศหนึ่งก็ระตองของต่างประเทศมากช่น และก็เขมเทศ
ก็ทำให้เงินรั่วไหลออกนอกประทศมากช่น นั่นแหละจะเป็นภัยต่อ
ประทศมากทีเดียว

โดยสรุปแล้ว ข้าพเจ้าเห็นว่าร่างพระราชบัญญัตินี้ยังไม่สมควร
รัยหลักการ จึงขอให้สภานิติพิจารณาคำควรลงมติรัยหลักการหรือไม่

๑๖.๒๑๒.

นายเลออน พงษ์โสภณ (พระนคร): ก่อนอื่นขอมติ ข้าพเจ้า
ใคร่จะขอแก้คำที่ท่านรัฐมนตรีได้ กล่าวเมื่อคราวประชุมคราวก่อนนั้น
มีบางข้อบางกระทงที่ท่านรัฐมนตรียังเข้าใจผิด จากคณะกรรมการตรวจ
ภาวะกรรมกรอยู่เขมอันมาก ข้อที่ตัวอย่าง เช่น การตรวจภาวะ
กรรมกร ข้าพเจ้าไม่ทราบว่าคณะกรรมการตรวจภาวะกรรมกรได้

คนที่เข้ามาจากดาวเมธกันวา ข้าราชการวางเขา เปรียบกรรมการ
 อย่างไม่รู้ จำเป็นจะต้องขอเพิ่ม ที่เวลาเปรียบก็ขออย่างนี้ คือถ้าหากว่า
 จะให้กรรมการเป็นบรรดกรรมการเดิมครบแล้ว ก็จะต้องเพิ่มคนขึ้น
 พิเศษ คือหมอบอกความว่า จะให้เต็มบรรดกรรมการเสียหมดแล้ว ถ้าจำเป็น
 ต้องเพิ่มคนงานขึ้นอีก ไม่น้อยกว่าจำนวนของคนขึ้นหรือเทียบพิเศษ อีก
 หนึ่ง ที่สมมติว่า ชุดหนึ่งมี ๑๐ คน ถ้าจำเป็นจะต้องเพิ่มค่าเช่า
 เช่นนี้ อีกคนละ ๒๐ บาท เพราะฉะนั้น ในเดือนหนึ่งก็จำเป็นจะต้องขอ
 เงินไป ๒๐๐ บาท ดังนั้น เช่นนี้ ข้อความที่ข้าพเจ้ากล่าวมานั้น เป็นข้อ
 ความซึ่งคนงานตรวจได้มาขออีกที่ข้าพเจ้า และเป็นข้อความที่ข้าพเจ้า
 ไปใกล้สวน ไม่ใช่ข้าพเจ้ากลัวหรือกลัวตาพี่ข้างเดียว เมื่อเขาขอ
 แล้วก็พยายามไปฟังทุกชนทุกแห่ง และบันทึก ข้าพเจ้าใคร่จะเรียนให้
 ท่านประธาน ทราบว่า คณะกรรมการตรวจและ กรรมการส่วนมากก็
 ได้มาอยู่ในที่นี้แล้ว และถ้าหากว่าข้อความที่ข้าพเจ้าพูดไปนี้แล้วไม่
 เป็นความจริง ก็ขอให้กรรมการวางร่างนั้นไประณามข้าพเจ้าว่า นายเลอ
 หริยเจ้าเลชน พงษ์ ไสภณ พูดไม่เป็นความจริง

ในข้อที่ ๒ เมื่อพูดถึงกรรมการทำงานมากกว่าเวลาดังที่กล่าวมา
 เช่นนี้แล้ว ข้าพเจ้าก็ใคร่จะพูดถึงสายอื่นอีก ไม่ใช่สายนี้สายเดียว
 เช่น สายประทุมวัน—บางเสื่อ เวลาเริ่มทำงาน ๖.๐๐ น. ถึง ๒๐.๐๐ น.
 รวมเวลา ๑๔ ชั่วโมงประมาณ ๑๓ ชั่วโมง เช่นนี้เช่นนี้ และที่ทางรัฐ
 ภาครีบคิดว่าได้ลดอัตราจากภาวะกรรมการแล้วว่า เป็นเวลาเพียง ๑๓ ชั่วโมง

โมงเท่านั้น และมีแต่เพียงช่างน้ำมันทาสีทำงาน ๑๕-๑๗ ชั่วโมงเท่านั้น ซึ่งความนั้นข้าพเจ้าขอยืนยันว่าไม่เป็นความจริงเลย ขอให้ท่านสมาชิกทั้งหลายโปรดฟังตามนี้ด้วย ทั้งนี้ข้าพเจ้าก็มีหลักฐาน ซึ่งถ้าไม่เป็นความจริงแล้ว ก็ขอให้เขารับข้าพเจ้าตั้งตัวมาแล้ว

ถัดในข้อต่อไป ซึ่งข้าพเจ้าจะขอแจ้งให้เห็นว่า บริษัทจะเอาเปรียบอย่างไร ถัดข้อใน ๑๕ ที่ขอได้กล่าวมาแล้ว ถ้าหากว่าเวลา ยังไม่ครบให้เพิ่มอีกหนึ่งทศวรรษ ทั้งนี้เพื่อขอเพิ่มอีกทศวรรษนั้น ถ้าหากว่าคนงานรูดรางใต้ทำงานไปด้วยก็แล้ว ก็ไม่จำเป็นจะต้องตัดค่าจ้างแรงงาน และถ้าเมื่อขบวนรถที่ขบวนนั้นสถานีไปตก กลบที่ของถูกตัดค่าแรงงาน อย่างนี้เป็นต้น เช่นตกตัดถึง ๒ บาท ซึ่งวันหนึ่งเขาได้เพียง ๑ บาท ๒๕ สตางค์หรือกว่านั้น นั่นเป็นข้อหนึ่งซึ่งแสดงให้เห็นว่าการกระทำอย่างนั้นเป็นการเอาเปรียบ ด้วยเหตุนี้ ข้าพเจ้าจึงเสนอร่างพระราชบัญญัติคนมา ตามหลักการ ก็กล่าวว่า "เพื่อคุ้มครองและสมานงานระหว่างนายจ้างหรือนายทุนกับลูกจ้างให้ ได้ด้วยความเป็นธรรม มีเสรีภาพเอาเปรียบซึ่งกันและกัน" หลักการเป็นเช่นนี้ ถ้าสิ่งใดในร่างพระราชบัญญัติคนเป็นสิ่งที่นายจ้างจะเอาเปรียบลูกจ้าง หรือเป็นสิ่งที่ลูกจ้างจะเอาเปรียบนายจ้างแล้วละก็ เราตัดข้อออกเสีย เราจะเขียนลงไปใหม่ในการแปรญัตติว่าอย่างไรก็ได้ ทั้งนี้การเขียนนั้นก็เพื่อให้ได้ความเป็นธรรมทั้งสองฝ่ายก็แล้วกัน

ยังมีอีกข้อหนึ่งซึ่งข้าพเจ้าจะกล่าว คือท่านรัฐมนตรีท่านใดก็ตาม

ว่า คนงานรอร่างยังได้ มีงบประมาณพิเศษเงิน ๑๓๕,๐๐๐ บาท ไว้
 พิเศษรายนเอนพิเศษสำหรับจ่ายย่ำเหินหรือรางวัล ในเวลานี้ก็ไม่เป็น
 ความจริงอีก คณะกรรมการสอคล้อง ภาวะกรรมกรได้ลกลคล้องมาไม่
 ตรงกับความจริง ถึงข้าพเจ้าจะได้อ่านข้อสัญญาของบริษัท รวบรวม
 สมาชิกผู้มเกลยรคทั้งหลายในคันทัง คือเงินเปอร์เซ็นต์ออกจากค่าจ้าง
 ที่ไถ่กล่าวข้างบนนี้ ผู้รับจ้างที่เขนคนประจำจะได้รับเงินค่าเปอร์เซ็นต์
 โดยชั้ตรา ๑๕ สตารางคั้ยหน่งพันแห่งรายไ้ แผนกรรตรงที่เกินจาก
 ๑๓๕,๐๐๐ บาท แปลว่าหักจาก ๑๓๕,๐๐๐ บาทแล้วจึงจะได้ ไม่รู้
 จ่ายเงิน ๑๓๕,๐๐๐ บาทนั้นให้กรรมกรรตรง เพราะฉะนั้นในกรรท
 ท่านไ้ก่กล่าวในคราวก่อนนั้น นั้นท่านก็ไ้ก่กล่าวคลากเคลอนในท่อน
 เกี่ยวกน ทั้งนข้าพ.เจ้าไม่ไ้ก่คำทนท่าน แต่หากขางคั้คณะกรรมกร
 สอคล้องภาวะกรรมกรนั้นจะไ้ล้ลคล้องมาในเรื่องเหล่านี้ล้คไ้

ปัญหาเรื่องแรงงานหมดแล้ว ขอคคั้ยทพุดสั้นๆว่า ปัญหาเรื่อง
 แรงงานนั้น คือหมายความว่าให้คั้เวลาทำงานให้อยู่ในระดับที่เกี่ยวข้อง
 คั้คั้แปลว่าวันละ ๘ ชั่วโมงเหมือนกัน ถึงแม้ว่าบริษัทรตรงจะไ้จ่าย
 ทุนไปข้างในการเล็ยเปอร์เซ็นต์เช่นนี้ แต่ท่านทั้งหลายท่านคงจะทราบคั้
 แล้วว่าบริษัทไ้ก่ทำไร้อะไร ไ้ก่ทำไร้อะไรจนวนเกล็ยล้ยขยาค คือ
 ขั้หน่งไ้ก่ทำไร้อหลายแสนขยาค ถ้าขั้หน่งบริษัทจะคั้เพิ่มเงินเพนทคาน จะ
 เล็ยกหมนขยาค บริษัทจะเป็นอย่างไร บริษัทจะไม่คกใจเลย บริษัทจะ
 มีกั้ไร้อีกหลายแสนขยาค ซึ่งจะทำให้การเดินรตรงไ้คั้ลไป และเมื่อไ้

ทำอย่างที่เขาพระเจ้าได้กล่าวมาแล้ว คนงานก็จะได้เห็นใจ และต่อสู้ที่จะ
ขยับขึ้นแข่งทำงานให้ทันนายจ้างลวกกับนายจ้างได้ครุณา

และนอกจากนี้เขาพระเจ้าจะเปรียบเทียบบอกถึงเรื่องหนึ่ง คือว่า ใน
การที่เขาพระเจ้าไปเขียนวางพระราชบัญญัติฉบับนั้นว่า ในระยะเวลา ๕ ปีให้
จ่ายค่าเห็นใจ คือถ้าหากว่าลูกจ้างได้ทำงานมาครบ ๕ ปีแล้ว ให้จ่ายค่า
แรงงานให้แก่คนงานนั้นโดยที่คนนั้นไม่มีความผิดหนึ่งเดือนนั้น นั่นเช่น
เดียวกัน ท่านรัฐมนตรีกล่าวว่า ถ้าทำเช่นนั้น ในระยะเวลา ๕ ปีจริง
ก็จะทำให้ลูกจ้างลำบาก โดยนายจ้างจะได้ขอขมก ท่านทั้งหมดย
เขาพระเจ้าจะขอเปรียบเทียบให้ท่านฟังดังต่อไปนี้ คณะรัฐสภาจะมีเดือน
ทำงาน สักด้วยอย่างเสมียนตรีได้เงินเดือน ๒๐ บาทเป็นต้น มีลูก
ลูกจ้างของรัฐสภา และลูกจ้างของรัฐสภาทำงานครบหนึ่งปีก็ได้
จ่ายค่าเห็นใจอีกเดือนละ ๒๐ บาทเช่นนั้นเช่นกัน ที่นี้ทำไมเล่าคณะรัฐสภา
จึงไม่ไล่เสมียนนั้นออกเสียหมดในระยะเวลา ๑๑ เดือน เราไว้ทำไมกัน ก็
เมื่อรัฐสภาสมัครรวมพอที่จะให้เสมียนได้ทำงานไปเช่นนั้นและทำไปด้วย
ดีแล้ว ก็ขอให้ คิดดูว่าคนอื่น ๆ เขาก็ย่อมมี ศักดิ์ธรรมเช่นเดียวกับ
รัฐสภาเหมือนกัน เพราะเป็นมนุษย์เช่นเดียวกัน และนอกจากนี้
เขาพระเจ้าขอชี้แจงให้เห็นอีกว่าความจำเป็นที่จะไล่ออกไม่ได้ เพราะ
หน้าที่บังคับ เช่นท่านมีเสมียนคนหนึ่งทำงานในหน้าที่ เสมียนคนนั้น
จะต้องรู้ว่าหนังสือฉบับนั้นอยู่ที่ไหน น้อยในแฟ้มที่เท่าไร ถ้าหากว่า

ท่านต้องการใช้เสมือนคนเก่า ก็ยากหทัยไต่พันที และถ้าหากว่า
ท่านจ้างคนใหม่มาแล้ว คนใหม่ก็ไม่สามารถจะทำให้ต้องแกล้ง
เหมือนคนเก่า ก็ด้วยลักษณะของงานเป็นเหตุให้นายจ้างได้ลัดจ้าง
คนงานออกไม่ได้เช่นนั้น ปัญหาที่ทางรัฐมนตรีว่าเมื่อทำควย ๔ ครั้ง
แล้วคนงานจะถูกลดออกแล้ว ข้าพเจ้าก็คิดว่าไม่บ่อยจะนำพันนี้

และนอกจากนี้ ท่านยังกล่าวว่าชาวนาทำนาถึอย่างฉันทพิพ
นี้ธงๆ ความจริงข้าพเจ้าก็สารภาพว่าทำถึนั้นจริง ถ้าหาก
ว่าท่านไต่เคยไปไต่ถึดินอย่างข้าพเจ้า เช่น ในภาคอิสาน ซึ่ง
ข้าพเจ้าไต่เคยต้องเที่ยวมามากมาย เห็นว่าถึเคยจะไม่มีลุดจ้างกับ
นายจ้างเขาไต่ทำงานถึฉันทพิพของเหมือนอย่างที่ท่านรัฐมนตรีไต่กล่าว
มาแล้วนั้น ทั้งนี้เพราะเหตุว่าเขาไม่มีนาจะทำ ภาษะภาคอิสาน
เขาเรียกว่าแอดทำ คือหมายความว่าไปชชเขาทำ เมื่อทำไต่มาก
น้อยเท่าไรแล้ว ผู้เป็นเจ้าของนาก็แบ่งส่นปันส่วนให้ เมื่อออกกฎ
หมายฉะบับนี้แล้วจะไม่ทำให้ชาวนาถึถึยงยาก และถึถึอย่างหนึ่งคน
ยามถึเหมือนถึกัน ท่านขอถึว่ากฎหมายฉะบับนี้จำกัดเวลาทำงาน เช่น
คนยามทำถึตั้งแต่ ๕ ถึง ๑๘ ชั่วโมงเป็นถึนั้น จะเลือกทำเวลาไต่ถึไต่
ในชอนข้าพเจ้าขอเขียนให้ท่านทราบวว่า ถ้าไม่จะจ้างคนงานทำถึกลาง
คืนไม่ได้ ในเรื่องนี้ข้าพเจ้าเห็นวว่าจ้างไต่ เพราะถึถ้าหากวว่าจะทำ
ถึกลางวันแล้วถึเป็นการสมควรถึจะต้องให้ค่าจ้างแรงงานเขา และไต่
มากคนยามไม่ทำงาน ถึกลางวัน โดยมากทำงานถึกลางคืนเท่านั้น

นอกจากนี้ข้าพเจ้าขอพบให้สั้น ๆ สักหน่อย กล่าวคือ ท่านสมาชิกทั้ง
หลายได้มาจากจังหวัดต่าง ๆ ถึง ๗๒ จังหวัด และมีผู้แทนไม่น้อย
กว่า ๕๐ คน ท่านผู้แทนทั้งหลายคงจะทราบกันแล้วว่า ประชาชนชาว
นาเหล่านี้ทำอะไรบ้าง เขาใช้อะไรเป็นพาหนะ เขาใช้เกวียน หรือไม่
เขาใช้วัวที่เขาควายเทียม เช่นนี้ ถ้าหากว่าท่านจับยดกลเหล่านี้ไป
กวดกิจการใด ๆ โดยใช้ วัวหรือควายเทียมเกวียนแล้ว เมื่อถึงเวลา
เที่ยงเขาทำอย่างไร ข้าพเจ้าขอเรียนให้ท่านทั้งหลายทราบว่า พอ
ถึงเวลาเที่ยงเขาหยุดให้สัตว์กินอาหารและพักผ่อนอย่างนั้นชั่วนิรันดร์
ถ้าแม้เราจะกล่าวว่าเขาว่าง หรือเราพูดว่าเขาว่าง ไม่รู้จัก
ภาษาภาษาอะไร ถึงแม้ว่าเขาว่างจริงเพราะเขาได้รับการศึกษ
น้อย แต่อย่าลืมนึกถึงมนุษยธรรมและวิถีมธรรม เรามีเพียงไร เรา
อยู่ในถิ่นที่หมกเป็นผี ไตรวิทยาการศึกษาทั้งนั้น ท่านคิดดู เราจะไม่มี
มนุษยธรรมที่จะช่วยกรรมกรของเราให้ ได้ ทำงานจำกัดเวลาเหมือน
อย่างวัวควายเช่นนี้หรือ

นอกจากนี้ ยังมีกฎหมายฉบับหนึ่งซึ่งเขียนในประเทศเบลเยียม
ซึ่งข้าพเจ้าไม่จำเ็นจะต้องอ่านให้ ฟัง ข้าพเจ้าจำได้ ในประเทศ
เบลเยียมเขาใช้สกี และในต่างประเทศหลายประเทศก็มี ในตัว
บทกฎหมายฉบับนี้บัญญัติว่า ผู้ใดจะใช้ สกี จำเ็น จะต้องออก
สนธิสัญญีสักฉบับให้เจ้าพนักงานตรวจเสียก่อน และเมื่อเห็นว่าเหมาะสม
ในการที่จะให้ลากแล้ว พนักงานเจ้าหน้าที่จึงได้ ตัดตรา สกี และ

คิดตราสนธิให้ มีหมายเลขอย่างเดียวกัน เมื่อมีหมายเลขอย่างเดียวกันแล้วก็ยังมีขอยูญคว่า ถ้าหากว่าใช้สนธินั้นเกินกว่าแรงที่มีจะทำได้จะต้องมีไว้ในใบบอก นอกจากนั้นเขายังมีกฎหมายบังคับอีกว่า ถ้าในเวลาที่ใช้แรงนั้น ถ้าเห็นว่าควรมีมาจากการขอยูญและมีน้ำลายไหลออกจากปากแล้ว ให้เจ้าของสนธินั้นหยุดสีก เพื่อให้สนธินั้นพักผ่อนทันที ในงานทั้งหลาย สัตว์เคียวเจ้านั้น เขายังจำกัดเวลาแรงงานให้ ในคนแก่ๆ ให้ทำงานวันละ ๑๖-๑๗ ชั่วโมง เช่นนั้นก็ควรจะได้รับความคุ้มครองเช่นเดียวกันกับสัตว์บ้าง

เมื่อข้าพเจ้าพบมาดังนี้นี้แล้ว ท่านสมาชิกทั้งหลาย คงจะทราบเช่นเดียวกันแล้ว ในข้อสุดท้ายซึ่งข้าพเจ้า จะขอกล่าวอีกนิดเดียว คือว่า การกระทำกิจการใดๆ ก็ตาม ย่อมจะต้องมีผลบ้างชกตัวอย่าง เช่นเคียวของเรามีคุณระนั้นดี แต่ก็ย่อมจะต้องมีโทษอย่างมีหนึ่ง การที่จะทำงานใดๆ ย่อมจะต้องมีการผิดพลาดบ้าง ข้าพเจ้าขอเปรียบเทียบ คือว่าขออย่างว่าข้าพเจ้ากล่าวไปถึงเรื่องซึ่งไม่น่าจะฟังความจริงเป็นเรื่องซึ่งน่าฟัง คือว่าในการเปลี่ยนแปลงการปกครองจากสมบูรณาญาสิทธิราชมาเป็นระบอบประชาธิปไตย ก็เพราะเราได้คิดแล้วว่าระบอบนี้ระบอบที่ดี ซึ่งได้แสดงให้เห็นว่าอยู่ในปัจจุบันแล้ว ภายหลังการเปลี่ยนแปลงการปกครอง ได้จรรโลงให้ประเทศเราก้าวหน้า ซึ่งท่านทั้งหลายจะปฏิเสธไม่ได้ แต่การระงับประเทศชาติเป็นระยะเวลา ๘ ปี เรามีอุปสรรคอะไรบ้าง เรามีอุปสรรคอะไรหลายอย่าง

และเมื่อมีอุปสรรคเราช่วยกันแก้ และเมื่อแก้ได้ในที่สุดอุปสรรคนั้นก็หมดไป ฉะนั้น ได้เกิดในเวลาที่เราระงับกฏหมายอะยัมน์ไป ภายหลังจากมีข้อกล่าวหาของพวกพระเจ้าช่วยกันแก้ เวลาที่ระพาคความร้ายนั้น มาสู่กรรมกรได้

ท่านทั้งหลายซึ่งอยู่ในสภาฯ นี้ ท่านจะมีเห็นใจราษฎรทั้งหลายที่เดือดร้อนเช่นผม เพื่อให้ช่วยขยับทุกข้ออย่างหรือ และยกมือเข่าที่ถูกรับแล้วเดินจนมาต่อ เขาเคยกล่าวกับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าเคยเป็นสมุหบดีสภาฯ นานทีเดียว ท่านได้ เงินเดือน ๒๕๐ บาท ภายหลังจากเมื่อสภาฯ ขึ้นใหม่ พวกคนเหล่านี้ขึ้นตั้งรัฐบาลว่าเงินเดือน ๒๕๐ บาทไม่พอ ขออีก ๑๐๐ บาท และในที่สุดรัฐบาลก็ให้ทั้ง ๓๕๐ บาทแก่เขาแล้ว และเขาก็ไม่ได้ไปฝากพวกเสี้ยมสักตัวเดียว เวลาที่ได้ ก็เมื่อเป็นเช่นนี้แล้ว ขอให้ท่านคิดว่าขบวนการรวมกันครั้งนี้ต้องการเพียงแต่ให้ท่านเห็นด้วยโดยไม่ต้องเสียสักสตางค์แดงเดียว หรือให้ท่านเพียงแต่ยกมือรับหลักการเท่านั้น ถ้าหากว่าท่านทำไม่ได้ ก็ไม่ทราบว่าเขาจะว่าท่านเป็นอย่างไร แต่ข้าพเจ้าแล้ว ข้าพเจ้ายอมตาย และในที่สุดข้าพเจ้าหวังว่าสมาชิกผู้ใดที่ยกมือในสภาฯ นี้ ทุกคนคงจะรับหลักการไว้ พิจารณา

พ.อ. พระบริภัณฑ์บุรุษกิจ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษียณ-ทหาร: ร่างพระราชบัญญัติการรวมกัน ข้าพเจ้าได้อธิบายมามากแล้ว ที่จริงข้าพเจ้าไม่อยากจะอธิบายไปมากกว่านี้ แต่โดยที่ผู้เสนอร่าง

พร. ราชบัญญัติตัดค่าจ้างตั้งในชื่อที่ข้าพเจ้าอธิบายมานั้นว่าค่าลากเคลื่อน
 ประกอบด้วยข้าพเจ้าไปเชอกรรมกรสำรวจภาวะกรรมกร ซึ่งทำสิ่ง
 พลาด ๆ ข้าพเจ้าจึงขอเสนอให้สภาฯ อนุมัติไว้ ข้าพเจ้าอธิบาย
 ได้ว่าการสำรวจภาวะกรรมกรที่ได้ทำไปแล้วนั้นได้ทำ ๒ ทางพร้อมกัน
 ทางหนึ่งได้ส่งค่าถามไปให้ ผู้บังคับบัญชา หรือเจ้าของโรงงานนั้น
 ส่งแรงตามคำถามนั้น และลงนามกำกับไว้ อีกทางหนึ่งได้แจ้งค่า
 ถามนี้ไปถึงคณะกรรมการเป็นประเภท ๆ ไป เมื่อเขาตอบคำถาม
 แล้วให้ส่งนามบัตรของไว้ด้วย ในพระราชบัญญัติสอบสวนภาวะกรรมกร
 นี้ ถ้าใครแจ้งความแต่มีความผิดทางอาญา

ข้าพเจ้าจะอธิบายอีกอย่างหนึ่ง ซึ่งท้วงว่าข้าพเจ้าอธิบายผิด แต่
 ใครจะเข้าใจอย่างไรก็ตาม ข้าพเจ้าอธิบายซ้ำอีกครั้งหนึ่งในชื่อที่ว่า
 เงิน ๑๓๕,๐๐๐ บาทนั้น ข้าพเจ้าไม่ได้อธิบายอย่างที่ท่านเข้าใจ ข้าพ
 เจ้าเคยยกยันท่าน เพราะว่าท่านอธิบายว่ากรรมกรตรวจทำงานวันหนึ่ง
 ถึง ๑๖—๑๗ ชั่วโมง และได้เงินวันละ ๑ บาทเท่านั้น ข้าพเจ้าจึงบอก
 ว่าในการสำรวจภาวะกรรมกรนั้น ข้าพเจ้าชักตัวอย่างกรรมกรตรวจ
 ในจำนวน ๘๐๐ คนนั้น มีกรรมกรขี้บอดวางและนายตรวจถึง ๖๐๐ คน
 เพราะฉะนั้นจึงพูดเพราะพวกขี้บอดวาง คือท่านบอกว่าทำงานถึง ๑๖—
 ๑๗ ชั่วโมงเช่นนั้นแล้วได้ เงินวันละ ๑ บาท ข้าพเจ้าจึงบอกว่าตาม
 ข้าพเจ้าสำรวจมาแล้วกรรมกรคนขี้บอดวางเขาทำสัญญากันทำงานเกิน
 ละ ๑๕ บาท เมื่อทำครบ ๑ ปีแล้วได้เพิ่มขึ้นยละ ๑ บาท เป็นเกินละ ๑๖.

๑๗, ๑๘ บาท จนถึง ๓๐ บาท นอกจากเงินเดือนแล้ว ข้าพเจ้าขอว่า
 งบประมาณเปอร์เซ็นต์คือ เงินเปอร์เซ็นต์นี้โตมาอย่างไร คือเขาคงอดตรา
 ไว้ ๑๓๕,๐๐๐ บาทต่อเดือน ถ้ามีวิทยนมรายได้เกินกว่า ๑๓๕,๐๐๐
 บาทแล้ว จำนวนเงินที่เกินนั้นแบ่งให้กับกรรมการชัษรด ๕๐ สัปดาห์คือ
 ๓๐ บาท และขอจากนั้นในทุก ๆ ปีมีเงินให้ ชื่อ เรียกว่า เงินโบนัส
 ทำงานไปแล้วเท่านั้นก็ได้เงินโบนัสทุก ๆ ปี สำหรับกรรมการชัษ
 รดรางก็ได้ อีก ๒๐ บาททุกปี ข้าพเจ้าอธิบายให้ท่านฟังว่า ไม่ใช่เขา
 ะได้ ๒๐ บาทเท่านั้น ข้าพเจ้าได้อธิบายให้ท่านฟังแล้วบอกว่า อย่าง
 นี้ชัษจะได้ ๓๕ บาทเป็นขั้นต่ำ และขึ้นสูง ๕๐ บาทเท่านั้น ที่ข้าพเจ้า
 อธิบายนี้ไม่ใช่บอกว่าเขากันเงิน ๑๓๕,๐๐๐ บาทไว้จ่ายแบ่งให้กรรมการ
 ได้ ข้าพเจ้าขอให้ท่านเข้าใจตามน

ท่านอธิบายเมื่อกี้ในเรื่องจำกัดเวลาและ ท่านก็บอกมาครั้งก่อน
 แล้วว่า พระราชบัญญัตินี้เขาสิ่งใดออกก็ได้ทุกมาตรา แต่ขอให้
 เขาเรื่องจำกัดเวลาไว้เท่านั้น ท่านอธิบายถึงข้าง, ม้า, วัว, ควาย
 อะไรต่าง ๆ ว่า ทำงานจะต้องมีจำกัดเวลาคือเหมือนกัน ข้าพเจ้าได้
 พิจารณาแล้วพระราชบัญญัติที่เสนอนี้ก็ได้จำกัดเวลา ๘ ชั่วโมง ไม่
 ได้จำกัดเลยว่า ๘ ชั่วโมง ให้ทำงานได้ ถึง ๑๖ ชั่วโมงต่อวันกระข้าไป
 ขอให้พิจารณาในมาตรา ๘ และ ๑๐, ๑๑ ทั้งพิจารณาเหมือนกันไป
 ตามจำกัดมาตรา ๘ ว่า ถ้าหนดเวลาทำงานวัน ๑ ต้องไม่เกิน ๘ ชั่วโมง

ให้ไว้จ่ายไปก็ควรระหว่าง๐.๕๖ น. ที่อยู่ในมาตรา ๑๐-๑๑
ถ้าจะบอกว่าเราเพิ่มก็เพิ่มไป อีกวันละ ๖ ชั่วโมง และต่อไปก็ยังบอกอีก
ว่า ถ้าจะเพิ่มเป็น ๘ ชั่วโมงก็ได้ ก็แปลว่าให้ทำงานได้ วันละ ๑๖
ชั่วโมง และที่เห็นว่าเหมือนวันเวลาขยับ ย้ายนี้หรือว่าเหมือนวันเวลาขยับ
แล้วพระราชบัญญัติที่ผ่านก็ไม่ได้ออกจากเวลาทำงานไว้ ในนี้

นายโมรา ฤตกลาง (พิจา): ข้าพเจ้าได้พยายามนั่งฟังเหตุผล
ผู้เสนอเห็นว่าจะมีเหตุผลอย่างไรก็ได้ที่จะทำหลักการยิ่งใหญ่ของ
ผู้เสนออันนี้ไม่ค่อยพบ จริงอยู่ฝ่ายค้าน คำนมามากมายถ้อยถอง
แต่โดยมากพบแต่ข้อปลีกย่อย พบแต่บอกว่าใน มาตราของพระราช
บัญญัติว่า มาตราว่าข่างนั้น มาตราว่าอย่างนี้ อาจจะเป็นข้อ
ข้อหรือข้อใดทำเช่นนั้นแล้วจะขยับไปไม่ได้ หรือข้อเงิน หรือไม่สา-
มารถจะขยับไปได้ด้วยดี เรื่องนี้ผู้เสนอที่เคยกล่าวแล้วว่า เขาก็ขอขอร
คือหลักการที่ผู้เสนอร่างพระราชบัญญัติจะให้ถูกต้องทุกตัวอักษรนั้นไม่
ได้ ท่านสมาชิกผู้เกี่ยวข้องในที่นี้ทุกคนย่อมจะรับรองไม่ได้ว่า ท่าน
ไม่เคยพว้างพระราชบัญญัติที่ร่างมาทางฝ่ายรัฐบาล ในชั้นกรรมาธิ-
กสภาได้แจกแจงแก้ไขกันข้างแล้ว ร่างพระราชบัญญัติที่มาจาก
ฝ่ายรัฐบาลมีคณะกรรมการกฤษฎีกาผู้ทรงคุณวุฒิมาอย่างคึกเขมมทั้ง
นั้น แต่ว่าทุกกรณี งานทุกชิ้น ย่อมมีข้อผิดพลาดข้างไม่มากนักซึ่ง
เมื่อสมาชิกคนเคียวเป็นผู้เสนอร่างพระราชบัญญัติอย่างนี้ ก็ทำไม่แล้ว
ที่ว่าจะมาที่เขาแต่ข้อปลีกย่อยนั้นมาเป็นหลักการใหญ่ ว่า ข้อนั้นทำไม่

ไต้ ซ่อนท่าไม้ไต้ ท่านผู้เสนอนี้บอกแล้วว่า ถ้าพร้อมก็ให้แก้ ไต้
 ทุกมาทว่า เมื่อเราพร้อมก็การ มีหลักฐานใหญ่ไว้แล้ว เราประณัติก็
 คนละกรอขมากรากได้ ข้าพเจ้าไม่เห็นมีข้อที่ขมเคี้ยวในหลักฐานใหญ่
 นั้นตกไม้ไต้ จึงอยู่ที่เหตุผลนี้หนึ่งว่าขณะนั้นกรรมกรเราไม่มีมากพอ
 ไม่มีข้อหาขมเคี้ยวในเรื่องกรรมกร แต่ว่าเวลานั้นหรือเมื่อเวลานั้นไม่มีข้อ
 ขมเคี้ยวได้ว่า ฟรังนี่ไม่มี เมื่อเราว่าฟรังนี่จะมีหรือจะจะมีจนอย่างไร
 ไม่มีข้อหาแล้ว เราเตรียมพร้อมสำหรับแก้ ขมเคี้ยวขมเคี้ยวเสียหมด
 หรือ ฟรังนี่ไม่มีข้าวจริง เราเตรียมสวดทักไปซื้อข้าวสารมาไว้ ถัด
 ฟรังนี่ไม่ดีกว่าที่จะทวงของแล้วไปซื้อเพื่อนกันอย่างนั้นหรือ ก็เมื่อเรา
 ว่าฟรังนี่จะเหตุขมเคี้ยวเกี่ยวกับกรรมกรเกิดขึ้น และเราเตรียม
 พร้อมไว้เช่นนั้น ข้าพเจ้าเห็นว่าหลักฐานอย่างนั้นน่าจะมีไว้ พิจารณา

ข้อประการหนึ่ง ในการที่เถียงกันในเรื่องเวลาเป็นส่วนมาก ถัด
 จากที่เวลาข้าพเจ้าเกินกว่าตามร่างของผู้เสนอให้มานั้น ถ้าเราได้นัก ไต้
 กันอย่างเถียงกันแล้วร่างพระราชบัญญัติจะเป็นร่างที่น่าจะรีบไว้ พิจารณา
 รัยไว้ เป็นกฎหมายอย่างยิ่งทีเดียว การงานใด ๆ ก็ดี สดงานต้องรีบ
 กอบกู้หรือเร่ง ถ้าเวลาเราพอที่ ๆ กัน งานก็ระตือขึ้น สดที่ทำงานอัน
 ไต่ภาตระไว้ด้วยความคิดความเห็นได้เต็มเม็ดเต็มหน่วย นอกจากผลของ
 งานแล้ว การศึกษาเมื่อเด็กงาน รัฐบาลนั้นมันไชยายก็จะบำรุงการศึกษา
 ชาติทั้งผู้ใหญ่และเด็กให้เจริญยิ่งกว่าที่ชุมชนน้อยอย่างนี้ ก็ถ้าไม่แล้วเราไม่

ให้เวลาเขาพักผ่อนบ้าง ให้เขามีโอกาสศึกษาเพื่อหาความรู้ใส่ตัวเขา
 อย่างมหาวิทยาลัยฟ้าหลวงเวลานี้ ก็ได้แยกสอนกลางคืนขึ้น นัก
 เป็นหน่วยงานที่รัฐบาลส่งเสริมการศึกษาของประชาชน เมื่อเป็นเช่น
 นี้ก็ควรลดภาระทำงานวันยังค่ำ ตั้งแต่ ๖ โมงเช้าถึง ๖ โมงเย็น ไม่มี
 โอกาสศึกษาแล้ว พลเมืองกันนี้วันจะโง่งงๆ นอกจากนั้นลูกเตี๊ยะเด็ก
 แรงที่เขาเรียนมีปีกครองกระชากการอบรมเสีย ก็กรมราชทัณฑ์เคย
 สอนโรงเรียนมาแล้ว เขยวนเตี๊ยะมีความเฉลียวฉลาดขึ้นเพราะอะไร
 เพราะผู้ปกครองไม่สามารถคุมครอง ไม่มีเวลาอบรมเด็ก ใช้เวลาทุก
 นาทีไปทำงาน แล้วกลับมากินข้าวชามน้ำแล้วก็นอน ไม่มีเวลาที่
 จะส่งสอนลูกหลานให้ เป็นพลเมืองดีได้ ถ้าเราจำกัดเวลาทำงานให้
 ผู้ปกครอง เขาก็มีโอกาสส่งสอนอบรมลูกหลานเขาให้ เป็นพลเมืองดีได้
 นอกจากนั้นข้าพเจ้าเคยจำได้ว่า แม้นักกฎหมายราชทัณฑ์ก็มีปรากฏ
 อยู่ว่า แม้นักนักโทษก็ของทัณฑ์อยู่ก็ยังมีการคุมครอง เช่นทำงาน
 ๑ ชั่วโมง มีจำกัดคนช่วยใช้ มีจำกัดคนร่างกายทุพพลภาพ หรือ
 อย่างหนึ่งอย่างใด ก็ถ้าไมคนใด ๆ คนซึ่งมีเสื่อภาพเต็มที รัฐบาล
 และท่านผู้ มีเกียรติคงหลายจะไม่ช่วยทำนุบำรุงพี่น้องทั้งหลายของท่านให้
 ไครยเป็นธรรม และเมื่อสรุปความลงแล้วข้าพเจ้าคิดว่าไม่มีอย่างอื่นใด
 ที่จะมาทดแทนวิธีที่ตกหักลงไปได้ ข้าพเจ้าเห็นว่าสภาพนี้ควรรีบหลัก
 ครอบอย่างถึง

นายพัน สุพรรณสาร (พระนครศรีอยุธยา) : ข้าพเจ้าได้ฟัง

ถ้าอธิษฐานมา ๓ ปีแล้ว ปัญหาเรื่องนี้เป็นปัญหา เรื่องกรรมกร
 ปัญหาสำคัญที่สุดคือ เวลามาถึงเวลาที่เราจะควบคุมกรรมกรหรือยัง
 ท่านผู้เสนอเคยอ้างถึงในเรื่องต่างประเทศนั้น เขามีกฎหมายควบคุม
 กรรมกร ความจริงในคำหวั่นคำแรกที่ข้าพเจ้าได้ทราบมา ข้าพเจ้า
 ก็ยอมรับว่ามีจริง แต่ไปกระดกคิดว่า เขาเป็นประเทศอุตสาหกรรม
 เราเป็นประเทศกสิกรรมมีลักษณะต่างกันมาก เพราะเหตุนี้ในต่างประเทศ
 เขานั้นมีกรรมกรในโรงงานอยู่เป็นจำนวนมาก ประเทศหนึ่ง ๆ
 กรรมกรพวกนี้เข้ารัฐบาลตั้งโดยคง แต่มีโรงงานต่าง ๆ ถูกเสนอ
 ฝากขึ้น ฝ่ายสนธิบัตรขอให้เงินหรือนายจ้างยอมระมัดระวังได้ตาม
 ซอซบให้ เพราะเหตุว่ามีกรรมกรโรงงานมาก เมื่อเป็นดังนี้รัฐบาลต่าง
 ประเทศจึงต้องออกกฎหมายควบคุม เช่นปัญหาอย่างหนึ่งสำหรับประ
 เทศไทยเรายังไม่ถึงขนาดเช่นนั้น เราหากกรรมกรไม่ค่อยได้ เช่นรัฐ
 บาลประกาศชักชวนคนมดนน ทำงาน กรรมกร ทำหน้าเขว้าไป ตาม
 ไร่เอกต่าง ๆ แต่ก็ไม่มีใครขียนกรรมกรเป็นต้น ในข้อนี้จึงชี้ให้เห็น
 ได้ว่าสภาพการณ์แต่ละประเทศนั้นยังแตกต่างกันอยู่ เมื่อมีการแตกต่าง
 อย่างเช่นนี้แล้ว ปัญหาที่จะควบคุมกรรมกรหรือยังนั้น ก็น่าจะมีผล
 ได้ เป็นประการที่หนึ่ง

อีกประการหนึ่ง นำหนัก หรือนำเสียง ของท่านผู้เสนอ อธิษฐาน
 หมั่นแนบไว้ในทำนองระสนับสนุนกรรมกรรดวง ความจริงวันทำงาน
 ของกรรมกรรดวงนั้น อาจได้ถึง ๑๖ ชั่วโมงได้ก็อย่างมีเสนาออกแล้ว แต่

ร่างพระราชบัญญัติคณะกรรมการคุ้มครองแรงงานแต่เดิมเสนอ
 คณะแพทยศาสตร์ และได้เป็นคณะกรรมการ ซึ่งถนัดเรื่องดังกล่าวไว้ เพราะคณะ
 การที่จะหยิบยกมาต่อคณะกรรมกรวอร่างกฎหมายที่จะมาชำระ ถือเป็นกรณี
 เห็นแก่ชนพวกรวมกัน หรือทำให้ชนพวกรวมกันไม่ใช้กฎหมาย จะเห็นได้ว่า
 ประโยชน์ของกฎหมายนี้จะช่วยแต่คณะแพทยกรรมกรวอร่างเท่านั้น
 ทำานประสงค์เช่นนี้แล้ว ก็ควรจะเสนอร่างพระราชบัญญัติคุ้มครอง
 กรรมกรมาโดยคณะแพทยศาสตร์ ไม่เป็นการเกิดประโยชน์แก่กรรมกรพวกรวม
 และนายจ้างอื่น ๆ จึงขอร้องกรรมกรวอร่างทำางาน ๓๖ ซึ่งไม่ยอมให้ตาม
 ผู้เสนอร่าง แต่ได้ประกาศใช้กฎหมายฉบับนี้แล้ว คนหนึ่ง จะตั้งข้อ
 เหวลว่า แต่หลักการของท่านที่ร่างมานี้ ท่านก็มิได้ช่วยคุ้มครอง
 จ้างแรงงานไว้ ถ้าพิจารณาข้อนี้แล้ว เขาจะกระทบกระเทือนประโยชน์
 แก่กรรมกรตนเองเป็นผู้เสียประโยชน์ เมื่อขอร้องให้กรรมกรวอร่าง
 หนึ่ง เขา ก็จะต้อง สละราคา แรง ของ กรรมกรเอง เมื่อสละกลองแล้ว
 กระทบกระเทือนถึงการกินอยู่ ซึ่งเวลานี้เขาได้ไม่พอ เมื่อไม่พอแล้วทำ
 ใดอย่างไร เขาก็จะเสียดายทำงานล่วงเวลาต่อขบวนการ และพระราชบัญญัติ
 นี้ก็ยังคงว่าจะทำงานเกินเวลาไม่ได้ ข้าพเจ้าเห็นว่าระเบียบการคุ้มครอง
 แก่กรรมกรเอง ข้าพเจ้าเห็นว่าสาระสำคัญมีอยู่ ๒ ประการ คือ ๑
 เวลาทำงาน ประการที่ ๒ ให้มีค่าหนึ่งทดแทน เมื่อทำงานเกิน ๕ ชั่วโมง
 ประการที่ ๓ ก็คือ ในมาตรา ๑๕ กำหนดไว้ว่า จะใช้บังคับแต่คณะ
 กรรมกรที่มีจำนวน ๑๖ คน และทำงานเกินกว่า ๕ ชั่วโมงนี้ เพราะ

จะเห็นความทุกข์สันนิษฐานของ ตามไปก็กล่าวถึง กระบวร ก็เขียน หลีก ทวีไป
 อย่างกว้างๆ แต่ระบุโดยชัดเพราะว่าพระวราชัยบุญคุณแล้ว กระบวร
 ๓๓ คนอยู่ในโรงงามเกินกว่า ๒๓ คนขึ้นไป ประเทศโดยเราเพิ่งจะมี
 การอุตสาหกรรมขึ้นมาใหม่ เราได้เห็นโดยวิธีที่ต่งตั้งขึ้นนั้น ใน
 ทางการเงินไม่มั่นคงนี่จะเป็นเหตุให้รัฐบาลชำระค่า เพราะเหตุว่า
 เรายังไม่สามารถที่จะได้กำไรจากสิ่งๆ โดยพระวราชัยบุญคุณ เขาว่าเร
 ต้องทำจนเท่านั้น ถ้าหากว่าวิธีที่มั่นคงความคงการมาก คือ
 หมายความว่ากำลังสินค้ากำลังจะขาย แต่ถ้าเป็น จะต้องเพิ่มกรรมกร
 เพิ่มแรงเช่นนั้น เขาว่าเราหาทุนหรือเสียสละไป ถ้าเขาไม่เลิก เรา
 ก็เห็นมาลกด่างกระบวรลงไป ซึ่งแล้วอีกก็อยู่แต่กรรมกรนั้นเอง
 เพราะฉะนั้นจึงเห็นว่าพระวราชัยบุญคุณยังไม่สมควร และยังไม่ เหมาะกับ
 เหตุการณ์ของประเทศไทยเราจึงเป็นประเทศศักดินา ขอให้ทำของประ
 ทาศเรียกว่ากรรมกรทำนั้นทำนั้น มากนั้นมากใหม่ ก็เห็นก็ทำใหม่ ถึง
 จะเห็นได้จากสำนักงานท้องถิ่น ปรังกาศ รัช กระบวร หรือ ทางราชการ
 ปรังกาศรัชไม่มีเลข นั่นคือ เห็นว่าฐานะของบ้านเหล่านั้นยังมีการ
 ทาลด้วยทรัพย์สินหรือสละได้ ไม่ไปยึดถือของอะไรนัก และขอให้ท่าน
 ผู้สันนิษฐานขอช่วยทูลไปถึงกรรมกร ขอให้พิจารณาจากกรรมกรนั้นกว้าง
 ขวามาก แต่ในร่างพระวราชัยบุญคุณนี้เป็นกรรมกรในโรงงานอุตสาหกรรม
 ๓๓ คนขึ้นไป และพระวราชัยบุญคุณไม่ได้ขยับถึงกรรมกร
 ๓๓ คนข้างอื่น ๆ ซึ่งหากเป็นโดยส่วนนี้แล้ว การหมายนั้นได้สมบูรณ์

ที่ระช่วยเหลือกรรมกรชาวไทย และเพื่อที่จะช่วยเหลือกรรมกรชาวไทย
 รัฐบาลก็ได้ตั้งกรมการขึ้นอีกหนึ่งที่จะคอยช่วยเหลือกรรมกร และ
 ก็ไม่ใช่ สนิทสนม กรรมกร คณะช่วยเหลือเฉพาะเหล่าไทย สักพักเดียวก็
 ไปได้ ถ้าหากว่าท่านผู้เขียนไม่โรยเงิน หรือมีวัตถุประสงค์ เช่นอย่าง
 นั้น ไทยมีวัตถุประสงค์ที่จะช่วยเหลือกรรมกรโดยทั่วๆ ไปแล้ว ข้าพ
 เจาก็คิดว่า รัฐบาลได้ตั้งกรมการช่วยเหลือส่วนภาวะกรรมกรนั้นก็เพราะช่วย
 เหลือไทย และข้าพเจ้านึกว่ากรมการที่สังกัดส่วนภาวะกรรมกรนั้น คุ
 ระทำการระส่ำระสายมีวงกว้างถึง กรรมกร ทุกเหล่า ทุกอัน ไม่ใช่
 คณะแต่กรรมกรที่สนใจๆ เข้ามาน

แต่รัชการประหารนั้น ผู้เขียนก็สงสัยว่า แม้มีผู้สละทรัพย์ของเขา
 ให้ได้ รัชการปกครอง จึงอยู่ใคร ๆ เขาก็ได้พักผ่อนกันทีละวัน ถึงแก
 กรรมกรวรรคที่ดำรงเกินกว่า สี่ชั่วโมงตามที่ท่านกล่าวมานี้ ถ้า
 ยขมิไทย เข้มแข็งอย่างที่ท่านพูดเหมือนกัน ไม่ใช่จะปล่อยให้กรรมกร
 เป็นไปตามกฎการเสนองานนั้นจะเหมาะสม อย่างประเทศทุกประเทศ
 เขาก็ใช้บทบังคับเหมือนกัน คือถ้าหากว่าความต้องการของนายจ้าง
 มาก เราไม่ทำเมื่อระตั้งออกกฎหมายบังคับ ถ้าแรงก็ขอเพิ่มพูนอยู่
 เอง ถ้าความที่ระของ กรรมกร มีมาก งานหนัก นายจ้างได้
 สามารถงหาคนใช้ก็ได้แล้ว เพราะมีที่นั่นแล้ว นายจ้างจะบีบ สนิท
 กรรมกรที่งานไปเพราะงาน ทำง่ายและใช้เวลานานไป ข้าพเจ้านึก
 ถ้าวางอำนาจกรรมกรวรรค ถ้าจะพูดถึง กรรมกรในประเทศไทย

หมดเวลานี้แล้ว เราเรียนของฉเพาะกรรมกรรมกรรมของเดี๋ยวนี้ไม่ได้ เรา
 จะต้องมองทั่วๆไป สภาฯ นั้นใช้สภาฯ ที่ระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์
 บุกกลไก หมูโลกก็หาไม่แท้ เราทำอะไรเราจะทำอะไรให้ เช่นอะไรอะไร
 สภาฯจะทั่วๆไป นอกจากนั้นท่านยังกล่าวถึงว่าสภาฯมีเงินเดือน
 ๒๕๐ บาท แล้วขึ้นค่าอะไรนั้น ข้าพเจ้าเห็นว่าเป็นการนอกประเด็น
 ท่านจะเอาเกียรติยศของสภาฯ ไปแลกกับเกียรติยศของกรรมกรรมนี้ ข้าเขียน
 การสมมติว่าไม่ ทั้งนี้เพราะว่าท่านเข้ามาภายหลัง ท่านยังไม่ทราบว่า
 เงินเดือนแทนราษฎรที่เพิ่มขึ้นนั้น เพราะเหตุใด ถ้าท่านเห็นสมาชิก
 ที่ทรงคุณในทางการเมืองแล้ว ท่านจะเห็นได้ว่า รัฐสภาเป็นศูนย์กลาง
 พระราชบัญญัติคนเข้ามา ถ้าหากว่าผู้แทนที่ทรงเกียรติยศเงินเดือนขึ้น
 โดยไม่ได้ รัชชวามเห็นชอบของรัฐสภาแล้ว ก็ควรให้สามารถที่จะร่วม
 พระราชบัญญัตินี้ไปโดยละเอียด ขอท่านได้ ไปรบกวนว่าพระราชบัญญัติว่า
 ด้วยเงินเดือนและค่าพาหนะของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร นั้นเป็นร่างที่
 รัฐสภาเสนอขึ้นมา ไม่ใช่ผู้แทนราษฎรขอใช้ หรือไม่ใช่ผู้แทนราษฎร
 เสนอขึ้นมาเอง เพราะฉะนั้น ท่านอย่านำมาพดใน คณะเช่นนี้ขาด
 ที่ด้วยเหตุผลดังกล่าวมาแล้ว ข้าพเจ้าเห็นว่าหลักการเรื่องเงินเดือนควรที่
 จะใช้บังคับอยู่ในเมืองไทย

นายเลา เทลาณนท์ (ตรวจ) : ในบรรดาบรรดาพระราช
 ราชบัญญัตินี้ ก็ให้พิจารณากันมาถึง ๖ นั้นแล้ว ข้าพเจ้าจะขอใช้ความ
 สภาฯผู้มเกียรติยศทั้งหลาย ข้าพเจ้าขอเสนอให้สภาฯ

นายชัชชัย ช่างพล นายบรรจง ศรีวรรณ วัฒนวงศ์
 ประธานสภาฯ : ข้าพเจ้าขอให้ คณะกรรมการฯ ผู้ใดเห็นควร
 วัตถุประสงค์ความทรงจำพระราชบัญญัติฯ ขอได้ ไปรณกมชชช
 สภาชชชชชช ๑๕ คน
 ประธานสภาฯ : ผู้ใดไม่เห็นด้วย ขอได้ ไปรณกมชชชช
 สภาชชชชชช ๑๕ คน
 ประธานสภาฯ : ร่างพระราชบัญญัติฯ เสนอขึ้นตกไป ขอพัก
 ข้าราชการ

พักประชุมเวลา ๑๗.๐๕ นาฬิกา

เริ่มประชุมใหม่เวลา ๑๗.๓๐ นาฬิกา

ประธานสภาฯ : ในวาระต่อไปขอให้พิจารณาร่างพระราชบัญญัติฯ
 วัตถุประสงค์ความทรงจำพระราชบัญญัติฯ พุทธศักราช ๒๕๕๓ ซึ่ง
 คณะกรรมการฯ ชุดที่ ๓ พิจารณาแล้ว ขอให้พิจารณาในวาระที่
 ๒๕๕๓-๒๖ ขอให้เลขาธิการ อ่าน

เลขาธิการสภาฯ : พระราชบัญญัติฯ ไม่มีผู้แปรญัตติ คณะ
 กรรมการฯ ได้เตรียมคำว่า "ชน" ในคำปรารภ

นายทองอยู่ เอี่ยมบุญอิม (นนทบุรี) : ข้าพเจ้าขอตั้งความ
 ซึ่งใจว่า ในคำปรารภของคณะกรรมการฯ ได้เตรียมคำว่า "ชน" เข้า
 ไป และคำว่า "ชน" เป็นกริยาอยู่แล้ว ในที่นี้หมายถึงความถึงยก

ฐาน: คชคามแห่งอำนาจ ไม่ใช่ยถวาทิตยัตถล ถ้าจะไปโตมค้ำว่า
"ชน" มน ถ้าพระเจ้าต้องขอขมาไปว่า ศาลเบงกนนั้นเป็นศาลของ
ตั้งอยู่ในที่สุ่มหรือที่อื่น แล้วพวกเราช่วยกันยกไปไว้ ที่คชน

นายเสลา เลาลานนท์ (กรรมาธิการ): ตามที่คณะกรรมา-
ธิการได้ตั้ง "ชน" ไม่เช่นนั้น ก็เพราะเหตุว่าได้ตรวจพระราชบัญญัติการ
ยกฐานะศาลแขวงเป็นศาลจังหวัด มีคำว่า "ชน" อย่างนั้นทั้งนี้ เพราะ
ฉะนั้นจึงได้ใช้คำว่า "ชน" ลงไป

นายทองอยู่ เอี่ยมบุญอม (นนทขร): ถ้าแยกออกแล้ว
ข้าพเจ้าเอง และแยกทุกคชอย่างนั้นข้าพเจ้าเองเลย เพราะฉะนั้น
ข้าพเจ้าขอให้ลงมติ
มีสมาชิกครบวง

ประธานสภาฯ: ผู้ใดเห็นควรให้แก้ความกรรมาธิการ ขอได้
โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกครบวงมี ๒๔ คน
ประธานสภาฯ: ผู้ใดไม่เห็นด้วย ขอได้ โปรดยกมือขึ้น
สมาชิกครบวงมี ๒ คน

ประธานสภาฯ: ส่วนน้อย ทมคววาระที่ ๓ แล้ว คือไปพิจารณา
ในวาระที่ ๓ ผู้ใดเห็นว่าพระราชบัญญัติฉบับนี้ควรขอใช้ เป็น
กฎหมายได้ ขอได้ โปรดยกมือขึ้น
สภาฯยกยกมือพร้อมเพรียง

ประธานสภาฯ พระองค์พร้อมด้วย ข้าพเจ้าได้ พิจารณาร่างพระราชบัญญัติการทะเบียนคนต่างด้าว (ฉบับที่ ๕) พุทธศักราช ๒๔๘๖ ซึ่งคณะกรรมการพิจารณาเสร็จแล้ว พิจารณาในวาระที่ ๒ และที่ ๓ ของให้โดยสภาฯ

เดชาธิการสภาฯ : รับร่างพระราชบัญญัติการทะเบียนคนต่างด้าว (ฉบับที่ ๕) พุทธศักราช ๒๔๘๖ ทั้งประมวล มาตรา ๑

๑๓.๓๔ H.

นายฉ่ำ จำรัสเนตร์ (นครราชสีมา) : ข้าพเจ้าได้เสนอคำแปรญัตติแก้ไขกฎหมายทะเบียนคนต่างด้าว ตามที่สภาฯ ได้รับหลักการไปแล้ว โดยอาศัยเหตุผลที่ระบือว่ารายบังคับบัญชั้ หลักการการมอบอำนาจให้รัฐมนตรีผู้ทำหน้าที่รักษาการให้ เป็นโยกย้ายกฎหมายทะเบียนคนต่างด้าวโดยที่ตนเป็นผู้รับผิดชอบหรือการปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้ ตามสมควร เช่นเมื่อท่านรัฐมนตรีเห็นสมควรจะส่งต้นฉบับร่างข้อโดยเหตุผลในหลักการนั้นเพื่อที่ตนจะแก้ไข ข้าพเจ้าไม่ต้องการให้ประกาศใช้กฎหมายฉบับนี้ โดยที่ตนจะยังไม่ต้องการจะให้อำนาจท่านรัฐมนตรีที่จะแก้ไข เพราะเหตุว่าเมื่อให้อำนาจท่านผู้ประหนึ่งว่าท่านจะเห็นชอบเจตจำนงไว้ได้ โดยที่ข้าพเจ้าได้ พิจารณาจากกฎหมายฉบับนี้แล้ว เห็นว่าเรื่องนั้นที่จะต้องควบคุมการบริหารราชการแผ่นดินของกระทรวงมหาดไทย เมื่อ คณะรัฐมนตรีมีอำนาจบริหาร

ประจักษ์ประสมเสนอบุญตรงมาเข้ามา กล่าวคือทำตามแบบที่ท่านเห็นคน
ธรรมดาทำไป... ขี้หูตาของคนต่างก้าว....

ปรีชานสภาก: ไม่ใช่ ท่านแปรญัตติว่าอย่างไร จะต้องลง
ให้ที่พระสงฆ์ทราบเสียก่อน

นายฉ่ำ จรรย์เนตร (นครศรีธรรมราช): กฎหมายฉบับนี้
ข้าพเจ้าขอเสนอแปรญัตติให้ประกาศใช้เมื่อสมัยล่วงไปแล้ว ไม่ใช่ใช้ใ
ยคน... ข้าพเจ้าขอเสนอแปรญัตติให้ใช้เมื่อสมัยล่วงไปแล้ว จะให้
อธิบดีกรมการปกครองให้ท่านสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรพร้อมทั้งคณะรัฐ
มนตรี... พระสงฆ์ต่างซึ่งข้าพเจ้ารักโดยวิธีอย่างนี้

มีผู้ทราบเรื่องคนต่างก้าวที่เราจะผ่อนผันตามกฎหมายฉบับนี้ ที่เรา
จะตราจะลงไว้ใหม่มีขณะหนึ่งสง ความโลกกำลังคิดกระตือรือร้นทุกทีทุก
คน... มีชาวต่างชาติที่ประเทศไทยเข้ามา... ขี้คนคนต่างก้าวหรือเรียกกว่า
ไทยถิ่นๆ... เช่นในแหลมอินโดจีนหรือประเทศจีนหรือแหลม
มลายูที่ใครจะเข้ามาสู่ประเทศไทยโดยตัวเปล่าๆ... ทำไมจะเข้ามาหรือ
เรียกๆ เพราะกลัวภัยสงครามเท่ากับว่าหนีเข้ามา... แล้วกฎหมายฉบับนี้
นี้จะไม่มีผล... ความความเข้าใจของเกล้าๆ... คือไม่เก็บค่าธรรม
เนียม... ว่างๆ... ซึ่งเลยผลประโยชน์อย่างน่าทุเรศเหลือเกิน... ทุเรศ
อสมาร... ขี้แฉะเรไรเงินค่าเข้าเมืองน้อยเกินไป... ก็นักข้าพเจ้าเห็นว่า
จะไร... ภาระหนักเกินไปหรือ... เก็บพวกเหล่านี้ที่หนีภัยเข้ามา และ
พวกพวกพวกนั้น... เพราะเมืองเราเป็นเมืองพุทธศาสนา... คนที่หนีเข้ามา

คนไทย ช้ำพเจ้าใจคอโหดร้ายมาก ความจริงมันเป็นอย่างไรกันทั้ง
หลายชาติใจไม่ ค้ำมีเหตุอันแฉะอยู่ ในยามยักตีพวกเหล่านี้ไม่มา
เลย มาถึงเรียกว่าคล้ายๆ จะเขียนไทยก็ใช้ที่ และจะไม่เขียนก็ใช้
ที่ ฉะนั้นในยามสงครามซึ่งภัยจะเกิดขึ้นมา ก็ว่าฉันเป็นไทย ไทยมา
ก็อย่ากลัวๆ มาฆ่ามาทำไม มีประโยชน์อะไร พอมาช่วยประเทศไทยเข้า
แล้วช่วยประเทศไทยจะถึงทำสงคราม พวกเหล่านี้จะไปไหนแล้ว ไป
ไหนไปก็ด้วย.....

ประธานสภาฯ: รวบรวมหน่อย

นายฉ่ำ จำรัสเนตร์ (นครศรีธรรมราช): ปัญหาคนต่างกั้ว
ที่ข้าพเจ้าเป็นผู้คัดค้านเป็นปัญหาสำคัญของชาติที่เกี่ยวข้อง คือพวกต่างกั้วจะ
มาที่ขอมคนไทยที่อยู่แล้ว เขยวนถนุหลามอย่างจำเป็นจะต้องตกลงเหตุ
ผลและระยะเวลาให้มากขึ้น ตามกฎข้อบังคับของการประชุมสภาฯ
เพราะเป็นประโยชน์ส่วนรวมของชาติ ตามข้อบังคับซึ่งมีอยู่ว่า ข้าพเจ้า
มีสิทธิที่จะขอวินิจฉัยจนกว่าจะอายุได้ ครึ่งละ ๑๐ นาที เมื่อมีเรื่องสัมพันธ์
ด้วยเหตุผล เพราะฉะนั้นขอท่านประธานได้โปรดข้าพเจ้า จะช่วยชาติ
อันหนึ่งโดยวิธีดังนี้ คือคนไทยพินดงของเถลไถ่ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง
ที่ขอมแล้ว หมกอำนาจในการศึกษา หมกอำนาจในการค้าขาย หมก
อำนาจในการบริหารราชการตำแหน่งสำคัญๆ และพวกต่างกั้วจะมาใหม่
ส่วนนี้พวกที่ฉลาดเขาตัวรอดทั้งนั้น จะมาที่ขอม จะมาถลกแกมโกง
ที่พินดงของเถลไถ่ซึ่งมีอยู่ถึง ๑๔ ล้านคน ซึ่งมีอยู่อย่างนี้ หรือถ้ารู้เท่า

ไม่ถึงถารพวกนี้ถ้าจะมาขอเงินต่าง ๆ โดยฉะเพาะในพวกนี้จึงจะ
 เกิดได้ เพราะฉะนั้นการที่เรารวบรวมบุคคลซึ่งสัมพันธ์กับรัฐบาลซึ่ง
 ความที่ข้าพเจ้าเกิดต่าง ๆ ทว่ากฎหมานละยนี้ ขอให้รัฐบาลแดงให้
 แจ่มแจ้งว่าต้อง บารุ รอยเงินบุคคลธรรมดาที่อยู่วัยก่อน เขียง
 เขียงแสน ขะไรเหล่านี้ ถ้าจะเข้ามากไม่ให้เป็นมากซึ่งกันไว้ มอคือ
 เปล่า ๆ มาทำไม ได้บอกไป พันชั่งยาวไทย ๑๔-๑๖ ล้าน ได้บอก
 ไป เมื่อจะไปได้ เดี๋ยวอยู่ที่นี้ มีคนมีอำนาจเงินไปเขาแยกกับคน
 แยกเป็นคนชั่วลวดตาขาว คณะรัฐบาลที่เคารพไปรักพิชารณาเวรคนใน
 ไซ้เวรของเรามากขึ้นเป็นเวรใหญ่ คณะเป็นภัยของชาติ ของพวกที่อยู่
 แล้ว ทำนประธาณที่เคารพ แม้จะอภิปรายในเรื่องนี้แล้ว มันภาคระ
 เหลือเกิน ข้าพเจ้าขอให้คณะรัฐบาลพิจารณาและค่าที่ข้าพเจ้าอภิปราย
 เพื่อประธาณที่เวลาของสภาฯ ข้าพเจ้ารักคณะ รัฐบาลนี้ใหญ่ ยี่สิบ
 แผ่นดินแผ่นฟ้า ข้าพเจ้าได้มาอภิปรายในสภาฯ นี้โดยที่ คณะรัฐบาล
 นเอง และความที่ข้าพเจ้ารักอย่างนี้ ก็คือมาตาม และขังระกัน ๑๐
 เปอรเซ็นต์ การที่รักคณะรัฐบาลถึงกับทำนทองหลายรักอยู่นั้น ข้าพเจ้า
 รักไม่ได้ ฉะนั้นขอรวมขอความถ้อยคำที่ข้าพเจ้าอภิปรายมาแต่ก่อน ขอ
 ให้ พันชั่งยาวไทยถึง ๑๖ ล้านช่วยกันขอร้องถึงวงวนคณะรัฐบาลนี้ด้วย
 เพิ่งประกาศใช้กฎหมายระเบียบนี้ และโดยฉะเพาะอย่างนี้รัฐบาลจะได้
 แดงนโยบายและได้ ไซ้ วิถีปฏิบัติการ ช่วยให้เกิดเห็นเห็นของระบอบ
 เข้มแข็ง คือให้การศึกษาให้คนลาวชน มีอายุไม่สมบูรณ์ พลคน

ซซลลล แต่เข้ามาด้วยแต่เขาหัวอกเป็นขอกก็ เป็นขอกด้วยขอก
ด้วยปากให้แก้พันชง ๑๖ ล้าน คณะรัฐบาล ดัดยักทำขอกเจ้าแดงมา
เจ้าพ่อชองชิงวอนก่านทั้งหลาย ให้แดงเรื่องเกยวดยกนต่าง ขอก
เราเรียกว่าชาวไทย ให้ชาวสะอากผูกผ้องประทุรกับพระวันแดงเหลือง ถ้า
มีส่วนหนึ่งส่วนใด....

ประธานสภาฯ: เรื่องนี้แดงหลักถาวรแล้ว สภาฯ ได้มีหลัก
การไว้แล้ว เรื่องที่ท่านระอภิปวายเพียรที่จะขยายกำหนดเวลาไว้ อีก ๑๐
ปีเท่านั้นเอง ท่านก็ผูกพอแล้ว ฉะนั้นท่านจะว่าอย่างไรอีก

นายฉ่ำ ขำรสเนตร (นครศรีธรรมราช): ข้าพเจ้าขอให้รัฐ
บาลแดงอีกครึ่งหนึ่งทหาพเจ้าแปรญัตติกอง

พ.ต. หลวงเซวงศักดิ์สงคราม รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวง
มหาดไทย: ท่านสมาชิกผู้แทนราษฎรจังหวัดนครศรีธรรมราช คือ
พยายามขยายจะพดด้วยความหวังดีเสมอมา แต่ทำไมได้ประโยชน์ของ
ให้สัมกับเป็นผีแทนทก คือข้าพเจ้าคิดว่าก่อนที่ระอภิปวายควรจะคิดยา
วสัยก่อนว่า เรื่องที่จะพคนเรื่องอะไร ไม่อย่างนั้นแล้วระอภิปวาย
จะเสียใจมาก เรื่องนี้เป็นเรื่องทะเลบนคนต่างก้าว ๘ บาทเท่านั้น ไม่ใช่
พระราชบัญญัติคนเข้าเมือง ๒๐๐-๓๐๐ บาท และระอภิปวายพ
มาผิดเรื่องผิดประเด็น จะให้ข้าพเจ้าแดง ข้าพเจ้าแดงไม่แดง ข้าพ
เจ้าขอเรียนไว้ว่า ถ้าจะทำหน้าที่ทกแล้ว ก็ควรระอภิปวายให้

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ (อุบลราชธานี) : ข้าพเจ้าขอเสนอ
ให้ลงมติ

มีสมาชิกบริบูรณ์

นายเปี่ยม บุญยะโชติ (นครศรีธรรมราช) : ข้าพเจ้าขอเรียก
อภิปราย

ประธานสภาฯ : ไม่มีคนบริบูรณ์ท่าน

นายเปี่ยม บุญยะโชติ (นครศรีธรรมราช) : มีได้ ข้าพเจ้า
จะขอพูดในเรื่องที่ท่านรัฐมนตรีว่าผู้แทนนครศรีธรรมราช มันมีอยู่
๒ เขต

ประธานสภาฯ : ไม่ใช่ คณะคนใคร ๆ ก็รวบรวมอยู่แล้ว ข้าพ-
เจ้าบริบูรณ์ ข้าพเจ้าขอให้ที่ประชุมวินิจฉัย ผู้ใดเห็นว่า ควรให้ เห็นไป
ตามร่างกรรมาธิการขอได้ ไปรทกยดมีชชช

สมาชิกยกมือเป็นส่วนมาก

ประธานสภาฯ : ผู้ใดไม่เห็นด้วย ขอได้ ไปรทกยดมีชชช

สมาชิกยกมือคนเดียว

ประธานสภาฯ : เพราะฉะนั้นเรื่องนี้เป็นไปคามร่างที่กรรมาธิการ
เสนอมา ทบทวนที่เห็นแล้ว คือใช้พิจารณาในวาระที่ ๓ ผู้ใดเห็นว่า
ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ควรออกใช้ เห็นกฎหมายได้ ขอได้ ไปรทกยด
มีชชช

สมาชิกยกมือเป็นส่วนมาก

ประธานสภาฯ: ผู้ใดไม่เห็นด้วย... ได้ ไปรทกมอดจน
สมาชิกยกมือขึ้น

ประธานสภาฯ: ไม่เห็นด้วยยกมือ... พระราชบัญญัติ...
ออกใช้... ในวาระต่อไปขอให้ พิจารณาร่างพระราช
บัญญัติ... กรมทรัพย์สินทางปัญญา...
เมือง... อำเภอ... จังหวัด... พิจารณา
ร่าง... พิจารณาเสร็จแล้ว...
พิจารณาในวาระที่ ๑ และที่ ๓ ขอเลขาธิการอ่าน

เลขาธิการสภาฯ: คำปรารภ มาตรา ๑ มาตรา ๒ มาตรา ๓
มาตรา ๔ มาตรา ๕

ประธานสภาฯ: ทบทวนวาระที่ ๑ แล้ว... ผู้ใด
เห็นว่าพระราชบัญญัติฉบับนี้ควรออกใช้...
ได้ ไปรทกมอดจน

สมาชิกยกมือขึ้นส่วนมาก

ประธานสภาฯ: ผู้ใดไม่เห็นด้วย...
ไม่มีสมาชิกยกมือ

ประธานสภาฯ: เห็นด้วยร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้...
หมายได้

ในวาระต่อไป... พิจารณาร่างพระราชบัญญัติ...
กรมทรัพย์สินทางปัญญา... และที่ว่าการอำเภอ...

กรมแดง ข้าแอมบางเขน จังหวัดพระนคร พุทธศักราช ๒๔๘๓
รัฐบาล

ขุนสมานหารทิศคดี รัฐมนตรี: รัฐบาลมีความประสงค์จะ
ขยายที่ตั้งกองการอำเภอบางเขนและสุขศาลาที่บางเขนนี้อยู่ในบริเวณ
เขตอนุสาวรีย์ ถนนปวงฆบถ รัฐบาลได้สำรวจที่ดินแล้ว ๓๕ ไร่
มีราว ๑๕ ไร่ ได้มีบุคคลหนึ่ง คือนางกระฉกรวิธาน ยกที่ดิน ๘ ไร่
ให้ และยังมีเหลืออีก ๓ ไร่ ซึ่งรัฐบาลกำลังจะชำระชื้อ ๓ ไร่เพื่อ
ให้ครบ ๑๒ ไร่ แต่หากว่าเจ้าของใน ๓ ไร่ นั้นตั้งราคาสูงเกินไป รัฐบาล
ไม่มีทางที่จะชื้อหรือตกลงกันได้ เป็นส่วนตัว จึงจำเป็นต้องเสนอ
พระราชบัญญัติขึ้นมา ขอให้สภาผู้พิชารณาและโยธาธิบดีพิจารณา

นายทองอยู่ เอี่ยมบุญอิม (นทบริ): ร่างพระราชบัญญัติ
ละเป็นประโยชน์ส่วนรวมแก่ประเทศชาติ ในหลักการใหญ่ก็ยาก
ที่จะคัดค้าน ข้าพเจ้าเห็นด้วย แต่ในส่วนเหตุผลปลีกย่อยนั้น ขอตั้ง
ความข้องใจ คือว่าท่านสามคนและคนหนึ่งได้ยกที่ดินแล้ว คือนาง
กระฉกรวิธาน และอีกสามไร่ มีนางวไล แซ่ตัน นางสำเนียง และ
นายสุทโธ ถาวรสิน ทั้งสามคนนี้เพียง ๓ ไร่ ไม่ยอมให้ และที่ราคา
๘,๐๐๐ บาท และข้าพเจ้าขอตั้งความข้องใจที่ไม่ตกลงนั้น รัฐบาลให้
ราคาเท่าไร และเจ้าของข้องใจอย่างไรจึงตั้งราคาถึง ๘,๐๐๐ บาท ข้าพ
เจ้าในฐานะที่เป็นสมาชิกก็อาจจะเห็นว่าที่ราคาเกินกำหนดไป ซึ่งความ

จริงในทีแรกแล้วไว้หนึ่งไม่ถึง ๓๐๐ บาท นี่เป็นความสัจจริง แต่ถ้าไม่
จริงควาาคง ๕,๐๐๐ บาท ข้าพเจ้าขอให้ชั่งเงินมา

ขุนสมานหารทิศคดี รัฐมนตรี: รัฐบาลขอขอบคุณท่านที่ลงมือ
สนับสนุนคดีตามมาและความเชื่อใจของท่านที่ขอร้อง ขอให้ชั่งเงินมา
ระตรงกัน คือว่าเราพยายามจะให้ไว้หนึ่ง ๒๐๐ บาท ซึ่งเป็นราคา
ธรรมดาในที่นี้ แต่ว่าเจ้าของก็ไม่ยอม เราไม่มีทางที่จะทำได้ นอกจาก
จากออกกฎหมาย และรัฐบาลขอเรียนเพิ่มเติมเหตุผลทั่ว ๆ ไปสัก
หน่อยว่า ถ้าจะดูจำนวนบุคคลแล้ว จะเห็นว่าจำนวนเล็กน้อย แต่ว่า
รัฐบาลจะทำอะไรนั้น จะต้องระวังในเรื่อง ความ สมควร และในเรื่องนโยบาย
ถ้ารัฐบาลจะผ่อนผันเพื่อคนอนกเป็นเหตุให้ ทอน ๆ เปลี่ยนแปลง ราคา
ซึ่งเราจะหารราคาจริงจากตลาดนั้นไม่ได้ เพราะฉะนั้นท่านก็สงวนเวลา
นั้น รัฐบาลขอขอบคุณด้วยว่าความรู้นั้นเท่ากันแล้ว แต่ว่าข้อเท็จจริง
ไม่ถูกต้องจึงต้องออกกฎหมาย

นายฉ่ำ จำรัสเนตร์ (นครศรีธรรมราช): ข้าพเจ้าได้พิจารณา
แล้ว แต่ยังมีข้อสงสัยอยู่เล็กน้อย ว่า ถ้าไม่รัฐบาลจึงให้ราษฎรชั่งหาเงิน
ในที่ที่นายฉ่ำนั้นแพงเกินไป น่าจะขอร้องให้ลดกลงอีกได้ไหม เพราะ
รัฐบาลกำลังเงินอยู่มาก

ประธานสภาฯ. ไม่ใช่ นั่นคนละเรื่อง

นายฉ่ำ จำรัสเนตร์ (นครศรีธรรมราช): ข้าพเจ้าขอเรียน
ให้ดังนี้

มีสมาชิกขมมือ

ประธานสภาฯ: ข้าพเจ้าขอให้ที่ประชุมวินิจฉัย ผู้ใดเห็นว่า
ควรรับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ ขอให้ไปร่ายขมมือชน
สมาชิกขมมือเป็นส่วนมาก

ประธานสภาฯ: ผู้ใดไม่เห็นด้วย ขอให้ไปร่ายขมมือชน
ไม่มีสมาชิกขมมือ

ประธานสภาฯ: เห็นอันว่าที่ประชุมรับหลักการแห่งร่างพระราช
บัญญัติฉบับนี้ไว้พิจารณาต่อไป ส่งกรรมาธิการชุดที่ ๑ แปรญัตติภายใน
ในกวัน

ขุนสมุหการหิตะคดี รัฐมนตรี: ภายใน ๓ วัน

ประธานสภาฯ: เมื่อไม่มีผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่น ข้าพ-
เจ้าถือว่าที่ประชุมอนุมัติให้แปรญัตติภายใน ๓ วัน

ในวาระต่อไป ขอให้พิจารณาร่างพระราชบัญญัติการเดินเรือใน
น่านน้ำไทย (ฉบับที่ ๗) พุทธศักราช ๒๔๘๓ ของรัฐบาล

พ.อ. พระบริภัณฑ์ยุทธกิจ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเศรษฐ-
การ: รัฐบาลขอเสนอร่างพระราชบัญญัติเดินเรือในน่านน้ำไทย (ฉบับ
ที่ ๗) พุทธศักราช ๒๔๘๓ โดยหลักการว่า แก้ไขกฎหมายว่า
ด้วยการเดินเรือในน่านน้ำไทยที่เกี่ยวกับค่าธรรมเนียมให้เหมาะสมยิ่งขึ้น
เหตุผลก็คือว่า ไทยที่เรือในสังกัดประเทศไทยที่ไต่อยู่ในน่านน้ำ
ติดต่อกับต่างประเทศบางตอนต้องเสียค่าธรรมเนียมตามกฎหมายว่าด้วย

การเดินเรือในน่านน้ำไทย ในอัตราที่สูงกว่าเรือในสังกัดของต่างประเทศ เช่นเหตุให้เสียเปรียบในเชิงการค้า จึงเป็นการสมควรที่จะแก้ไข ให้รัฐมนตรีผู้รับผิดชอบรักษาความพระราชบัญญัติแพนพลาตอนฉบับ ลดอัตราค่าธรรมเนียมลง ถ้าไม่ลดพระราชบัญญัติฉบับแล้ว รัฐมนตรี ก็ไม่มีอำนาจจะลดค่าธรรมเนียมลงได้ จึงที่ข้อเสนอร่างพระราช บัญญัติฉบับใหม่

๑๗.๕๔ น.

นายเจลา เตาลานนท์ (ทวค) : สนธิสนธิแห่งการที่รัฐบาล ไทเสนอร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ขึ้นมานั้น คืบเนื่องแต่เดิมในสมัยก่อน รัฐบาลไทเสนอร่างพระราชบัญญัติเดินเรือในน่านน้ำไทย (ฉบับที่ ๖) เข้ามาสู่สภาฯ และสภาฯ ได้รับหลักการ ในครั้งนั้นข้าพเจ้าได้ เป็น กรรมการการค้า ในพระราชบัญญัติฉบับนั้นรัฐบาลไท มีความมุ่ง หมายที่จะยกเลิกเรือขนาดต่ำกว่า ๒๕ ทุบทั่วราชอาณาจักรไทย แต่ ทว่ากระแสนั้นเป็นผลให้ราษฎรจังหวัดอื่น ๆ นอกจากมณฑลกรุง- เทพฯ เกิดได้รับความเดือดร้อน เพราะเหตุว่าจังหวัดเหล่านั้นเขาได้ ยกเว้นเรือต่ำกว่าร้อยทุบลมา และในฐานะที่ข้าพเจ้าเป็นกรรมการ นั้นได้คัดค้านมาแล้วหนึ่ง แต่คณะกรรมการส่วนมากไม่เห็นด้วย ภัยเหตุผลที่รัฐบาลไทเสนอมาตรวจกรมของจากไทเห็นความเดือดร้อน ของราษฎรเข้าแล้ว และเนื่องจากเจ้าพนักงานไปรษฯ จะเป็นเรือของ

ราษฎรในจังหวัดต่าง ๆ เช่นจังหวัดของข้าพเจ้า^๕ และโดยที่เห็นว่า
 ราษฎรจะต้องเสียเงินค่าธรรมเนียบ^๕ เว้นแรงแรงมากทีเดียว เพราะเหตุ
 ว่าในจังหวัดนั้นนอกจากมณฑลกรุงเทพ ฯ เดิม เขาไม่ได้เสียในอัตราค่า
 กว่า ๑๐๐ หาย มาบคนเสียชน และเรือเหล่านั้นใช้ ในทางทะเลเท่านั้น
 เรือเล็ก ๆ ก็ใช้ไม่ได้ และการใช้ก็ใช้มากไม่เหมือนกันกับในจังหวัดพระ
 นคร เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าเห็นว่าเมื่อรัฐบาลจะมีน้ำใจกรุณาแล้ว ก็ควร
 จะให้อำนาจสภา ฯ ออกกฎหมาย ยกเว้นจังหวัดที่เคยได้ยกเว้นเสียเลย
 คือในมณฑลกรุงเทพ ฯ ยกเว้นเรือต่ำกว่า ๑๐๐ หายอยู่แล้ว เพราะ
 ฉะนั้นข้าพเจ้าเห็นว่าไม่ควรให้อำนาจรัฐมนตรีผ่อนผันเป็นการทั่ว ๆ ไป
 แล้วแต่ที่ซึ่ง ข้าพเจ้าเห็นว่าควรให้อำนาจสภา ฯ ยกเว้นเสียเลย

๓๑.๕๕ น.

นายทองอยู่ เอี่ยมบุญอิม (นนทบุรี) : พระราชบัญญัติเกิน
 เรือในน้ำน้ำไทยที่เราได้กระทำแล้วนั้นถูกต้องตามสังคม เมื่อแต่
 ก่อนนี้เราใช้พระราชบัญญัติเก่า จังหวัดนนทบุรี กรุงเทพ ฯ ชนบุรี
 สมุทรปราการ ในจังหวัดนนทบุรีหนักกว่าเขาทั้งหมด ข้าพเจ้าเห็นว่า
 กระทำมานานแล้ว และไหนๆเราก็ชอกกันแล้ว ก็ไปตามระบอบประชา
 ธิปไตยแล้วว่า คนที่ขาดงานเราก็พะยงให้มั่งมี คนที่มั่งมีเราก็ช่วย
 เหลือให้ปลอดภัย พระราชบัญญัติทำนั้นถูกต้องตามหลักสังคมที่ใช้
 อยู่ในขณะนี้แล้ว

ประธานสภาฯ: เมื่อไม่มีใครพูด ข้าพเจ้าจะขอให้ที่ประชุม
วินิจฉัย ผู้ใดเห็นว่าควร รัชหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัตินี้ไว้
พิจารณา ขอให้ไปรบกวนมือขึ้น

สมาชิกยกมือเป็นส่วนมาก

ประธานสภาฯ: ผู้ใดไม่เห็นด้วย ขอให้ไปรบกวนมือขึ้น
ไม่มีสมาชิกยกมือ

ประธานสภาฯ: ส่งคณะกรรมการสามัญหรือวิสามัญ

พ.อ. พระบริภัณฑ์ยุทธกิจ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเศรษฐ-
การ: ส่งคณะกรรมการสามัญ

ประธานสภาฯ: ส่งกรรมการสามัญชุด ๒ แปรญัตติภายใน
ในกวัน

พ.อ. พระบริภัณฑ์ยุทธกิจ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเศรษฐ-
การ: แปรญัตติภายใน ๓ วัน

ประธานสภาฯ: ทางรัฐบาลขอแปรญัตติภายใน ๓ วัน เมื่อ
ไม่มีผู้ใดคัดค้าน ข้าพเจ้าถือว่าที่ประชุมนี้อนุมัติ

ในวาระต่อไปขอให้พิจารณาร่างพระราชบัญญัติโอนที่ดินซึ่งเป็น
สาธารณสมบัติของแผ่นดิน ตำบลในเมือง อำเภอเมืองนคร จังหวัด
นครศรีธรรมราช ให้แก่งางหวนนทิ อาศหาญ พุทธศักราช ๒๔๘๓
ซึ่งคณะกรรมการพิจารณาเสร็จแล้ว ขอเดชะธิการอ่าน

เลขานุการสภาฯ: ร่างพระราชบัญญัตินี้ไม่มีผู้ประณัติ ไม่มี
การแก้ไข

ประธานสภาฯ: ทบทวนครั้งที่ ๒ แล้ว ต่อไปพิจารณาในวาระ
ที่ ๓ ผู้ใดเห็นควรออกร่างพระราชบัญญัตินี้ใช้ เป็นกฎหมายต่อไป ขอ
ได้โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือเป็นส่วนมาก

ประธานสภาฯ: ผู้ใดไม่เห็นด้วย ขอได้โปรดยกมือขึ้น
ไม่มีสมาชิกยกมือ

ประธานสภาฯ: เป็นอันออกใช้ เป็นกฎหมายได้

ในวาระต่อไปพิจารณาว่าพระราชบัญญัติวิทยุสื่อสาร (ฉบับที่ ๓)
พุทธศักราช ๒๔๙๓ ของรัฐบาล

นายดิเรก ชัยนาม รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงการต่างประเทศ:
เกล้า: รัฐบาลขอเสนอร่างพระราชบัญญัติวิทยุสื่อสาร (ฉบับที่ ๓)
พุทธศักราช ๒๔๙๓ โดยมีหลักการว่า แก้ไขพระราชบัญญัติวิทยุ
สื่อสาร พุทธศักราช ๒๔๗๘ มาตรา ๔ โดยเพิ่มวิเคราะห้ศัพท์คำว่า
“การซ่อม” ในคำว่า “ทำ” และเปลี่ยนกำหนดเวลา แทนที่
ระเบียนปลายปีประจำปี ให้เป็น ๑๒ เดือน ทั้งนี้เหตุผลเพื่อเป็นประ-
โยชน์แก่ราษฎร ขทวิเคราะห้ศัพท์หมายถึงการสร้างและการกลบ
สร้างใหม่ ไม่มีการซ่อม ส่วนการค้ทะเบียนวิทยุแต่ก่อนนั้น เวลา
๘ หรือ ๙ เดือนก็ของเสียทั้งปี และเพื่อประโยชน์แก่ราษฎร คือว่า

ถ้าเกิดคนสิงหาคมก็ไปรบเคืองสิงหาคมเช่นกัน โดยที่พระราชบัญญัติ
ละบั้นนี้ผ่านไปแล้วจะเป็นประโยชน์แก่ราษฎร เพราะฉะนั้นจึงหวังว่า
สภาฯ นี้จะรีบหลักการไว้พิจารณาด้วยดี

นายเปี่ยม บุณยะโชติ (นครศรีธรรมราช): พระราชบัญญัติ
ฉบับนี้เห็นว่าน่าจะประโยชน์แก่ราษฎร เพราะฉะนั้นขอเสนอลงมติ
มีสมาชิกรับรอง

ประธานสภาฯ: ผู้ใดเห็นควรรีบหลักการแห่งร่างพระราช
บัญญัติฉบับนี้ไว้พิจารณาต่อไป ขอให้ไปรคยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือเป็นส่วนมาก

ประธานสภาฯ: ผู้ใดไม่เห็นด้วย ขอให้ไปรคยกมือขึ้น
ไม่มีสมาชิกยกมือ

ประธานสภาฯ: เป็นอันรีบหลักการ ส่งกรรมาธิการสามัญ
หรือวิสามัญ

นายดิเรก ชัยนาม รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงการต่างประเทศ:
ส่งกรรมาธิการสามัญ

ประธานสภาฯ: ส่งกรรมาธิการสามัญชุดที่ ๓ พิจารณา แล
ญัตติกภายในวันนี้

นายดิเรก ชัยนาม รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงการต่างประเทศ:
ขอ ๓ วัน

ประธานสภาฯ ทางรัฐบาลขอแปรญัตติ ๓ วัน เมื่อไม่มีผู้ใด
คัดค้านข้าพเจ้าถือว่าที่ประชุมอนุมัติ

ในวาระต่อไปขอให้พิจารณาร่างพระราชบัญญัติแก้ไขกฎหมาย
ลักษณะอาญา พุทธศักราช ๒๔๘๓ ของนายเชียว วิปลากร

๑๘.๐๐ น.

นายเชียว วิปลากร (สงขลา) : ในเรื่องนี้ในการที่เสนอ
ร่างพระราชบัญญัตินี้เข้ามาโดยมีหลักการว่า เพื่อควบคุมไม่ให้
พ่อค้าเอาสินค้าต่างประเทศมาขายอย่างเป็นสินค้าอันมีกำไรมากและที่เลิก
ในประเทศไทยให้ ผิดข้อ หลง และ เพื่อส่งเสริมให้ สินค้า ไทย ใ
จำหน่ายมากขึ้น ก็นั้นเพื่อความเจริญในการซื้อขายด้วยกันด้วย เหตุผลมี
ว่า เคยวนกเนื่องมาจากทฤษฎีนิยมซึ่งรัฐบาลได้ชักชวนประชาชนในการ
ที่จะให้ นิยมสินค้าที่มีกำไรมากและที่ทำขึ้นในประเทศไทย เพราะฉะนั้น
ความรู้ สัก่อนนั้นของประชาชนต่างคนต่างก็นิยม เพื่อจะไม่ให้เงินเหล่านี
นี้ออกไปนอกประเทศ จึงทำให้ สินค้าของเราขายดี และขายได้ก็ลอง
มีผู้ นิยมมาก นอกจากคนไทยแล้วก็ยังมีชาวต่างต่างที่ได้มาอาศัยอยู่
ในประเทศไทยนั้นก็พอที่จะสนับสนุนสินค้าของไทยอันเป็นประเทศซึ่งเขา
ได้พักพิงอาศัยอยู่นั้น เพื่อจะให้ ได้เจริญและก้าวหน้าไปโดยเร็ว เขาก็
พลอยนิยม ชมนิยมในสินค้าไทยเรากด้วย โดยเหตุที่สินค้าไทยขายได้ก็

จึงโดยทั่วไปพอค่าเอาสินค้าที่มีประเภทที่ดี ลักษณะที่ดี ซึ่งคล้ายคลึงกันมาลบลบกันถือว่าเป็นสินค้าของไทย นั่นเป็นเหตุเสื่อมเสีย และทำให้สินค้าของเราทำและจำหน่ายไม่ไ้ความสมควร สินค้าไทยของเราอาจอันก็มีคุณภาพดีกว่าของต่างประเทศ แต่ทำไมเมื่อเขาเขาเงงเข้ามาขายมายอถือว่าของไทยแล้วผู้ซอกหลงเชื่อ เขาไปใช้แล้วคุณภาพไม่เท่ากันจึงเป็นเหตุให้สินค้าของไทยเสื่อมคุณภาพ นั่นประการหนึ่ง

อันเพื่อความสำจริตในการซื้อขายด้วยกัน นั้นคนไทยซึ่งอยู่ในประเทศไทยเอง ถ้าจะพูดแล้วว่ามีผู้ซอมมากกว่าผู้ขาย เพราะฉะนั้นถ้าหากว่าเราถูกขายอันหลอกลวงเช่นนั้น ก็จะทำให้คนไทยของเราได้รบความเสียหายได้เสียผลประโยชน์ไป เพราะว่าเราซอมมากกว่าขาย

อีกประการหนึ่งก็คือความ ที่ไม่ไ้ก็กล่าวว่าเป็นของไทยหรือของอะไร ก็เพื่อต้องการจะให้ เป็นการสำจริตในการซื้อขายที่คอกัน และบางสิ่งบางอย่างที่เราไ้ทำไม่ได้ เราจะต้องซอขายกัน บางทีสิ่งดีของประเทศหรือของชาติไ้ที่หย่อนคุณภาพ แต่ถูกหลอกลวงว่ามาจากประเทศนั้นประเทศนี้ ซึ่งเรานิยมในคุณภาพในสินค้านั้น นอกจากนั้นทำให้ผู้ซอนนั้นผลความประสงค์ บกดีอย่างเช่นว่า ท่านสุภาพสตรีซึ่งยังชอบใช้เสื้อขนนวมมีคอกแดง ๆ เขียว ๆ ซึ่งโดยเราไ้ทำกันไม่ได้ เพราะฉะนั้นท่านเหล่านั้นอาจจะถูกหลอกลวงให้หลงเชื่อได้ เท่าที่เวลานี้ซึ่งข้าพเจ้าไ้สังเกต และทราชมารู้ว่า ผ้าทุก ๆ พืชทุก ๆ ชนิดก็เหมือนว่าเมอตราภียเมอถิ่น (Made in) อะไรนั้นหมดไปแล้ว แปลว่า

พ่อค้าลอบออกหมดแล้ว จนถึงกับร้านใหญ่กับร้านเล็กทำสัญญาสัญญากับกัน
ในกรณีจะไม่ให้ บัณฑิตหรือบัณฑิตว่าทำกันนั้นลงไว้ ในผ้า นอกจาก
นั้นเราจะเห็นว่า เช่นตัวอย่างง่าย ๆ ว่า แก้วน้ำซึ่งประเทศเรายังไม่ได้
ทำ แล้วเราจะเห็นแต่ชาว ๆ ว่าเป็นสินค้าไทย เป็นอุปมาที่ลอบลอบให้
คนหลงเชื่อ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าเห็นว่าในเวลานี้และในระยะนี้เราควร
จะออกพระราชบัญญัติควบคุมการค้าเหล่านี้ไว้แล้ว เพื่อจะไม่ให้เสีย
ผลประโยชน์ในการอุตสาหกรรมและของประชาชน หวังว่าสภา
องการรับไว้พิจารณาด้วยดี

ขุนสมาหารทิศคดี รัฐมนตรี : เรื่องนี้เป็นกรณีประมวล
กฎหมายลักษณะอาญา ในเรื่องประมวลกฎหมายลักษณะอาญานั้น
รัฐบาลได้มีกรรมการกำลังพิจารณาอยู่แล้ว โดยเหตุที่ร่างพระราช
บัญญัติของท่านฉบับนี้ นอกจากจะต้องพิจารณาตามประมวลกฎหมาย
ลักษณะอาญาแล้ว จำจะต้องไปพิจารณาตามพระราชบัญญัติห้ามการ
นำของหมิ่นการ แสดงกำเนิดเป็นเท็จเข้ามา พุทธศักราช ๒๔๘๑ ด้วย
เพราะฉะนั้นรัฐบาลจะใคร่รับร่างนี้ไปพิจารณาว่า กฎหมายฉบับนี้
ในเรื่องของท่านได้พอหรือยัง ถ้ายังแล้วทางกฎหมายลักษณะอาญา
นั้นควรจะรับเรื่องนี้เข้าไว้ในการแก้ไขด้วยหรือไม่ เพื่อยุติข้อ
หวังว่าท่านคงจะสั่งให้รัฐบาลรับไปพิจารณา

ประธานสภา : ทางรัฐบาลขอรับไปพิจารณาก่อนรับหลักการ
เมื่อไม่มีใครมีความเห็นเป็นอย่างอื่น ข้าพเจ้าถือว่าที่ประชุมอนุมัติ ใน

วาระต่อไปขอให้พิจารณาว่าพระราชบัญญัติอาวุขยั้น เครื่องกระสุนขยั้น
วัตถุระเบิด และคอกไม้เพลิง พุทธศักราช ๒๔๘๓ ของนายพิพัฒน์
ถึงกันนท

๑๘.๐๖ น.

นายพิพัฒน์ ถึงกันนท (กาญจนบุรี): ข้าพเจ้าได้เสนอร่าง
พระราชบัญญัติอาวุขยั้น เครื่องกระสุนขยั้น วัตถุระเบิด และคอกไม้
เพลิง พ.ศ. ๒๔๘๓ โดยมีหลักการว่า เพิ่มเติมความในพระราชบัญญัติ
อาวุขยั้น เครื่องกระสุนขยั้น วัตถุระเบิด และคอกไม้เพลิง พ.ศ.
๒๔๗๗ ทั้งเจ้าพนักงานอื่นชอบด้วยกฎหมาย เพื่อให้ประสานกับความ
ในมาตรา ๒ แห่งพระราชบัญญัติแก้ไขเปลี่ยนแปลงกฎหมายลักษณะ
อาญา มาตรา ๓๓๕ ข้อ ๒ เหตุผลก็คือ เวลานั้นเจ้าพนักงานเช่นนั้น
กฎหมายยังมีโทษบัญญัติว่าเป็นอำนาจและหน้าที่ของผู้นิติโดยเฉพาะ
เพื่อให้ความสะดวกแก่บุคคลที่จะพาอาวุขยั้นไปในที่ต่างๆ ได้ตามความ
จำเป็นอันเกี่ยวแก่การป้องกันตัวและทรัพย์สินตามสมควร ข้าพเจ้า
ขอขแรงเพิ่มเติม ดังต่อไปนี้ คือ ตามความในกฎหมายลักษณะอาญา
มาตรา ๓๓๕ ข้อ ๒ มีความว่า "ผู้นิติอาวุขยั้นซึ่งอาจทำให้ เป็นที่
หวาดเสียวแก่สาธารณชน หรือมีสาตราวุธพาไปในถนนหลวง หรือที่
ประชุมชนสาธารณสถานต่างๆ โดยมีโทษไว้บัญญัติจากเจ้าพนักงาน
อื่นชอบด้วยกฎหมายให้พาไปได้ ท่านว่ามติคณะตุลาการต้องระวางโทษ

ชั้น ๑ และให้ วิชาตราวชนันเสียด้วย” แต่ความในชั้นนี้ให้หมาย
 ความห้ามถึงการที่ด้าววชนันไม่ประจําไป เพื่อประโยชน์ ในการยิงสัตว์
 อันชอยด้วยกฎหมายนั้นด้วยไม่ เมื่อพิจารณาความความในมาตรานี้แล้ว
 จะเห็นได้ว่าบุคคลไม่สามารถที่จะพาเอาชนนทบรรจกระสุนชนนไปนอกบ้าน
 ไทโดย เพราะเหตุว่าเมื่อจะพาไป ในถนนหลวง หรือที่ประชุมชน หรือ
 ที่สาธารณะสถานต่าง ๆ ก็มีความผิดทั้งนั้น แต่ว่ากฎหมายมีช้อยกเว้น
 ไว้ว่า ถ้าจะพาเอาวชนนไปเช่นนั้นไต่ ก็ต้องไต่ รัยอนุญาตจากเจ้าพนักงาน
 อันชอยด้วยกฎหมาย ขอให้สภาชนนไต่ ไปรศพิจารณา คำว่า
 “เจ้าพนักงานอันชอยด้วยกฎหมาย” เจ้าพนักงานอันชอยด้วยกฎหมาย
 ในมาตรานี้นั้นข้าพเจ้าเข้าใจว่ากฎหมายยังมีไต่บัญญัติไว้ว่า เป็นอำนาจ
 และหน้าที่ของเจ้าพนักงานไต่ ไต่โดยละเพาะ แม้ ว่าในพระราชบัญญัติ
 ชาวชนน พ.ศ. ๒๔๗๗ ซึ่งเป็นกฎหมายเรื่องชาวชนนโดยละเพาะก็
 ก็ไต่กล่าวถึงอำนาจนายทะเบียนไว้ว่า เป็นผู้มีอำนาจหน้าที่ที่จะพิจารณา
 ให้บุคคลมีชาวชนนและใช้ชาวชนนไต่เท่านั้น หากไต่ มีข้อยบัญญัติให้นาย
 ทะเบียนมีอำนาจที่จะอนุญาตให้บุคคลพาชาวชนนไปในที่ต่าง ๆ ไม่ ช้อย
 เท็จจริงที่สนับสนุนในเรื่องนี้อีกข้อหนึ่งก็คือว่า ไต่ มีบุคคลบางคนซึ่งมี
 ความจำเป็นที่จะต้องพาชาวชนนออกไปจากบ้าน เพื่อการกระทำซึ่ง
 มีของกันขวิดและทวีป สัน ไต่ ไปพยายามขออนุญาตต่อท่านข้าหลวง
 ประจําจังหวัดและนายอำเภอ และผู้กำกับการค้ารวมแล้ว แต่ผลที่สุด
 ท่านเจ้าพนักงานเหล่านี้ ท่านก็เคยปฏิเสธว่า ท่านมีไต่ มีอำนาจที่จะ

อนุญาตให้เช่นนั้น เมื่อเกิดการขัดข้องขึ้นเช่นนั้น ข้าพเจ้าจึงใคร่เสนอ
พระราชบัญญัติคนมาโดยวิธีแก้ไขเพิ่มเติมเพื่อระบควเจ้าพนักงานผู้มี
อำนาจหน้าที่ที่จะได้อนุญาตให้บุคคลพาธนูขึ้นไปในที่ต่างๆ ได้ตามกิจ
จำเป็น เพื่อยกเลิกข้อขัดและทรัพย์สินตามสมควร เรื่องนี้มีควมจำเป็น
อย่างไร ข้าพเจ้าขอกราบเรียนต่อสภาฯ นี้ว่า ตามภูมิภาคแล้วมีความ
จำเป็นอยู่มาก เพราะเหตุว่าในประการแรกก็คือ ภูมิประเทศนั้นเอง
บังคับ กล่าวคือว่าระยะทางจากค่ายลหนึ่งไปถึงค่ายลหนึ่งนั้นเป็นระยะ
ทางที่ห่างไกล และบุคคลที่จะผ่านไปมากก็ต้องผ่านทุ่งผ่านป่าที่เปลี่ยวเปลี่ยว

ในประการที่สอง ในภูมิประเทศเช่นนั้นรัฐบาลเรามีใ้มีการให้
ความปลอบภัยแก่เขาเพียงพอ เพราะฉะนั้นเป็นการจำเป็นเองที่บุคคล
ที่มีอาชีพในทางค้าขาย หรือในทางกิจการอื่นใดซึ่งจะต้องนำเงินและ
สินค้าผ่านไปมา เขาก็จำเป็นต้องมีอาวุธติดตัวไปเพื่อป้องกันคนลอบ
ประทุษร้ายกรรมตามทาง หรือ ถูกโจรภัยเข่นกัน ข้าพเจ้าได้ทราบ
มาจากรายการบางคนพาธนูขึ้นไปโดยไม่ใ้ข้ขออนุญาต และถูกเจ้า
พนักงานจับกุม และถูกลงโทษตามกฎหมาย ข้าพเจ้าขอกราบเรียน
ใ้ผู้พิพากษาข้าพเจ้าก็คือว่า เขาไม่รู้จะไปขออนุญาตจากใคร และใน
ประการหลังก็คือว่า เขาบอกว่าการที่ถูกลงโทษเล็กน้อยนั้น ยิ่งก็คิดว่า
ที่จะถูกลอบทำร้ายตามทาง หรือถูกโจรปล้นตามทาง ทั้งนี้ก็เพราะ
เหตุว่ามีเรื่องไปถึงศาลแล้ว ศาลมักจะปรับแค่เพียงเล็กน้อย ส่วน
ชาวธนูก็มีใ้ปรับ

อีกประการหนึ่งนั้น ในการบริหารงานตามกฎหมายอาญาตรา
 ๓๓๕ ข้อ ๒ ในบางกรณีมักจะทำให้เกิดมีเสียงครหาว่า เจ้าพนักงาน
 กระทำไปโดยไม่ยุติธรรม ตัวอย่างที่ข้าพเจ้าอยากจะบรรยายเรื่องนี้ให้
 สถานทูตทราบก็คือว่า เจ้าพนักงานได้จับราษฎรผู้พาอาวุธขึ้นเรือโดยมิ
 ใ้ได้รับอนุญาต และเจ้าพนักงานผู้นั้นเองก็เป็นผู้พาอาวุธส่วนตัวไปด้วย
 เหมือนกัน ในเรื่องทั้งเจ้าพนักงานและทั้งราษฎรล้วนแต่เป็นชาวไทย
 ได้รับอนุญาตให้พาอาวุธขึ้นเรือเหมือนกัน แต่ว่าผลที่สุดราษฎรต้องเป็น
 ผู้ถูกลงโทษ ถ้าหากสถานการณ์จะได้ทราบแก่ใจกฎหมายเรื่องนี้ เพื่อ
 ให้ความสะดวกรวดเร็วยุทธตามความจำเป็นแล้ว ข้าพเจ้าเชื่อว่าถ้าจะหา
 เช่นนี้ก็อาจจะหมดไป และอีกประการหนึ่งนั้น ข้าพเจ้าได้คิดครุ่นคิด
 หนาวว่า การที่เสนาอรั้งพระราชบัญญัติคนเข้ามาสู่สถานจะเป็นการกระทบ
 กระเทือนต่อความสงบสุขของประชาชนอย่างไรบ้าง ข้อแรกก็ข้าพเจ้า
 คิดก็คือว่า หากว่า เราได้แยกให้ มีการอนุญาตเช่นนี้แล้ว จะทำให้
 ประชาชนพากันเต็มบ้านเต็มเมือง จะเป็นการกระทบกระเทือนต่อความ
 สงบสุขของประชาชนพลเมืองหรือไม่ และข้าพเจ้าได้พิจารณาแล้ว
 เห็นว่า จะเป็นไปเช่นนั้นไม่ได้เลย เพราะเหตุว่าอำนาจของเจ้าพนักงาน
 ก็อนุญาตนั้น ย่อมมีคุณสมบัติโดยละเอียดเฉพาะ กล่าวคือ เมื่อมีเหตุผล
 สมควรเขาจึงอนุญาต ถ้าไม่มีเหตุผลสมควรแล้ว เขาก็จะไม่อนุญาต
 และอีกประการหนึ่ง การอนุญาตนั้นก็เฉพาะในเขตอำนาจของ
 คนเท่านั้น ข้าพเจ้าหวังว่าสถานการณ์คงจะได้พิจารณาด้วย

ขุนสมาหารทิศคดี รุมนตรี : ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้
 รัฐสภาจำเป็นต้องชี้แจงถึงความเสียใจว่า ไม่สามารถที่จะรับไว้
 ก่อนที่รัฐบาลจะแก้ไขแรงตามระเบียบข้อไปนั้น อยากรจะเรียนให้ระลึก
 หลักการในข้อนี้ว่า ใต้ มีสมาชิกผู้หนึ่งได้เคยเสนอขึ้นมาอย่างสภา ว่า
 ครั้งหนึ่งแล้ว ในขณะที่ท่านเกิดในประมวลกฎหมายอาญา แต่ว่ามา
 ในขณะนั้นท่านเกิดในพระราชบัญญัติอาญาอื่น อันที่จริงก็เป็นหลักการ
 อันเดียวกัน ก่อนที่รัฐบาลจะแก้ไขแรงข้อไปนั้น จำเป็นจะต้องชี้แจง
 ปัญหาเพราะหน้า ซึ่งเกี่ยวกับร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้เสียก่อนว่า
 ถ้าหากตกลงจะเป็นไปได้อย่างไร ขอให้ท่านดูความในมาตรา ๓ ซึ่ง
 เป็นความสำคัญของท่านเองว่า ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย
 นายทะเบียน นายทะเบียนท้องถิ่น เป็นเจ้าพนักงานผู้มีอำนาจอนุญาตให้
 บุคคลผู้ใด รับอนุญาตให้ มีอาวุธปืนพาอาวุธปืนนั้นไปในที่ต่าง ๆ ได้ภายใน
 ในเขตของผู้อนุญาต ความนี้แสดงให้เห็นว่า ผู้ใด รับอนุญาตพก
 ปืนนั้นจะต้องได้ รับอนุญาตบ้าง ไม่ได้รับอนุญาตบ้าง นั้นเป็นการชี้
 กั้นอยู่ในตัว คือว่า ก่อนหน้าที่เราจะให้ผู้อนุญาตกับผู้ใดไปนั้น แสดง
 ว่าเราได้แล้วเราจึงให้ ที่นี้เราปล่อยให้ผู้อนุญาตให้เขาถือทำไม เราจะ
 ต้องมีว่าจะต้องอนุญาตไม่อนุญาต เพราะฉะนั้นกฎหมายน่าจะเขียนว่า
 บุคคลที่มีใบอนุญาตให้ มีอาวุธปืนแล้วพกปืนได้ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้า
 จะเรียนสั้น ๆ ว่า ท่านขอว่าอย่างไรควรถวายอนุญาตไม่อนุญาตนั้น ปัญหา
 มีไม่สิ้นสุด หลักใหญ่ ๆ มีว่า เขาไม่ควรจะถือหรือไม่สมควรจะถือ

บรรพกาลที่โต ไปศาลก็คงไม่มี แต่ผู้ที่ไม่ได้ เบื้องหลังระหัดอันกลบ
 แต่ว่าบรรพกาลที่โตอนุญาตเป็นกรณีแล้ว ทำไมระหัดไม่ได้ เพราะ
 ฉะนั้นพระราชบัญญัติกันทำให้การปฏิบัติเป็นไปไม่ได้ ฉะนั้นระหัดถึง
 ความเต็มรัฐบาลจำเป็นต้องขแรงเหตุผลในเรื่องนี้ พระราชบัญญัติ
 นี้จะเป็นไปไม่ได้ ขโยบายสนธิสนนว่ากันมากมาย เท่าที่ข้าพเจ้าทำได้
 ก็มีในเรื่องความสงบ ในเรื่องเจ้าหน้าที่และเรื่องอื่น ๆ และอีกหลาย
 ประการ ซึ่งสมาชิกในสภาฯ คงจะจำได้ เช่นส่วนมาก แต่ว่า
 รัฐบาลอยากจะเห็นข้อสำคัญให้ท่านเห็นอีกประการหนึ่งว่า การที่เรา
 อนุญาตให้คนลอบฮาวฮอนกันนั้น เห็นจะต้องเป็นหรือกับกันแน่ ว่า ฮาว
 มีทั้งผู้สุจริตและผู้ทุจริต ในบรรพกาลสุจริตคงจะได้รับความสะดวก
 แต่ในบรรพกาลที่ทุจริตคงจะใช้ความสะดวกนั้นผลร้ายแก่ความสงบสุข
 ของชุมชนนั้น ท่านเปรียบเทียบ สันนิษฐานว่าผู้สุจริตจะต้องซัดซังข้าง
 เล็กน้อยเพื่อผลแห่งความไม่สงบสุขของชุมชนนั้น อย่างไหนจะใหญ่
 กว่ากัน นั้นเป็นประการหนึ่ง

อีกประการหนึ่ง คนที่ใคร่พบฮาวฮอนกันนั้น แลกว่าเรา
 จะต้องจะไปปราบกันเอง เราต้องการจะแสดงให้ฝ่ายปรักฎิกันเห็น
 ว่าเรามีฮาวฮอนกันเอง ซึ่งแสดงให้เห็นว่าเราปราบกันเอง หรือ
 แสดงว่าให้เขาเห็นว่าเราปราบ ในกาปรักฎิของประเทศไทย พดถึงนโยบาย
 ปรักฎิของแล้ว เรามีกฎหมายที่ยอมให้ราษฎรฟ้องกันตัวเองได้

เป็นวงกลมขึ้นขึ้นมากที่ขอมให้ร้ายดูร้ายกันเอง หรือแสดงว่าจะ
 ปรายกันเองไถ่นั้น ข้าพเจ้าเชื่อว่า ท่านสมาชิก คงจะไม่ สนับสนุนเป็น
 แน่ เพราะฉะนั้นในทางที่จะแสดงว่าผู้ สวรรคตอาจจะถึง ขึ้นไปปรายผู้
 ตุลากรไว้ไถ่นั้น ข้าพเจ้าอยากจะชักชวนว่า เราไปปรายกันในท่านอน
 เด็ด แต่ที่จะให้ ผู้สวรรคตพอลอวูชขึ้น ไปปรายผู้ตุลากรไว้ไถ่นั้น คน
 สวรรคตเราทรงมันอาจจะพลากไปก็ได้ หรืออาจจะเป็นคนทจรรคไปก็
 ได้ และคนทจรรคนั้นเมื่อเวลาจะไปกระทำผิดก็อาจจะยังมีใจเสียก็
 ได้ ซึ่งแท้ ที่จริงควรจะเห็นหน้ากของรัฐ เมื่อรัฐบาลได้ ชี้แจงมา
 โดยย่อ ๆ เช่นนี้แล้ว หวังว่าท่านสมาชิกผู้นั้นคงจะเห็นใจ - ส่วนใน
 ข้อคดีซึ่งขอยางไรนั้น อันที่จริงในทางราชการเราพยายาม ที่จะให้
 เจ้าหน้าที่เข้าใจ ในการที่จะปล่อยผ่อนผันสั้นยาวไปเป็นอันมาก และยัง
 กว่านั้นข้าพเจ้าได้ ความ คำพิพากษาศาลฎีกาไม่น้อยกว่า ๒ ละดับที่ใด
 ตัดสั้นในกรณีพอลอวูชขึ้น และไม่เป็นที่หวาดเสียว คือแยกกัน
 เป็นบางส่วนอะไรไปอย่างนั้น คุณเหมือนศาลฎีกาปล่อย เมื่อรวมความ
 แล้ว ถ้าจะแยกข้อเท็จจริงแล้ว คุณเหมือนว่าผู้ สวรรคตพอลอวูชขึ้นได้ ผู้
 ตุลากรไม่มีอะไร จะไปข้อสู้นอาจจะมีย่าง รัฐบาลรู้ว่าคงจะมี แต่
 ถ้าจะปล่อยให้ทุกคนที่เราเห็นว่าผู้ สวรรคตนั้นพอลอวูชขึ้นเป็นจำนวน มากเกินไป
 แล้ว ฉายหลังปรากฏว่า ในบรรดาผู้ตุลากรเหล่านั้นเองจะปรนอยู่ด้วย
 แล้ว ผลร้ายมันมากกว่า เพราะฉะนั้นรัฐบาลจึงเลือกเอาในทาง

ที่มีผลร้ายน้อยกว่า เพราะฉะนั้นจึงไม่สามารถมีระเบียบหลักการแห่ง
วังพระราชบัญญัติของท่านพระที่นั่งไว้

๔๘.๒๑ H.

นายอำเภอ อิศรางกูร ณ อยุธยา (สิงห์บุรี) : มีปัญหาใน
ร่างพระราชบัญญัติอาวูชบั้น ที่สมาชิกเสนาบดีนั้น เป็นปัญหาใหญ่
ข้าพเจ้าเองก็สงสัยอยู่ ไม่ใช่ปัญหาเล็กน้อย ความประสงค์ของ
ผู้เสนอ ก็เพื่อจะให้นายทะเบียนอนุญาตให้เอกชนบุคคลหนึ่งบุคคลใด
พาอาวูชบั้นส่วนใดไปช่วยความจำเป็น ท่านรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวง
มหาดไทยได้อธิบายเหตุผลถึงความสงสัย แต่ข้าพเจ้าเองอยาก
จะเวียนถามสักหน่อยว่า นายทะเบียนซึ่งรัฐบาลตั้งออกไปนั้นแล้ว
แล้วก็ได้ไปอนุญาตอื่นทั่ว ๆ ไปบ้าง ไม่อนุญาตบ้าง ก็ขออนุญาต
พวกอื่น พยายามไปในสภาพเช่นเดียวกันนั้น จะตรงกับความยุติ
ธรรมหรือไม่ นี่ข้าพเจ้าขอเวียนถามสักหน่อย ยืนยันไม่ใช่ว่าราษฎร
ทุกคนจะมีสิทธิขอไว้ประจำบ้านได้เลย แล้วนายทะเบียนจะเห็นสมควร
อันเกี่ยวกับพระราชบัญญัติที่ผู้เสนอได้เสนามาหรือไม่ อยากจะตั้ง
ข้อสงสัยถึง ผาดข้อสงสัยก็คือว่า เกี่ยวกับความพระราชบัญญัติอาวูชบั้น
เราจะพาอาวูชไปไหนมาไหนไม่ได้ เกี่ยวกับกฎหมายอาญาด้วย เช่น
เหตุให้ คนทุกคนที่มีอาวูชบั้นทำผิดกฎหมายได้ ทุกขณะทุกเวลา ก็
เมื่อเราทำจิตใจให้ คนทุกคนทำผิดกฎหมายทุกเวลา แม้แต่ท่าน

สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรระดับชั้นที่ต่ำกว่าระดับชั้นที่ต่ำกว่าลงมาได้ ทั้งนี้ แต่ถึง
 ยังพากันไปใช้ไปกันนั้น จึงทำให้เราจะต้องเสียใจหรือ หรือเราจะต้องเสีย
 อดยากจะเรียน ต่อมา เพราะฉะนั้น ทักษะวิธีของมนตรีชนก ได้ไม่มี ความ
 ยุติธรรมหรือเสรีภาพของพระอนันต์ การอนุญาตว่ารัฐมนตรีเช่นเดียวกับ
 กัน แล้วแต่กันนายจะเขียนจะเห็นสมควร นี่นายที่ก่อนเราก็เห็นสมควร
 ควร ไม่ใช่ข้ออนุญาตไปส่งแล้วแต่ทำ ความประสงค์ของพระราชาผู้อยู่
 อนุญาตให้ข้าราชการฝ่ายบริหาร ชั้นนายอำเภอ และข้าหลวงประจำ
 จังหวัด นโยบายที่จะช่วยกันนั้นเราไว้ใจกันแล้วว่า นายที่เขียน
 จะอนุญาตให้ มีข้าราชการได้ แต่เหตุใดในกรณีเล็ก ๆ น้อย ๆ เรา
 ไม่ไว้ใจกันเอง เราเป็นผู้รักษาความสงบอยู่ซึ่งไม่สมควร แต่เหตุ
 ใดที่เราจึงจะไม่ไว้ใจกันในทางบ้านเมือง แล้วก็ทำให้คนละเมิดกฎ
 ทศมาศทั่วราชอาณาจักรกันนั้น เราพักชำระกันเกิดจนกลาตแต่ก็ถูกหมาย
 ไม่อนุญาต นี่เกี่ยวกับคำจำกัด ใจของคนทำผิดกฎหมายใช้วิธีไว้
 นี้ข้าพเจ้าคิดว่าเรื่องมรดกสุโขทัย เราจะปล่อยให้ทำเช่นนั้นคือใช้วิธี
 แม้นานาชาติก็ถูกขู่หากันในเรื่องนี้ ไม่ใช่ขู่ขู่หาเล็กน้อย เป็น
 ขู่ขู่หาใหญ่ มีแต่พระเมื่อไม่อนุญาตเขาก็พากันไป เมื่อจับได้ก็ไป
 กันไป เมตขยไม่ได้อันแล้วไป แล้วแต่เจ้าหน้าที่จะไปรบ อด
 ใจก็จับ ไม่ชดช้อยใจก็ไม่จับ แล้วแต่คำสั่งใจ ทักษะวิธีมนตรีก็ได้กล่าว
 แล้ว การอนุญาตให้กัน การอนุญาตก็ว่าเป็นการยุติธรรม มี
 ไม่อนุญาตก็ไม่ยุติธรรม และในการอนุญาตให้ มีข้าราชการเช่น

เกี่ยวข้องกัน ตามธรรมดาถ้าให้ช่างไม้ตีขี้ผึ้ง ก็เช่นเคียวถนนชอก และ
ให้ ชนไปตีเพื่อตี ไร่รอกยาบ้านต้องรักษาทรัพย์สิน กันตีให้อนุญาต
นำขึ้นผ่านไร่ไร่ ก็เพื่อความสะดวกเช่นเกี่ยวข้องกัน ถ้าเราไม่อนุญาต
ก็จะนำไปไม่ได้เลย แต่ถ้าหากว่า ราษฎร ระบายไป หรือโยกย้าย
ไปไหนก็ตาม รัฐบาลจะทำอย่างไร นี่ข้าพเจ้าขอกราบเรียนถาม
ด้วยความสุจริตใจ

ขุนสมุหราชพิธีคดี รัฐมนตรี: อันที่จริงท่านถามมาก
เท่ากับช่วยไขความกว้างขวางในการชี้แจงของรัฐบาลมากขึ้น ในเรื่อง
ที่ท่านว่าไม่ไว้ใจเจ้าหน้าที่นั้น หากได้ เป็นเช่นนั้นไม่ ข้าพเจ้าว่า
การทรมานไว้ใจเจ้าหน้าที่ นั้นแหละอาจจะพลาด และพลาดกันไม่ใช่
เจ้าหน้าที่ของเราพลาด คือตัวบุคคลที่ได้รับอนุญาตไปนั้น การจะ
มีจำนวนประปรายกันไต่ถาม ยี่สิบห้าชั้วไม่มีว่า ถ้าอย่างนั้นก็หมายความว่า
ไว้ให้คนทำผิดกฎหมายนั้น อันที่จริงหากได้ เป็นเช่นนั้นไม่ ความ
มุ่งหมายในพระราชบัญญัติให้ มีตำรวจนั้นมุ่งหมายให้ มีตำรวจนั้นเพื่อ
การป้องกันและต่อสู้ ฝ่ายปรักภัย เพื่อป้องกันความละเมิดทรัพย์สินของ
ฝ่ายเจ้าของชน ทั้งนี้ตามประมวลกฎหมายอาญาที่ว่าไว้ดังนี้ ห้ามไม่
ให้ ใช้ละเมิดที่อนุญาตนั้นเอง พาไปเป็นท้าวคนเสี้ยว พาไปเป็นท้าว
จะทำการร้ายได้ ถ้าหากว่าเราพาไปในที่บริสุทธิ์และมีเหตุผลอันสม-
ควรแล้ว ข้าพเจ้า เข้าใจความ ที่ข้าพเจ้า ได้ พบคำพิพากษาฎีกาว่าหา
เป็นความผิดไม่ เพื่อจะให้ท่านเข้าใจ ข้าพเจ้าจะได้อ่านให้ท่านฟัง

ทั้งนี้ ฎีกาที่ ๑๓๕๘/๒๕๖๔ ระหว่าง อธิบดีกรมที่ดิน โจทก์ นายเชษฐ จำเลย จำเลยกับครอบครัวของดิฉันจากวัดบึงพระพิบูลย์ ทรัพย์สินรถไฟใกล้บ้าน เมื่อจำเลยมาถึงสถานบ้านน้อย นั้นรถของรถไฟก็ถูกจับหาว่าพอกขึ้น อันที่จริงจำเลยพกนั้นเป็น แท่งๆ ขึ้นไม่มีช่อง และไม่มีลูกกระสุนขึ้นบรรจุ ซึ่งยังไม่อาจเป็นเครื่องกระสุนได้ ทั้งจำเลยก็ได้เอาฉนวนปกคลุมมิดชิด ถ้าไม่ได้อะไรให้ละเลย แต่ก็ไม่อาจเห็นได้ ซึ่งไม่ได้กระทำให้ เป็นที่หวาดเสียวแก่สาธารณชนประการใด จำเลยยังไม่ควรมีผิดตามประกาศแก้ไขเปลี่ยนแปลงกฎหมายลักษณะอาญามาตรา ๓๓๕ ข้อ ๒ คดี ๑๓๕๘ นี้ที่ข้าพเจ้า จำต้องเรียนนี้ อันที่จริงในขณะนี้เราทำหน้าที่ทนายผู้ถูก แต่ข้าพเจ้า เข้าใจที่ศาลได้แปรกฎหมายนี้ ข้าพเจ้าเข้าใจว่ามีทาง ไม่ใช่ว่า ออกไปแล้วต้องผิด การที่จะผิดนั้นต้องปรากฏว่าเราไปพกทำให้หวาดเสียว หรือเป็นการช้อนเงิน ทำให้เกิดการมิดีมีร้ายอะไรนั้นมากกว่า

๑๘.๒๘ น.

นายพัน สุพรรณสาร (พระนครศรีอยุธยา) : ในเรื่องนี้ ข้าพเจ้าได้อ่านการรายงานการประชุมสภาฯ ตั้งแต่ต้นมา ได้มีการเสนอ กันหลายครั้งแล้ว และรัฐบาลก็ไม่พยายามที่จะเห็นพ้องด้วยหลักการ แต่ข้าพเจ้ามีความเห็นว่าตามที่ท่านผู้เสนอ ขอร้องนั้น เห็นควรขอ

ช่องว่างของกฎหมาย โปรดฟังให้ชัดข้อควรหนึ่งว่า เป็นการออกช่อง
 ว่างของกฎหมาย กล่าวคือ กฎหมายลักษณะอาญาบัญญัติว่าใครจะพา
 ยืนไป ในที่ชุมนุมชนหรือถนนหลวงในกลางแล้ว จะต้องได้รับอนุญาต
 กฎหมายยกเว้นแต่ทำไว้ว่าจะพาไปใกล้เมื่อใดได้รับอนุญาต แต่เมื่อใด
 ตรวจกฎหมายทั่วๆ ไปแล้ว ผู้อนุญาตไม่มีเลย นี่แสดงให้เห็นว่า
 กฎหมายยกเว้นเหมือนเสียวรรคหนึ่ง ว่าผู้อนุญาตนั้นหากผู้อนุญาตไม่
 ใด ในกรณีเช่นนี้ใดเกิดเป็นปัญหาขึ้นใน พ.ศ. ๒๔๗๘ และ ๒๔๗๙
 ถ้าข้าพเจ้าจำไม่พลาด คือเกิดเรื่องขึ้นที่เมืองสมุทรปราการ กล่าวคือ
 ในกรณีนั้น มีนายตรวจสุวาคณหนึ่งพากันเข้าไปในกลาง แล้วตำรวจ
 จับ แต่หากว่านายตรวจสุวานั้นได้ อนุญาต รากนายอำเภอ หรือ
 ข้าหลวงประจำจังหวัดไม่ทราบ ได้ อนุญาตให้พากันในฐานะเป็นเจ้า
 พนักงาน แต่ผลที่สุดตำรวจได้ความว่าผู้อนุญาตนั้นไม่มีอำนาจอนุญาต
 จึงได้เกิดเรื่องขึ้น ซึ่งข้าพเจ้ายืนยันว่าเกิดเรื่องถึงกระทรวงมหาดไทย
 กระทรวงมหาดไทยได้ ส่ง เรื่องให้ คณะกรรมการกฤษฎีกา คณะ
 กรรมการกฤษฎีกาคำความแล้วปรากฏว่า ผู้จะพากันไป ก็มีตำรวจและ
 ทหารเท่านั้น เจ้าพนักงานอื่นๆ ไม่มีอำนาจที่จะพากันไป ปัญหา
 ขึ้นทางกระทรวงมหาดไทยได้ คัดสำเนาแจกจ่ายไปทั่วทุกจังหวัดแล้ว
 แต่ถึงขั้นนี้ก็มีใครสักคนให้เสร็จสิ้นไป คงปล่อยไว้เฉยๆ อย่างนั้น
 เอง ทั้งๆ ที่ คณะ กรรมการ กฤษฎีกาคำความแล้วว่าไม่มีผู้ อนุญาต

เพราะฉะนั้น ถ้าเราพิจารณาด้วยกับ กฎหมายลักษณะ อาญา ถึงที่สุด เสนอ
 กล่าวมาแล้ว ผู้เสนอนั้นคือใครเล่า เราจะไปเขียนกฎหมายลงไว้
 เช่นนั้นไม่มีประโยชน์อะไร กฎหมายไม่มีบทบังคับอะไร ทั้งพูดถึง
 พลิกการปฏิวัติเช่นอยู่ในปัจจุบันนี้ ข้าพเจ้าคิดว่าน่าจะรักษันได้ทั่ว ๆ
 ไป กล่าวคือ มีการพดกันกันเกลื่อนกลาด เจ้าพนักงานก็เมินเสียข้าง
 ถูท่ากว่าผู้พดนั้น แสวง อภิสิทธิ์มาก ก็จึงเสียข้าง การปฏิวัติเช่นนี้
 ไม่ชอบด้วยหลักเกณฑ์ และไม่ชอบด้วยกฎหมาย เราทำไมจะไม่คิด
 หนัก ใจเสียข้างเล่า ปล่อยให้ เป็นเช่นนี้เรื่อยไปหรือ การปล่อยให้
 เป็นเช่นนั้นอาจจะเกิดบุคคลธรรมดาและไม่บุคคลธรรมดา กล่าวคือ ผู้พดนั้น
 ไม่ชอบหน้าก็อย่าเจ้าพนักงาน เจ้าพนักงานจับมาก็มีความผิด ถ้า
 หนักกว่าเช่นการชอยกัน หรือเช่นเพื่อนกับเจ้าพนักงาน ก็พดกันไปไต่
 ทุกหนทุกแห่ง ในข้อนี้ข้าพเจ้าไม่อยากจะให้ ใครเดียงเลย ถ้าคน
 นั้นเดียงแล้ว ข้าพเจ้าว่าคนนั้นเดียงผ่านชอเท็จจริง เพราะเป็นเช่น
 นั้นจริง ๆ ทำไมเราปล่อยให้ เป็นเช่นนั้น เราจะมีบุญทำให้ มีผู้อนุญาต
 ให้ถูกต้องตามทำนองคลองธรรมมิได้ละหรือ ที่จะปล่อยให้เขาพดเล่น
 ได้ตามชอยใจเช่นนั้น เท่าที่ทราบรัฐมนตรีที่เคารพได้อธิบายมาว่า ถ้า
 หนักกว่าจะแยกการอนุญาตชน อารจะมี ทั้ง บุคคลธรรมดาและไม่บุคคลธรรมดา
 เพราะบุคคลธรรมดาอนุญาตพดอาจุชยนั้นก็มีสิทธิเสรีภาพที่จะพดไปไต่ทุก
 คน เพียงแต่อนุญาตให้พดไปไต่เท่านั้นจะอนุญาตไม่ไต่หรือ การ

อนุญาตให้ มีอาวุธขึ้นไยนั้น จะมีลักษณะการพาอาวุธขึ้นไย
 นั้นก็เฉพาะ ในกรณีที่มีความจำเป็น เช่น ข้าพเจ้ามีอาวุธประจำตัว
 ประจำตัวที่ติดตัวตลอดเวลา เพราะไม่มีทางอื่น ข้าพเจ้า
 พามาตำรวจกัน แต่ตำรวจคนอื่นให้ เมื่อมีกฎหมายนั้นจะให้
 ตำรวจคนอื่นให้ทำไม แต่คนอื่นกฎหมายมันไม่ลง เพราะผู้
 ใจไม่ใจ ให้เต็มภาคภูมิ หรือใจไม่ใจ ให้สิ่งความมีหลายสิ่งขึ้นอยู่
 กิ่งกับคน เขาคิดว่า อาจคำพิพากษาศาลฎีกาให้ฟังนั้น ศาลฎีกา
 พิพากษามีแนวให้ว่าที่นั้นไม่ได้มีอะไร ไม่ได้ประจบแล้วก็เป็นคนไม่เท่า
 นั้นเอง ไม่เกิดความหวาดเสียวอะไรเลย เพราะฉะนั้นศาลฎีกาจึงไม่ลง
 ไทยคำจำกัดกรณีเช่นนี้ ๆ มานมาก เพราะฉะนั้นเรียกคำพิพากษา
 ศาลฎีกามาเทียบเคียงกับกรณีไม่ได้เลยเป็นต้นจาก ความที่ข้าพเจ้าได้
 อธิบายมาแล้วว่า การที่เขาระงับและระงับการออกข้ออ้างของกฎ
 หมาย เพราะฉะนั้น ข้าพเจ้าคิดว่า ข้าราชการไม่เอา ระงับเสีย นานวัน
 หลีกการไม่ไว้พิจารณา ทาทางแต่ ใจ เขาคิดว่าถ้ากันอยู่ในไม่ตก และ
 ยิ่งกว่านั้นกฎหมายไม่อนุญาตให้ มีหนังสือไปหาขึ้นไยได้เลย และข้าพ
 เจ้าคิดว่า ข้าราชการมีความจริงใจ ถึงแม้ว่ากระทำการระงับบ้างแต่ขอภัยว่า
 ข้าพเจ้ากลัวว่าด้วยวิธีปฏิบัติ ที่น่าอับอายกว่าจะอนุญาตให้บุคคลพกอาวุธ
 ขึ้นไยได้หลาย ๆ คน แม้ ที่นั่งอยู่กันก็มี และทุกคนก็ได้ รับอนุญาต
 ขึ้นไยไม่คืนเสียกับท่านอธิบดีแล้ว ทำไมเขาจะได้ รับอนุญาตให้ พก

ขึ้นไปได้ นี่เองข้าพเจ้าขอเรียนว่าเสรีภาพของบุคคลนั้นท่านอย่าทำให้
 แยกต่างหาก ท่านควรจะทำให้ผสมกันทั่วไป ในเรื่องที่ว่าบุคคลได้
 พกอาวุธขึ้นไปเป็นอาวุธเสียขวัญแก่ประชาชน และเขาทำให้เกิดการ
 ทุจริตนั้น นั้นเป็นอาวุธที่เรากำเนนเหตุผลลงหนักมากไป หลักกฎหมาย
 ที่ทั่วไปมีว่า จะลงโทษบุคคลว่ากระทำผิดนั้น จนกว่าข้อเท็จจริงจะได้
 ปรากฏชัดแจ้งปราศจากข้อสงสัยใด ๆ แล้ว จึงจะเชื่อว่าบุคคลผู้นั้นเป็น
 ผู้กระทำผิด ก็เมื่อเขายังไม่ได้กระทำผิดอย่างใด จะไปลงโทษว่าเขาเป็น
 ผู้กระทำผิดเสมอไปนั้น หาเป็นถาวรชอชไม่ เพราะฉะนั้นในเรื่องนี้ไม่
 เกี่ยวกับเสรีภาพของบุคคล ข้าพเจ้าขอวิงวอนรัฐบาลด้วยความเคารพ
 อย่างยิ่งว่า ประชาชนผู้มีความสุจริตก็มีถมไป อย่างพ้อคำเขียนกัน
 เขาเป็นเศรษฐี เขาก็ไม่สามารถจะไต่ขึ้นไป สวมสิทธิลงเวลาที่ได้
 รัยอนุญาตพวกขบถหลายคนนั้นแตกต่างกับเขาอย่างไร ในทางสถิติ ใน
 ทางกฎหมาย เสรีภาพในทางกฎหมายย่อมเท่ากัน จะถูกจำกัดก็โดย
 ข้อยกเว้นของกฎหมาย แต่ไม่มีข้อจำกัดหรือข้อยกเว้นของกฎหมาย
 จะทำให้แตกต่างไปนั้น ข้าพเจ้าไม่เห็นชอบด้วย ข้าพเจ้าคิดว่าน่าจะ
 รัยหลักการนี้ไว้พิจารณา

ขุนสมุหราชองครักษ์ วัชรินทร์: เมื่อดำเนินถึงเสรีภาพ และที่
 ท่านก็บอกเองว่าเสรีภาพนั้น เว้นไว้แต่จะมีข้อยกเว้น ในเรื่องนั้นก็ผิด
 เจนว่า เราจะมีเสรีได้กับเมื่อได้รัยอนุญาต ท่านขอให้พิจารณาดังว่า เกษะ

เราอนุญาตเพียงคนเดียวเท่านั้น เมื่อเราตั้งเจ้าหน้าที่แล้วจะอนุญาตเป็นข้าง
 คนหนึ่งหรือสองคนก็ได้ ขอให้ท่านศึกษา ถ้ามีข้อสงสัยหนึ่งก็ถามว่ากฎหมาย
 ระเบียบนั้นกฎหมายที่จะมีขึ้นของว่างนั้น ได้ เขาก็มีกฎหมายที่แท้จริงซึ่งข้าพ
 เจ้าไม่สมควรจะพูด เพราะได้พูดไปเมื่อครั้งก่อนแล้ว ท่านจะเห็นได้ว่า
 ความประสงค์กฎหมายสักกษณะอาญามาตรา ๓๓๕ ข้อ ๒ นั้น ไม่ใช่มี
 หมายเพียงอย่างเดียว มีคำว่าสาครวรูด้วย สาครวรูหมายถึงกระบวน
 แหวนหลายอย่าง ๆ เหล่านี้ ที่นี้ถ้าเราสมมติว่าเรามีบัญญัติว่าให้พัก
 ขันไม้ ไม้ให้ขออนุญาต กวาทอนุญาตนั้นเราอาจจะให้อนุญาตแก่คน
 ที่ทุเรศโง่งมบ้างก็ได้ และส่วนคนที่ดี ๆ ก็ขออนุญาตไม่ได้ นี่เราถูก
 ช่องว่างหรือกระตุ่มของโง่งมขึ้นไปอีก ท่านนี้กฎหมายอย่างนั้นเขียนไป
 ได้ไหม ในนั้นห้ามไม่ให้พกสาครวรู ห้ามไม่ให้ถือสาครวรูหว่า
 เสีย มีไว้เพราะที่ศัพท์คำว่าสาครวรูไว้ว่า รวมทั้งมีคพร้า แหวนหลาย
 และอื่นต่าง ๆ แล้วเมื่ออันนี้เราบอกขออนุญาตขันเถอะ แล้วมีคพร้า
 แหวนหลายอะไรต่าง ๆ ที่ชาวนาถือกันนั้นเราไม่อนุญาต กฎหมายอันนี้
 เขียนไปไม่ได้ไหม

ขุนอนุสรภรณ์ (นครพนม) : ข้าพเจ้าขอประทานกราบเรียนว่า
 ในเรื่องอาวุธขัน เจ้าของที่ได้ขออนุญาตนั้น ก็ขออนุญาตนั้น ก็ได้สอย
 ส่วนนี้แล้วว่าเป็นผู้ที่จะจะมีอาวุธขันไม้หรือไม้จริงอยู่ในชั้นต้นอาจจะ
 วิจารณ์ว่าเป็นคนดีบริสุทธิ์ แต่ภายหลังอาจจะเป็นคนที่ไม่ดีก็ได้ ในข้อ

นายถัด รัตนพันธ์ (พิทอง): พระราชบัญญัติระเบียบ ข้าราชการ
เจ้ากระทรวงไม่เสนอเข้าอีก เพราะท่านรัฐมนตรีได้ ชี้แจงโดยละเอียดแล้ว
คุณและโทษ แต่เมื่อคุณท่านนั้นเสนอขอเข้าก็เกิดกลัวว่า...

ประธานสภาฯ: ไม่ได้เดี๋ยวนี้ เขาขอให้พิจารณาให้เสร็จ แต่
เวลาผ่านไปเดี๋ยวนี้ จะให้พิจารณาวันนี้ให้เสร็จหรือว่าจะเลื่อนไป

นายถัด รัตนพันธ์ (พิทอง): ถ้าเช่นนั้น ข้าพเจ้าขอให้
เสนอให้เสร็จ

มีสมาชิกขอยก

นายจำลอง ดาวเรือง (มหาสารคาม): ข้าพเจ้าขอเสนอให้
แยกอีกฝ่ายต่อไป เพราะมีเหตุผลที่ควรระพกกันอีก

ประธานสภาฯ: ข้าพเจ้าขอให้ที่ประชุมวินิจฉัย ผู้ใดเห็นควร
ให้ใช้หรืออีกฝ่ายต่อไป ขอได้ โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๒๔ คน

ประธานสภาฯ: ผู้ใดไม่เห็นด้วย ขอได้ โปรดยกมือขึ้น
สมาชิกยกมือ ๔๓ คน

ประธานสภาฯ: เป็นอันว่าจะต้องขอให้ที่ประชุมวินิจฉัยโดย
การลงมติ ผู้ใดเห็นว่าควรขอยกการแห่งร่างพระราชบัญญัตินี้ ขอ
ได้ โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๖๐ คน

ประธานสภาฯ: ผู้ใดไม่เห็นด้วย ขอได้ โปรดยกมือขึ้น
สมาชิกยกมือ ๕๔ คน

ประธานสภาฯ : ร่างพระราชบัญญัติเป็นอันตกไป สมก
ระเบียบวาระแล้ว เลิกประชุม
เลิกประชุมเวลา ๑๘.๕๕ นาฬิกา

รสกล เจตสมมา
เลื่อน
คุณตพงศ์ประพัทธ์
ว.ต. เนตร พูนวิวัฒน์
ชวาช สุประภาตะนันท์
นายกวดหุ้มแพร
วิเชียร
ปรีกัม แก้วปลั่ง
ทองม้วน
จิต เวชประสิทธิ์
ผล

ประสิทธิ์ ศรีสุชาติ
ถิน จุฑารพ
สุรินทร์ สัพถากร
วิศิษฐ์ ลูกอิน
เด็ก ชารุณี
สุพันธ์ จิตรกถึก
ผู้ตรวจงานการประชุม

ตรวจแล้ว ๖/๖/๕๓

พ.อ. ประจันต์จันท์
รองประธานสภาผู้แทนราษฎร

คหกรรมบดี
เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร

พิมพ์ที่กองการพิมพ์ สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร